

Đừng Đùa Với Gái Hư

Contents

Đừng Đùa Với Gái Hư	2
1. Part 1 - Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	6
4. Chap 4	8
5. Chap 5	10
6. Chap 6	12
7. Chap 7	14
8. Chap 8	17
9. Chap 9	19
10. Chap 10	21
11. Chap 11	24
12. Chap 12	25
13. Chap 13	28
14. Part 2 - Chap 14	30
15. Chap 15	32
16. Chap 16	34
17. Chap 17	40
18. Chap 18	42
19. Chap 19	45
20. Chap 20	47
21. Chap 21	49
22. Chap 22	51
23. Chap 23	53
24. Chap 24	55
25. Chap 25	57
26. Chap 26	59
27. Chap 27	61
28. Chap 28	63
29. Chap 29	66
30. Part 3: Ngoại Truyện - Chap 1	68
31. Chap 2	70
32. Chap 3	72
33. Chap 4	74
34. Part 4: Intro	77
35. Chap 1	77
36. Chap 2	80
37. Chap 3	81
38. Chap 4	83
39. Chap 5	85
40. Chap 6	87
41. Chap 7	89

Đừng Đùa Với Gái Hư

Giới thiệu

Từ một nụ cười lạnh lùng và rồi từng câu yêu thương mỏng lung dù trao môi hôn nhưng tim em không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-dua-voi-gai-hu>

1. Part 1 - Chap 1

Từ một nụ cười lạnh lùng và rồi từng câu yêu thương mỏng lung dù trao môi hôn nhưng tim em không rung hay là vì tình yêu hai ta không chung ...

Giai điệu bài nhạc chờ phát ra khi mình gọi cho em.

- Em nghe ?!

Giọng em lẫn trong tiếng nhạc ồn ào xung quanh, nhưng vẫn đủ rõ để nghe.

- Lại đang lê la chỗ nào đấy ?

- Em ngồi uống nước với bạn.

- Ở đâu ?

- Ở đâu anh hỏi làm gì?

- Anh qua đón.

- Đón đi đâu ?

- Đón về nhà anh.

- Em nghe thấy tiếng nói chuyện, anh đang ở đâu thế ?

- Quán lẩu gần nhà anh ý.

- Đêm nay muốn em qua à ?

- Ừ. Qua không?

- Qua!

- Anh sắp về rồi, có đến thì vào thẳng nhà nhé.

- Uhm.

Em không phải là người yêu mình, cũng không phải bỏ lạc mình dẫn về, càng không phải là “gà”. Mình có tình cảm với em , nhưng đó không phải là yêu. Còn em như thế nào với mình thì là cả một vấn đề khó hiểu.

Em không bao giờ tìm đến mình, không bao giờ chủ động gọi hay nhắn tin, nhưng cũng chưa bao giờ từ chối khi mình cần em.

Mình về nhà nằm xem tivi, thỉnh thoảng lại liếc cái camera đặt ngoài cửa xem em đã đến chưa. Gần 12h mới thấy em bấm chuông.

- Tưởng em đi xe chứ ? Sao không gọi anh đến? Đi taxi nữa chứ ...
- Lúc em về thì trời mưa, bắt tội anh lên tận phố cổ đón em làm gì ...
- Người em toàn mùi shisha, đi tắm đi.
- Đạo này lạnh nhạt với em thế, cả tuần liền mới thấy gọi người ta ...
- Bận việc.
- Tưởng có em khác nên chán em chứ.

Mình quá quen với kiểu nói chuyện nhảm nhăng này của em. Nhận thì em sẽ đá đều, mà chối thì em sẽ xỏ xiên, tốt nhất là im lặng cho đỡ nhức đầu. Em lại gần ôm mình từ phía sau, tay dò dẫm lên cổ. Những ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng bứt từng cúc áo một cách chậm rãi.

- Lại giở trò gì thế ??? Đi tắm đi.
- Thì lấy áo để mặc đi tắm còn gì!
- Tắm đi tí anh lấy áo cho.
- Không! Em thích cái anh đang mặc cơ.
- Nhiều sự!

Em cười mãn nguyện, cầm cái áo của mình ngúng nguẩy đi vào nhà tắm.

Giữa mình và em là một mối quan hệ không tên. Nói là bền vững thì có thể là rất bền vững, nhưng nếu nói nó mỏng manh thì lại vô cùng mỏng manh.

Điện thoại em để trên bàn uống nước đổ chuông báo có cuộc gọi đến.

“ML”

ML nghĩa là gì nhỉ ??? My love chẳng ???

- Có phải mẹ em gọi ko anh ?
- Em nói vọng ra từ nhà tắm.
- Không.
 - Anh nghe cho em đi.
 - Người yêu em gọi thì sao ?
 - Thì người em yêu cứ nghe hộ em đi.

Mình miễn cưỡng bắt máy.

- Alo ?!
 - Ó ??? Đt của mít phải không ?
- Giọng một thằng con trai.
- Phải rồi.
 - Đưa máy trả mít đi.
 - Mít đang tắm. Nhắn gì không ?
 - Nhắn hộ mít gọi lại số này.
 - Ồ, gì nữa không ?

- Không. Thanks!

Đêm hôm rồi mà còn gọi, chắc thằng này nhầm nhe em đây. Mình hậm hực vứt điện thoại xuống giường. Mà kể ra mình cũng có là gì của em đâu cơ chứ!

- Giận thì giận chứ sao lại ném đt của em thế!

Em tắm xong rồi. Tay cầm cái khăn bông lau tóc. Mặc mỗi cái áo sơ mi của mình, cúc lại còn cài lệch ... Em không phải là chân dài dáng chuẩn nhưng làn da trắng, 3 vòng đầy đặn, mắt to môi mọng và rất biết cách thổi lửa vào lòng người khác ...

- Nó bảo gọi lại cho nó đấy!

- Ai thế anh ?

- Mờ Lờ

- À ... kệ đi. Em chẳng để nó ăn tranh cái gì của anh đâu mà lo.

Em sà vào lòng mình, dụi đầu vào cổ mình như con mèo con.

- My love à ?

- Mặt lờ ... thì có chứ my love cái nỗi gì!

Em cau mày gạt rung cái điện thoại, rồi tắt điện. Mình không yêu em có lẽ cũng vì như thế. Em quá phóng túng và nguy hiểm. Không yêu nhau thì em và mình ngang hàng, nếu mình động lòng với em thì chẳng chóng thì chầy số của mình cũng bị đẩy vào cái list đồ chơi của em thôi...

2. Chap 2

Đèn thì tắt rồi mà cái điện thoại của em để trên bàn hết nhá sáng lại rung bần bật . Tụt hết cả cảm xúc.

- Anh sao thế ?

- Chả sao cả.

- Thế thì nói chuyện với em ...

- Nói chuyện với thằng em của anh ý, anh mệt.

- Bày đặt!

Em hậm hực lầm bầm rồi nằm quay lưng lại với mình. Mình cũng buông em ra, lăn sang một bên. Còn em thở dài.

Im lặng.

Cái thằng Mờ Lờ thật đúng là Mờ Lờ!

- Dậy, mặc quần áo, cầm điện thoại, về. Luôn và ngay.

Em với tay bật đèn ngủ, nhăn mặt nhìn mình nhưng chung qui vẫn là không nói gì.

Thà rằng em dối, em thanh minh, em giải thích hay em làm nũng thì mình còn thấy đỡ bức. Đằng này em lại tỏ ra bất cần, lật chần dậy thay đồ mà không thèm nhìn mình thêm lần nữa. Như thế khác gì em thừa nhận em với thằng kia có qua lại với nhau đâu!

Em không phải là người yêu mình, thế mà giờ thẳng thắn mà nói thì đúng là mình đang ghen với 1 thằng mà mình chả biết nó là cái thằng cỡ hỏ nào.

Suốt quãng đường 5km, em cứ thỉnh thoảng lại thở dài, mãi sau mới chịu lên tiếng:

- Anh ... giận em lắm à ?

Giọng em tỏ vẻ như sợ bị mình mắng. Mình chép miệng, không nói gì.

- Dừng xe!

Nghe em nói, mình rẽ ngoặt vào vỉa hè, phanh gấp. Em xuống xe, vít cổ mình hôn nhưng lại bất ngờ cắn mạnh. Mình nuốt nước bọt, thấy có vị tanh tanh. Bực mình, xô mạnh em ra.

- Điên à ?

Mình cáu, có phần to tiếng. Em cười, cái kiểu cười nửa như thất vọng, nửa như cợt nhả.

- Chắc vậy! Em điên vì anh đấy. Anh chỉ muốn ngủ với em thôi. Anh không chấp nhận được em thì đừng bao giờ tìm em nữa.

- Muốn thế chứ gì ?

- Ừ đấy!

- Lên xe, anh đưa về.

- Thôi khỏi. Gọi taxi được rồi.

Lần này đến lượt mình đứng hình vài giây. Quen nhau gần 1 năm, lần đầu tiên em bật mình kiểu này.

Mình tình cờ quen em tại một quán rượu trong phố cổ, vào một ngày cuối thu se lạnh.

Lúc đó mình đứng hút thuốc ngoài cửa toilet trông thằng bạn xem nó có say lắm không thì em bất ngờ đi vội qua chỗ mình đứng. Vô tình điều thuốc quẹt ngang qua má em. Qua vài câu xin lỗi rồi xin số thế là quen...

Và vì rằng em lên giường với mình đơn giản quá nên mình nghĩ với thằng khác em cũng vậy. Thành thử em có thông minh, có ngon ngọt, có biết điều hay thậm chí là có yêu mình đắm đuối đi nữa thì cũng đến thế cả thôi!

Tự nhiên mình lại không muốn về nhà, trong lòng cảm thấy đôi chút hụt hẫng. Em là người gần gũi mình nhất, nhưng không phải là duy nhất.

2h sáng, móc điện thoại gọi “Pé L fb”, sau vài hồi chuông, gái bắt máy.

- Anh ?!

Giọng gái nghe vừa ngái ngủ vừa có chút vui mừng.

- Em đang ngủ à ?

- Uhm, sao lại gọi em giờ này ?

- Thì nhớ em.

- Xạo, anh đi công tác về rồi à ?

- Ừ.

- Một hok ? Qua đây em đấm lưng cho.

- Uhm.

Thanh niên mà, hầu như thằng nào chả có 1 list các em gái sơ cua với phòng hờ, lại nhất là một thằng độc thân như mình.

Mình đến đầu xóm trọ đón L, vừa đến đã nghe thấy tiếng mở cửa lạch cạch. Chẳng đứa nào để nguyên cái mặt trang điểm với mặc quần bò với áo trễ cổ đi ngủ cả, chắc chần chu vì muốn đẹp trong mắt zai. L cũng trắng, cũng ưa nhìn cũng ngon ngọt, nhưng có vẻ chưa mọc nhiều đuôi như em. Bọn con gái thật rách chuyện. Mà mặc đẹp cũng chỉ là muốn để người ta cõng ra thôi

Mối quan hệ này chỉ 2 người nhưng 1 người là chó và 1 người là ô sin.

- Anh với ný cãi nhau à ?

- Người yêu nào ? Đã bao nhiêu lần là chưa có ný lại còn.

- Em không tin.
- Làm như sẵn lắm không bằng.
- Lại chẳng thế.
- Có mỗi em là suốt ngày kiểm soát cái nhau với anh thôi!
- Đứa khác thì không à ?

- Có con nào ngoan như thế thì anh bỏ em luôn chứ còn gặp em làm gì cho mệt

Đoạn sau này mà kể thì chắc bị k.i.a luôn mất. Nên thôi. Đại thể là đưa gái vào nhà nghỉ, nhưng không ngủ. Nằm cạnh L mà trong đầu cứ nhớ lại hình ảnh mít mọc cái sơ mi trắng cài cúc lệch ...

Đàn bà thì phức tạp. Đàn ông thì fu*k tạp!

Thế là bao nhiêu cái ức chế từ em mình trút hết sang L. Mấy đứa phòng bên cạnh chắc được bữa mất ngủ vì tưởng phòng mình là lò mổ lợn quá.

- Anh ơi ... dậy đưa em đi học ...
- Mấy giờ rồi ?
- 7 rưỡi rồi

Em nó thích mình đưa đi học, đúng hơn là nó thích bạn bè nó nhìn thấy mình đưa đón nó

- Sao không gọi anh sớm, muộn làm mất.
- Thế anh có đưa em đến trường không ?
- Có, nhưng không kịp đưa em đi ăn sáng ...
- Trưa anh qua đón em đi ăn cũng được.
- Trưa anh có việc rồi.
- Thỉnh thoảng anh nhớ gọi cho em nhé ...
- Biết rồi!

Mình chỉ muốn nhanh nhanh về nhà đi tắm. Thấy người mệt mệt, cả đêm chẳng ngủ được mấy.

3. Chap 3

Trước đây mít là bồ ruột của mình. Anh em bạn bè đều biết cả. Mình nhậu có quá chén thì chúng nó sẽ đưa mình về nhà rồi gọi em đến. Nhưng giờ mình với em cắt liên lạc cũng gần 2 tháng rồi. Mình không gọi, không nhắn tin, không chat chit, không gặp em, không có tí thông tin nào về em luôn.

Thỉnh thoảng mình lại nhớ đến em, nhớ cái cách em dụi đầu vào cổ mình, nhớ khuôn mặt ngơ ngơ của em lúc ngái ngủ, nhớ những ngón tay hay đùa nghịch vuốt ve mình ... Phàm cái thói đời có lẽ ai cũng vậy. Lúc có thì chẳng coi ra gì, lúc mất rồi thì thấy sao mà nó quan trọng thế, to tát thế! Có những lúc định gọi cho em nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì em cũng không tìm mình. Chắc có thằng khác dành thời gian cho em hơn mình, và giờ biết đâu em đang vui vẻ với nó mà sửa tên mình trong danh bạ là ML rồi cũng nên.

Gái gú thật đúng là phù du! Không có thì chán là đương nhiên rồi, nhưng giờ tưởng lúc nào cũng sẵn mà thật sự lại chẳng có ai thì mình cũng lại thấy chán. Cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đấy.

- Dấu hiệu đấy là mày muốn lấy vợ.

Thằng bạn phán câu xanh rờn.

- Không thì ít nhất cũng là mày không muốn làm trang trại nữa.

Ngẫm thấy chúng nó nói cũng có phần đúng. Lắm mỗi tối nằm không. Lúc đấy cũng hơi say say rồi, chẳng hiểu nghĩ cái gì, mình lại bầm số em.

Máy bạn!

À ... chắc là thế rồi!

Hôm đấy mình uống hơi nhiều, vì mình không muốn nghĩ đến em nữa.

Đạo này mình đâm chán những mối quan hệ vớ vẩn như với L, mình lạnh nhạt ra mặt với em nó luôn. Mấy thằng ngồi uống rượu ăn tối với nhau, đến lúc đi hát thì mình đón bé Trang đi cùng, mình quen em ý cũng lâu rồi. Thỉnh thoảng rủ nhau cf, đi ăn, tán tỉnh chán chê mê mỗi nhưng vẫn chưa đi quá 1 nụ hôn. Mình ưng bé này nhất trong số những cô “em gái” ở cái ngoan và biết điều

Hát hò chán chê đến lúc quán đóng cửa. Mình đưa Trang về.

- Em có lạnh không ?

- Hơi hơi ạ.

Mình đi chậm lại, đêm cuối thu trời cũng lạnh vãi. Cái đêm mình quen mít hình như cũng se lạnh thế này.

- Em ôm anh được không ?

Trang thở thẽ, mình kéo em ngồi sát lại luôn, nắm tay em nhét vào túi áo khoác của mình.

- Ấm hơn chưa ?

Em dựa đầu vào vai mình, thở nhẹ, chắc là đang cười. Mình dừng xe lại ở chỗ hàng hoa ven đường Láng, mua 1 bông hồng tặng em. Lúc quay ra trả tiền, mình hôn phớt lên trán em, thấy em mỉm cười, còn dụi đầu vào trán mình nữa.

Mình vuốt tóc em vén ra sau tai, nâng nhẹ cằm em, định hôn. Nhưng em ngo ngoay quay mặt đi, trong thoáng chốc ngẩn ngui đấy, mình cảm tưởng như mít đang ở cạnh mình chứ không phải ai khác. Mình ôm bé Trang, nói nhỏ :

- Đêm nay anh không đưa em về đâu.

Em rúc đầu vào ngực mình, không nói gì, thế là đủ hiểu rồi.

Mình cầm chìa khóa phòng, em lấy 2 chai nước lọc sợ mình uống rượu háo nước. Em đi trước, vừa vào phòng, mình ôm chặt em từ phía sau, hôn nhẹ lên tai. Em giật mình co rụt cả người lại, mình kéo cái nút đai buộc áo khoác, em xua tay gỡ tay mình ra, nhưng kệ, cởi được 2 cái cúc áo mình cũng chẳng muốn cởi nốt, mình bồng em lên giường...

Em đẩy mình ra một cách yếu ớt, vẫn ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay mình.

Mình hôn nhẹ lên cổ em, cởi áo khoác, lần tay vào bên trong áo len... Em ôm chặt mình, chúi đầu vào vai mình, người run lên nhưng không phải run vì lạnh.

Đừng bảo mình tả cảm xúc của mình lúc đấy, vì chẳng tả kiểu gì đâu.

Sau một loạt những tiếng sột soạt của quần áo... Cuối cùng chỉ còn sự im lặng. Mình châm thuốc, rít một hơi sâu. Tỉnh rượu. Đầu óc trống rỗng. Em cuộn người trong chăn, gối đầu lên chân mình, thở thẽ :

- Em có hư lắm không anh ?

- Hư với anh thôi thì được.

- Sau hôm nay em là gì của anh ?

- Em muốn thế nào ?

- Chỉ muốn anh không bỏ rơi em thôi.

- Em ngoan thì sao anh phải làm thế.

- Như thế nào mới là ngoan ?

- Ngủ đi!

Mình cứ đốt thuốc liên tục, mình thấy nhớ mít, nhớ da diết. Nhưng lòng tự trọng lại không để mình gọi cho mít. Mít không phải là một cô gái dễ yêu nhưng Trang thì có!

Trang ngây thơ hơn mít, yếu đuối mong manh hơn mít, không biết uống rượu như mít, không thâm trầm khó đoán như mít ... mà quan trọng nhất là không làm mình nơm nớp lo sợ bị vuột mất như khi ở bên mít!

Chuông điện thoại của mình. Trang dụi mắt nhắm dậy ...

- Ai vậy anh ?

L gọi, sao mà đúng lúc gớm! Thế mà mình lại còn hy vọng là mít cơ đấy!

- Em nghe hộ anh đi.

Mình vào nhà tắm, mặc cho Trang muốn nói gì thì nói, cũng không quan tâm nữa. Coi như đánh đu với đời 1 lần. Mình thử cái tà qui chính xem sao.

(to be continued)

Chap 4 đa phần mình sẽ post những đoạn nhật ký của mít thôi

4. Chap 4

Cuộc đời đúng là đầy rẫy bất công. Người tốt thì toàn thấy than thân trách phận còn cái thằng chẳng ra gì như mình thì lại vớ bẫm.

Mình không cho Trang đặc quyền đặc lợi nào cả, đối xử cũng không hơn gì những người con gái trước. Mình không đưa cô ấy về nhà, pass điện thoại cũng không để cô ấy biết. Tình cảm nói có thì đúng là cũng có, mà nói là không thì cũng chẳng sai. Chỉ khác là giờ cô ấy là duy nhất. Cô ấy cũng biết mình không yêu cô ấy nhiều, nhưng có cái suy nghĩ là thời gian sẽ làm mình thay đổi.

Ngồi cơ quan, được hôm rồi việc thì lượn lờ fb ngắm các em gái xinh đẹp, tự nhiên lại muốn biết xem dạo này mít ra sao. Mà mít unfriend fb mình rồi, mình log acc khác cũng không tìm được page của mít. Chẳng nhẽ lại là xóa tài khoản ???

Máu tò mò trời dậy, mình gõ yahoo của mít vào google, không tìm thấy gì. Gõ tiếp tên fb cũ, cũng không có gì. Gõ đến số điện thoại, chui ra 1 kết quả đặt mua đồ gia dụng ở mấy cái web kiểu mua chung hay nhóm mua gì đấy mình cũng không nhớ rõ. Phía dưới số điện thoại là một cái mail khác của mít.

Copy paste cái mail đấy vào ô tìm kiếm fb. Cái avatar hiện lên làm tim mình đập thình thịch, ảnh chụp mít ngồi ở quán cà phê tay chống cằm, ngón giữa bàn tay phải vẫn đeo cái nhẫn mình tặng hôm sinh nhật... khuôn mặt và ánh mắt trông rất buồn.

Tình trạng quan hệ là độc thân. Mít thì lúc nào chả kêu độc thân!

Không đọc được cái status nào ngoài xem mấy cái ảnh bìa với thông tin cá nhân vớ vẩn.

Nhưng mình biết pass của mít, lúc nào cũng là số chứng minh thư, mà mít thì đến cái pass điện thoại còn lười đổi huống gì pass fb.

Log in thành công, ngay sau đó mình biết mình là 1 thằng thất bại!

Những status để "only me" mình đều đọc được hết.

Có 1 cái note duy nhất, viết vào giữa tháng 10.

"53 ngày mình không gặp hấn. 7 cái cuối tuần buông mình ngập trong rượu, không phải lo cho hấn thì mình cứ xóa thôi. Xóa để quên.

Mình đã cố quên, vì hấn không yêu mình.

Mãi mãi mình chỉ là sex toy của hắn.

Khốn nạn!

Ừ, thế mà mình lại đi yêu cái thằng khốn nạn ý đấy. Lại còn là yêu đến điên đảo nữa chứ!

Gần 2 tháng rồi, không một ngày nào mình không nhớ đến hắn, chờ điện thoại của hắn, chờ hắn tìm mình. Nhưng tất cả đều vô vọng. Mình biết, ngoài mình ra hắn còn 1 rổ đĩa khác như mình, thế mà mình cứ ảo tưởng mình có vị trí đặc biệt hơn ...

Mình chặn số hắn, xóa cái fb cũ.

Hôm nay hắn gọi! Dĩ nhiên là máy bận!

Mình không đủ can đảm gọi lại, mặc dù mình rất muốn làm thế, vì mình nhớ hắn vô cùng.

Nhưng mình sợ, gọi cho hắn, rồi đến với hắn, rồi mình sẽ không bao giờ thoát khỏi hắn được nữa. Mình cứ mãi là đồ chơi của hắn thôi.

Mình nghĩ rất nhiều, mình sợ ở nhà rồi mình sẽ lại làm gì đó ngu xuẩn mất! Mình cần phải ra ngoài, mình cần đến 1 nơi nào đấy để không bị ám ảnh về hắn.

Mình lên phố cổ, uống rượu và nghe nhạc. Lúc đấy mình uống nhiều, như kiểu uống lấy được. Rượu làm người mình nóng bừng.

Trong đầu mình tái hiện những khoảnh khắc nóng hổi của mình với hắn...

Mình bắt đầu mất kiểm soát rồi. Mình uống hơn nửa chai Gordon rồi còn gì. Có mấy khi mình uống vèo vèo thế đâu.

Mình nhớ ra mình đã ngủ 1 mình suốt từ lúc không gặp hắn đến giờ ...

Tự nhiên mình thèm, thèm và khát!

Cái bản năng như bị mất chốt an toàn, mình rà list điện thoại... Gọi cho ai nhỉ ??? Mình muốn gọi cho hắn, mình muốn ngủ với hắn cơ ... Nhưng mà không được! Phải có lòng tự trọng chứ!

Gọi cho anh P, trong số những kẻ rách zời rơi xuống cuộc đời mình lúc hắn biến mất thì anh P có vẻ “được” nhất.

Vai P rộng hơn hắn, tay P lạnh hơn tay hắn, mùi rượu từ người mình nồng quá.

Mình tận dụng hết những gì mình nghĩ là có thể làm động lòng zai để dụ dỗ P, mặc dù chả cần thiết lắm. Người mình lúc ý chắc mềm nhũn, mình nhìn P bằng ánh mắt biểu cảm nhất có thể, nhiều người vẫn bảo mắt mình biết nói mà, tội gì không tận dụng ...

P đến hốt mình về, bế xốc mình vào trong xe, vì mình cũng chả lết nổi mà đi nữa.

P thương mình hơn hắn. Mà hắn thì có cái đéch gì đâu, nếu bảo mình đến với hắn vì tiền thì còn khối thằng nhiều tiền hơn hắn xin chết mình kìa.

Mình chưa xin đến mức đặt đầu nằm đấy. Mình quàng tay qua cổ P, chạm nhẹ ngón tay lên những cúc áo. P nắm chặt tay mình. Đầu óc mình quay cuồng với những hình ảnh ... tầm bậy!

Mình bị điên thật rồi!

Mới phút trước còn muốn chuyện đó đến phát điên lên được, thậm chí là have sex ngay trong xe cũng đc, mà lúc P chạm vào người mình thì mình lại thấy ... ghê tởm, không phải ghê tởm P, mà mình ghê tởm chính mình. Mình co rúm cả người lại để tránh P. Mình không muốn hôn P, mình chỉ muốn gần gũi với hắn thôi.

Khốn nạn thật!

Mình bắt đầu khóc, khóc nức nở, không dừng lại được, nghẹn ngào lặp đi lặp lại cái câu “Đừng đụng vào em”. P cũng chiều ý đưa mình về nhà.

Haizz, sao mày đáng thương quá vậy “tôi” ời ??? Hành hạ bản thân, rồi đè nén cả những thứ thuộc về ... tự nhiên vì 1 thằng chả coi mày ra cái chó gì!!!

Mình ngủ không sâu, lúc say mình hay mơ, nói ú ớ cả trong mơ nữa. Mà thực ra mình không biết đấy có phải là mơ không, mình thấy P xoa đầu mình, nói lảm nhảm gì đấy kiểu như là người thay thế với lại yêu mình bla bla bla ...

Nhưng mình yêu hẳn. Mình biết là mình yêu hẳn.”

Cái note ám ảnh mình mấy ngày liền.

Mình lập 1 cái clone fb, clone yahoo và add mít. Mình cũng chẳng hiểu tại sao mình làm thế trong khi chỉ cần mua 1 cái sim rác là có thể kéo được mít về.

(to be continued)

5. Chap 5

Mình bắt đầu chat chit và nói chuyện với mít. Quen nhau tính đến giờ đã hơn 1 năm, mình quá rảnh “khẩu vị” của em rồi nên chỉ nói những điều em thích thành ra em cứ nghĩ mình với em hợp gu nhau lắm. Mới đầu chỉ là những cmt vô thưởng vô phạt trong fb sau đó mình mới add yahoo và skype, cái gì muốn nhanh cũng phải từ từ. Mình biết em hay đi uống rượu vào tối thứ 6, rồi sẽ thức rất khuya đến khi bay hơi rượu mới đi ngủ, lúc đó em thường online. Mít gần như không bao giờ thay đổi thói quen, nên mình treo nick chờ sẵn, thấy nick em sáng là pm luôn.

- Nhấn đẹp đấy
- Oh ... tk a ^^ Nhấn bạn e tặng ^^
- Đồ phong thủy, tỳ hưu ruby. Hợp với em lắm.
- Bạn e lựa rồi mới tặng mà :x
- Người yêu ?
- Ước gì là vậy :-

Cái câu “ước gì là vậy” nghe sao mà nhói lòng thế. Bâng quơ à ời thêm 1 lúc thì mình chúc em ngủ ngon rồi ỉn, vài phút sau em cũng out. Mình check xem có phải invi ko, chắc chắn offline rồi mình log nick em, pass vẫn là số chứng minh thư.

Cái yahoo 11 thật lắm cảm dỗ. Mình ngồi đọc lịch sự lưu trữ. Cơ mà mình may mắn hơn những người bị sóng thần ym 11 đánh cho tan tác cuộc tình. Với ai mít cũng nói chuyện thoải mái nhưng đều bóng gió là đã có “người trong mộng” rồi. Mà theo như miêu tả của mít thì cái thằng tốt số đấy chính là mình.

Mãn nguyện, mình tắt máy đi ngủ. Trần nhà sáng lên mấy vệt lân tinh như sao chổi, tác phẩm của mít thừa hai đứa còn mận nồng... Trong giấc mơ hình như mình thoáng thấy mít lại lấy áo sơ mi của mình mặc, rồi cứ rúc rúc đầu vào cổ mình ...

Mình bắt đầu mong ngóng những lúc nick mít sáng, kể cả khi đi làm lẫn về nhà đều treo nick để invi, chờ mít online rồi nói chuyện. Với tư cách là một người bạn tâm đầu ý hợp, mít kể cho mình nghe khá nhiều về “cái thằng tốt số” kia, chen lẫn trong những câu chuyện phiếm trên trời dưới biển.

Mình trước giờ không tán gái, quan điểm của mình với gái là “anh không có ý định tán em, anh có cuộc sống của anh rồi, nhưng anh thích em. Nếu em muốn bước vào đời anh thì anh sẽ chào đón, nhưng đi lúc nào tùy em, anh không giữ.” Mà sự thật thì đúng là như thế, cho đến khi mít bỏ mình đi.

Đợt cuối năm, công việc bắt đầu nhiều dần. Lại đúng mùa mưa sấm nên mình bận tối mắt, việc công ty, việc cửa hàng cứ chồng chất chất chồng. Trang thì lại suốt ngày léo nhéo bảo mình vô tâm. Bận mờ cả mắt ra lại cứ đòi đưa đi chơi, lạnh sun cả tờ rím mà còn thích đi hóng gió. Dảm!

Ờ, mình là thằng chả ra gì. Thời gian cho Trang thì hạn hẹp, nhưng thời gian cho mít lúc nào cũng sẵn. Bận đến mấy nhưng ngày nào mình cũng check fb xem em có stt gì mới không, rồi lại đóng vai bạn anh bạn hợp gu của em để nói chuyện với em, để được gần gũi với em ...

Mình cũng không hiểu tại sao mình không dám vác mặt đến gặp em. Xa nhau lâu quá, giống như là “mất cảm giác yêu” thì phải. Mình không đủ tự tin nhìn mặt em.

Noel, đúng vào tối thứ 7. Đêm thứ 6 mình với em chat với nhau, em hỏi mình có kế hoạch gì không thì mình bảo mình đưa bạn gái đi ăn cùng mấy thằng bạn. Hình như em cũng hơi phê phê chưa tỉnh nên em kể với mình nhiều lắm. Em kể là em muốn đi chơi với 1 người, em còn đan cả khăn len cho người ấy nữa, nhưng không biết là có còn gặp nhau nữa không để mà tặng. Mai em đi pub với mấy cô bạn, vì ngoài cái thằng của nợ đấy ra thì em không muốn đi chơi riêng với ai hết.

Mình thấy quận hết cả ruột lại.

Nhẽ ra mai mình đưa em đi chơi, em muốn đi đâu cũng được, kể cả có là đến chỗ điên rồ nhất quả đất mình cũng đưa em đi. Nhưng, giữa mình và em có một khoảng cách không thể thu hẹp ngay lập tức như thế được.

Mình làm em tổn thương quá nhiều, giờ chỉ sợ gặp nhau em sẽ cự tuyệt mình thôi.

Mình đưa Trang đi ăn lẩu với mấy thằng bạn. Hình như bé thích đi riêng, nhưng mình thì không thích. Cảm giác chỉ có 2 người khiến mình thấy nặng nề chứ hề không thoải mái.

11h, mình thấy chán chán. Mấy thằng bạn với người yêu ăn xong rủ nhau đi tăng 2, mình đưa Trang về. Đang trên đường về trời lất phất mưa.

- Em lạnh không ?
- Có.
- Uhm, ôm chặt anh cho ấm, sắp về đến nhà rồi.
- Em không muốn về.
- Không về thì đi đâu ?
- Đi đâu cũng được.
- Muốn ngủ với anh à ?
- Uhm.
- Hôm nay anh hơi mệt.
- Nằm cạnh nhau thôi, không làm gì cũng được.
- Sao phải thế ?!
- Tại em muốn hôm nay anh không nghĩ đến người kia nữa.
- Người nào ?
- Em biết hết rồi!
- Ờ! Biết rồi thì giờ muốn thế nào ?
- Em chấp nhận.

Mình cười khổ, không quan tâm lắm chuyện bị Trang phát hiện ra mối quan hệ của mình với mít trước đây, ngán nhất là bị đeo và bám kiểu này.

- Giờ anh đưa em về để đến tìm người kia đấy.
- Cũng được. Nhưng anh hứa là không bỏ rơi em rồi.
- Ủ, ngoan như này cơ mà. Sao phải bỏ ?! Em nhĩ?!

Mình nói giọng mỉa mai, mà thấy nước bọt cũng đắng nghét.

- Em chịu được. Nhưng chưa chắc cô kia của anh chịu đc cảnh chung chạ đâu. Rồi cũng bỏ anh thôi, anh sẽ lại là của em.

- Ô ... em ngốc đáng yêu thật đấy!

VMCC rồi ...

(to be continued ...)

ảnh ợt để tối mai các bác nhé.

6. Chap 6

Mình đưa Trang về đến đầu ngõ nhưng bé cứ lừng khờ không chịu vào nhà. Mình cũng chẳng giục, lại châm thuốc hút thôi.

- Giờ anh đi tìm chị Diệp à ?

Diệp là tên thật của Mít.

- Chị gì, sinh năm 90. Kém cả tuổi em.

- Anh lúc nào cũng thế, toàn đánh trống lảng.

- Anh không thích trả lời.

- Em có gì không tốt ?

- Em tốt, anh mới là người không tốt.

Mình thở dài thườn thượt, không muốn tiếp tục nói chuyện kiểu này tí nào . Bé ngả người áp má vào ngực mình.

- Em yêu anh.

Mình vút điếu thuốc, ôm bé bằng cả 2 tay. Cũng cảm thấy đôi chút có lỗi nên chỉ ậm ừ.

- Anh có yêu em không ?

Bé ngược mắt nhìn mình. Mình lại thở dài, châm điếu thuốc khác.

- Anh đối với em như thế nào chẳng nhẽ em còn phải hỏi nữa?

- Nhưng nếu phải chọn em với Diệp, anh chọn ai ?

- Em bảo em không bỏ anh, đúng không ?

- Uhm, em sẽ bám anh đến cùng.

- Ừ, em không bỏ anh, thế thì anh chọn Diệp, có cả 2 còn gì nữa!

- Nếu như em quen anh trước, có khi nào ...

Mình ngắt lời bé, muốn ngắt luôn cả cuộc nói chuyện này.

- Nếu mà làm gì. Em đừng nghĩ nhiều, đâu khắc có đó. Khuya rồi đấy, em về nhà đi.

Bé thở dài, biết là không nên nói tiếp nữa.

- Anh về trc đi, em tiễn anh.

- Thôi, em vào đi, anh hút nốt điếu thuốc rồi về.

Mình cứ nhìn điếu thuốc cháy trên tay mà chẳng buồn đưa lên miệng. Nhìn em khuất bóng trong ngõ mình mới quay xe lên phố cổ... Ngoài đường vẫn lất mưa, người ta toàn dõn với dõn, thấy đằng sau mình trông trải lạnh lẽo lắm.

Mình nhớ lại một đêm mưa phùn mùa đông, mình và Mít đi chơi về. Cả 2 đứa cùng hết sạch tiền, xe còn chết máy nữa. Mình dắt, Mít đẩy, đến trú mưa ở nhà chờ xe bus, dép của Mít lồng vào dây giày của mình rồi treo vắt vẻo hết lên trên tay lái... Vừa ướt vừa lạnh nhưng trong lòng ấm áp lắm...

Lấy cái số bị chặn gọi cho Mít. Máy bận. Mình biết trước là thế nhưng vẫn gọi. Vì nhắn tin thì chẳng biết nhắn cái gì, lấy số khác gọi nhờ Mít bắt máy thì nói cái gì cũng không ổn. Gọi trước bằng số của mình, Mít sẽ nhận được thông báo cuộc gọi bị chặn, rồi lấy số khác gọi. Mít sẽ nghi ngờ mà không bắt máy. Như thế mới có chuyện để nhắn tin.

Y như mình nghĩ, lấy sim rác gọi thì Mít không nghe. 1-2 phút sau thì Mít nhắn tin lại vào số rác.

“xl, ai vậy ?”

“là anh”

Lúc đấy mình mới đi đến đoạn Xã Đàn mà mãi đến lúc ra gần đến Bờ Hồ mới có tin nhắn của Mít.

“ML?! Là anh phải không?”

WTF ???

Mình trở mắt nhìn cái tin nhắn. Chưa đầy 10s sau. Lại tin nhắn của Mít.

“E xl. E viết tắt. Minh Long ?”

Tên mình là Minh Long các bác ạ, mình sinh năm mậu thìn, cái nick này không phải bậy bạ gì đâu, chỉ tại vì mình thích ăn khoai lệ phổ thôi . Mít cố tình troll mình, viết là L được rồi lại còn ML.

“uh”

“Chuyện gì ?”

Lạnh nhạt vãi!!!

“Anh muốn gặp em”

Mình cứ vừa đi đường vừa nhắn tin. Nhắn xong cái tin đấy mình hồi hộp lắm, nhưng chỉ vài giây sau là tin nhắn về.

“Xéo!”

Mít nhắn lại 1 tin chỉ có đúng 4 ký tự đấy thôi. Đến giờ mình vẫn giữ tin nhắn ý, thỉnh thoảng lôi ra đọc lại thấy vui phết.

“Gặp a rồi nói câu đấy cho a nghe, a nhớ cách e phát âm từ đấy lắm”

Mình biết cái pub mà Mít đến. Mình gửi xe nhưng không vào. Cứ đứng ngoài hút thuốc và chờ đợi. Bình thường cả ngày mình chỉ đốt vài điếu thôi, nhưng dạo đấy cứ hở tí là lại đốt. Nhiều lúc đốt rồi bỏ đấy chứ chả hút được bao nhiêu ...

Mít vẫn không nhắn tin lại gì cả.

Thỉnh thoảng mình lại móc điện thoại ra xem giờ. Gần 12 rưỡi. Bắt đầu có khách về.

4 tháng không gặp, tóc Mít dài hơn rồi. Mít mặc cái áo khoác đen, quần bò đen, giày đen, quần khăn len đỏ. Vừa ra đến cửa thấy Mít đi lảo đảo, ngậm chìa khóa vào miệng để xỏ găng tay luôn.

Rồi Mít nhìn thấy mình, bất ngờ khựng lại . Mít vẫn đứng im nhìn mình chằm chằm, nhưng nước mắt rơi lã chã. Không biết đấy là kiểu khóc gì, nhưng mũi không xẹt xẹt, môi không đỏ, khuôn mặt gần như không có bộ phận nào cử động, chỉ có nước mắt là rơi. Mình bước vội lại, ôm ghì lấy Mít. Chưa kịp nói gì, thậm chí là chưa cả kịp nhớ lại cảm giác ôm Mít như ngày trước thì Mít đẩy mạnh mình ra, rồi ngồi sụp xuống nôn ọe.

- Nó say rồi.

- Nó có uống mấy đầu mà say.

- Nó ới rồi đấy, nước nước nước ...

3 cô bạn của Mít xúm vào chăm sóc Mít. Cả 3 đều biết mình.

- Kinh tởm!!!

Mít nói câu đấy với mình. Chắc chắn là như thế.

- Cái tay anh vuốt ve sờ xoạc bao nhiêu con rồi, bắn tũr thế giờ lại động vào người tôi. Không say tôi cũng phát nôn. Thật là kinh tởm!

Mít không nói to, nhưng gần giọng từng từ một, mình nghe không lọt mắt chữ nào . Bạn Mít vừa lau miệng cho Mít vừa cầu nhàu:

- Cái con này say là bắt đầu nói linh tinh đấy ... chứ nó không nghĩ thế về anh đâu.

Mít dựa người vào 1 cô bạn, mắt nhắm nghiền.

- Nó say thật đấy, ới phải đùa đâu.

- Anh Long công nó lên xe đi, em ngồi sau giữ nó cho.

Mình biết cả 3 cô bạn em đều biết chuyện mình và em, nhưng vẫn tôn trọng mình. Lúc bé em lên xe, mình thấy hình như em gầy đi, cái khăn quàng bị xộc xệch, lộ xương đòn gồ hết cả lên. Nước mắt em vẫn chảy từ khóe mắt xuống tay mình nóng hổi. Lúc đấy mình cũng rơm rớm, bạn em biết ý, cúi giả vờ chỉnh lại quần áo quay mặt đi chỗ khác.

Đèo em đằng sau, mình nghe thấy tiếng em nói mơ chẳng đâu vào đâu xen những tiếng thở dài đứt quãng mệt mỏi. Câu rõ nhất em nói mà mình nghe được là “Anh chỉ giỏi làm khổ em thôi, lần này làm sao em bỏ anh đi được nữa, rồi cũng lại chỉ có em là khổ thôi”.

Bạn Mít theo mình về tận nhà, bé ý chuẩn bị cháo + viết chú thích cẩn thận dán vào tủ lạnh để nhớ đêm Mít đói thì mình còn biết đường chăm sóc. Xong xuôi đâu đấy em nó mới gọi bạn đến đón về.

Mít nằm ngủ trên giường của mình. Hơi thở có vẻ nặng nề,phả toàn mùi rượu, giường thì rộng mà lại cứ nằm nép sát vào tường. Trông cứ tội nghiệp đáng thương kiểu gì ý . Mình định vuốt mấy lọn tóc lòa xòa trên trán nhưng vừa chạm vào người thì Mít giật phắt tay mình ra, nhẩn nhó rồi quay cả người vào tường.

Mít của mình hay bị cái kiểu gọi là say nguội. Bác nào hay đi nhậu thì biết nó khó chịu như nào rồi đấy. Mít thỉnh thoảng lại kêu giống như bọn trẻ con ốm. Nhìn thương lắm.

Trước đây không bao giờ thấy Mít như thế. Chắc 1 phần lỗi cũng do mình.

(to be continued)

Phần này mình viết hơi sến, tại mình vốn là người sống tình cảm mà

7. Chap 7

Trang nhắn đến 7 cái tin liền. Đại khái là gọi mà mình không nghe nên cứ hỏi đang ở đâu, say hay làm sao bla bla bla. Mình nhắn tin lại cho Trang là đang ở nhà làm việc. Bé chắc là nghĩ mình ở 1 mình nên mới dám trả lời tin nhắn nên buông tha cho mình luôn.

4h sáng. Nhìn camera ngoài trời vẫn còn tối om. Mít bắt đầu cựa quậy, chắc khó chịu nên thỉnh thoảng lại rên với đập chân. Mình say nhiều cũng quen nên không bị vật vã như thế, Mít có mấy khi uống nhiều đến độ bơi ngửa như này đâu. Mà cũng có khi là tại mình yêu Mít nên mới thấy xót ruột. Mít khó chịu 1 thì mình nóng ruột 10. Thà cứ để mình chịu thay cho Mít cũng đc.

Mình lúc ý đang ngồi làm nốt đóng giấy tờ thuế má cho cửa hàng, vì muốn dành cả ngày chủ nhật cho Mít. Bàn làm việc ngay cuối giường nên thỉnh thoảng mình lại liếc xem Mít thế nào. Tự nhiên, mình giật nảy người vì mấy ngón tay lạnh cóng dí vào cổ. Mít quàng tay qua cổ mình, áp má vào má mình. Nói nhỏ :

- Em nên nói gì lúc này nhỉ ?

Mình lắc đầu. Tay Mít lần lần vào trong cổ áo mình. Lạnh như nước đá. Mình nắm chặt tay Mít, hà hơi thổi cho ấm. Mùa đông tay và chân Mít lúc nào cũng như thế cả. Rồi kéo Mít vào lòng, Mít dụi đầu vào cổ mình. Trước đây thỉnh thoảng cũng như thế, những lúc mình ngồi làm việc khuya, mít hay pha sữa nóng cho mình, ngồi ngoan trong lòng mình vài phút rồi lại chui lên giường hoặc ra sofa nằm đọc truyện. Ngoan lắm

Mít lại khóc. Nước mắt lăn cả xuống cổ mình.

- Anh xin lỗi.

Mít đặt 1 ngón tay lên môi mình, ra hiệu đừng nói gì cả.

- Coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Em với anh lại như ngày trước.

- Thật em muốn thế ko ?

Mít gật đầu, vẫn chúi mặt ở cổ mình, không nhìn mình lấy 1 cái.

- Có gì khó nói thì nhắn tin cũng được.

Mít vẫn ngồi trên chân mình, nhưng quay người vào nhau, mỗi người hướng về 1 phía. Mình ôm ngang eo Mít, tay cầm điện thoại. Còn Mít quàng cổ mình, đang nhắn tin.

“Vì e ko tin a ”

“Cũng như hồi trc a ko tin e”

“Giờ e vẫn ko tin a”

“Thế a phải làm gì e mới tin a?”

“E để a thoải mái, miễn sao a đi đâu vẫn biết đường về với e là đc. Bao giờ a chơi chán rồi thì e sẽ tin a”

“A muốn mình yêu nhau, như những người khác”

“E ko muốn”

“Đừng có dối lòng”

“E ko dám, như thế đc chưa”

Mình bỏ đt xuống, ôm Mít, vẫn còn cái mùi rượu nhưng đã có lại được cảm giác quen thuộc ngày trước.

- Có nước nóng đấy, em tắm đi. Rồi ra ăn cháo cho tỉnh người.

Mít cười, cả ánh mắt lẫn khóe miệng đều cười. Biết nói sao về Trang với Mít bây giờ Mít không phải là người nói nhiều. Tắm xong ra ăn cháo, ăn xong lại chui vào giường nằm. Em gối đầu lên tay mình, thỏ thẻ :

- Thành thật mà nói, mấy tháng vừa rồi a đi linh tinh với bao nhiêu người ?

- Anh không đếm.

- Nhiều không cả đếm nổi à ?

- Anh tôn trọng người ta.

- Em liệu có đủ cho anh không ?

- Anh bảo không thì em bắt anh nhịn à ?

- Ngủ cũng được, nhưng không muốn anh hôn ai hết.

- Uhm, anh biết rồi.

Cả ngày chủ nhật mình tắt máy. Đúng hơn là tắt máy để tránh Trang. Mình dùng 2 số, 1 số công việc và đủ thứ linh tinh. 1 số dành riêng người nhà và bạn bè thân thiết. Mình tắt số công việc thôi. Thức cả đêm, mình với Mít ôm nhau ngủ đến chiều. Đến lúc dậy thì thấy trời nhá nhem tối, cả ngày không bước chân ra khỏi cửa luôn. Có mấy cuộc gọi nhớ của thằng bạn thân, nó nhắn tin là Trang bảo muốn gặp mình, mình

nhấn lại với nó là Mít đang ở nhà mình, đừng để hở cái gì ra. Mít thấy mình lưỡng lự thì lại cười, cái kiểu cười đầy ẩn ý bảo :

- Anh bận gì cứ đi đi, tối nay em lại hầm hạt sen bắt anh ăn đấy.

Ngày trước cứ đến cuối tuần Mít lại qua nấu cơm cho mình ăn, bữa nào cũng có món đầy cả, nhưng ăn mãi thành quen, thấy cũng ngon. Mà quan trọng là bổ

Mình bật máy gọi lại cho Trang, bé đòi tối đưa đi xem phim. Lòng dạ nào mà phim với phọt. Mình chỉ muốn về quần quít với Mít thôi. Thế là mình đưa bé đi uống cf với ăn bánh ngọt.

- Em biết là anh đang nhiều việc mà cứ quấy anh thế. Phim để khi khác.

- Hay em qua nấu cơm cho anh ?

- Có em ở cùng anh lại chả làm ăn gì được đâu. Tí anh về nhà ăn cơm với bố mẹ.

- Tối qua anh có gặp Diệp ko ?

- Có

Mình lại bắt đầu châm thuốc. Ở cạnh Mít mình không thấy áp lực như thế này. Mà không phải lần đầu tiên của Trang là với mình đâu nhá. Mình chưa bao giờ có “the first”, mà cũng không mong muốn có cái đấy tí nào.

Bé nuốt nước bọt, bảo :

- Giờ anh chán em rồi nên lạnh nhạt với em đúng không? Anh thích Diệp hơn chứ gì ?

- Anh chưa bao giờ định so sánh em với Diệp.

Trong lúc qua lại với Trang thì mình cũng giữ khoảng cách nhất định rồi. Mình chưa bao giờ nói yêu Trang, mình thề là kể cả lúc say mình cũng không nói câu đấy. Mình cũng không hứa hẹn, không đòi hỏi em nó cái gì hết. Trang cũng hiểu như thế, nhưng bản tính chắc cũng hiểu thẳng nên không chịu chấp nhận.

- Bây giờ anh rất mệt, Trang ạ. Cả em, cả Diệp, ai chịu đc anh thì chịu, không chịu được thì tùy. Em cũng không phải là sứ mệnh gì, có thiếu gì thằng tử tế với em mà phải khổ sở vì anh ??? Anh có cái gì tốt đẹp đâu ???

- Có, em nhìn thấy anh có tương lai, có tiền đồ... Em đối xử với anh có gì không tốt ??? Mấy tháng nay em có làm gì sai đâu ?

- Thì anh có bỏ rơi em đâu ? Anh vẫn gặp em đây còn gì.

Yêu vì cái tương lai, lý do cao đẹp quá cơ. Mình thừa nhận là mình quá đáng. Nhưng mình bắt đầu hết kiên nhẫn.

- Đến giờ cơm rồi, anh đói. Về thôi.

- Em không muốn về.

- Không về thì ở lại. Chìa khóa xe đây. Cứ cầm lấy mà về, anh đi trước, mai anh qua lấy xe.

Mình tháo lấy chìa khóa nhà cầm riêng rồi vút chìa khóa xe lại, cầm bao thuốc đi về. Bé đuổi theo, hậm hực bảo

- Anh đưa em về.

Mình đưa Trang về thẳng 1 mạch, trên đường đi không nói gì. Đến đầu ngõ mình mới bảo :

- Lúc nào rảnh thì anh sẽ gọi.

- Thỉnh thoảng em nhắn tin với gọi anh được không ?

- Được.

Mình về nhà, lòng rối bời. Giả dụ mà Trang cũng chỉ coi mình như “chó” giống L hay mấy cô xì xin xì teo thì bỏ đã dễ. Đằng này lại quyến luyến mình như thế, miệng mình nói cứng thể thôi chứ phũ cũng không đành lòng.

Tự nhiên mình lại nhớ đến cái bài hát lâu lâu rồi, mà 1 thằng con trai hát với 2 đứa con gái, có cái câu “một người trao anh niềm tin, một người anh trao hy vọng” ... Giống mình bây giờ thế

8. Chap 8

Mình là mình muốn từ từ để được nghe các bác khen cơ, nhưng mà, chẹp, thôi vì viết tiếp cho nó xong để hủ hí đỡ bị hắt xì hơi

Chap 8

Mình cảm thấy cực kỳ nặng nề. Tại vì mình cũng không phải là người xấu đâu các bác ạ.

Mình ít nhiều cảm thấy có trách nhiệm với tình cảm của Trang. Nhưng là thằng đàn ông, có mấy kẻ suốt đời suốt kiếp chỉ yêu 1 người mà không rung động với bất cứ ai ??? Ở đây không có “các chị, các mẹ” nên mình cũng thoải mái mà sống thật với bản chất thôi. Nói thật các bác lại bảo mình khôn nạn chứ nhiều ông không ngoại tình thì có khối đấy mà thương vợ. Đồng ý là tình yêu thì phải chung thủy, đàn ông chung thủy về mặt tình cảm là chấp nhận được rồi. Thỉnh thoảng đổi món, về nhà cơm nước thuê má đầy đủ, như thể vẫn an toàn, hạnh phúc.

Ấy là suy nghĩ của mình hiện giờ. Có thể đến khi lập gia đình, có con rồi mình sẽ thay đổi chẳng hạn, nhưng giờ mình nghĩ thế. Có điều bồ bịch thì không nên có tình cảm.

Đôi dòng tâm sự thế để lấy khí thế kể tiếp ^^

Như mình nói đấy, ngoại tình dẫn đến cảm giác tội lỗi, cảm giác tội lỗi khiến người ta muốn bù đắp cho nhau hơn, đấy, nói một cách tích cực thì ngoại tình dẫn đến việc thắt chặt tình cảm hơn... Trên đường về mình mua 2 cân táo ambrosia cho Mít, vì Mít thích món này, mà đúng hơn thì Mít ăn tạp lắm, cái gì ngon là ăn tì tì, chả sợ béo bủng gì sắt.

Mình về nhà, Mít ra tận cửa ôm mình hỏi có lạnh không, rồi cởi áo khoác giúp mình nữa, tuyệt nhiên không dă động gì đến chuyện mình đi đâu, gặp ai, làm gì. Tội lỗi vãi cả ra.

Ăn tối xong, mình chủ động nhận rửa bát. Mít thay quần áo, trang điểm đòi đi chơi bù hôm qua. Mít bảo muốn lên cầu Long Biên đón gió. Giờ thì Mít đòi đi đâu chả được.

Gió trên cầu lạnh sun vôi. 2 đứa đứng nói chuyện mà rằng hàm trên đập vào hàm dưới như kiểu súng liên thanh. Đứng đấy 1 lúc thì mình bảo về nhà, đi ngủ sớm mai đi làm.

Trên đường về, Mít đút tay vào túi áo mình, nói nhỏ :

- Anh chưa tặng quà noel cho em.

- Em muốn quà gì ?

Mít đặt tay lên ngực mình, chỗ gần tim, nói như thổi vào tai mình :

- Em chỉ muốn cái này thôi!

Yêu quá cơ. Giả dụ mà Mít có bảo mình hùng hục làm kiếm tiền mua nhà, mua ô tô cho Mít thì mình cũng cố.

Lại lòng vòng qua bờ Hồ vì Mít đòi ăn kem Tràng Tiền nữa, mình với Mít tay trong tay ngồi ghé đá hôn nhau như bao nhiêu cặp khác, giản dị mà ngọt ngào lắm. Bọn mình chỉ hôn trong sáng chứ không có sờ mó linh tinh gì ở chỗ đông người như các thanh niên khác đâu nhá. Thà hôn công khai và không đái bậy chứ nhất quyết không hôn lén và đái bậy công khai.

- Anh ơi mua hoa tặng chị đi.

À, lại bán hoa hồng dạo đây. Mình là mình thấy bán nước thì thiết thực hơn, vì các đôi ở đây cứ hôn hít tít mù, nước bọt bay hơi rồi khát nước chứ hoa hoét mà làm gì! Cơ mà nhọ cái là lúc ăn cơm mình bỏ ví trên bàn uống nước, đến khi đi chơi quên không cầm ví theo.

- Có bó nào 10 nghìn hay 20 nghìn không?

Mình lộn trái cả cái túi quần ra được đúng 2 tờ 10k. Mít ngồi dựa đầu vào vai mình, mỉm cười.

- Xe đẹp thế này, người yêu xinh thế kia mà ki bo thế! Làm gì có bó nào 10 nghìn với 20 nghìn.

- Thế mua 1 bông thôi, có bán 1 bông không ?

- 1 bông thì còn được ...

Tổ sư cái thằng bán hoa, chảnh tuất! Mít cầm hoa hồng xấu như chó cầu thế mà lại cứ tùm tùm cười, đã thế còn cao hứng đến mức trên đường về thỉnh thoảng lại kiss vào má mình rõ kêu. Nghĩ lại thấy lúc ý mình nói chuyện rõ là thô bỉ. Với gái khác chẳng bao giờ mình làm thế, nhưng đi cùng Mít thì thoải mái.

Về đến nhà Mít lại mặc áo của mình, trong phòng cũng ấm nên kệ cho Mít thích mặc gì thì mặc, mà không mặc gì thì mình lại càng thích.

Đêm hôm đấy tuyệt lắm, Mít cũng tuyệt lắm, nhưng mình không kể chi tiết đâu, mặc kệ các bác tự tưởng tượng với lại GATO đấy

Thiên đường và địa ngục đúng là chỉ cách nhau 1 tiếng ... chuông báo thức!

- Anh ơi, dậy nhanh đưa em đi làm!

Mình đang mệt rã rời hết cả chân tay sau 1 đêm tưng bừng khói lửa. Tay lại còn run run nữa chứ. Mình lẩm bẩm :

- Đừng gọi nữa, “thằng kia” nó lại dậy rồi đấy.

Mặt Mít lúc ý dần thối ra như này luôn. Mình vớ bao thuốc, đốt 1 điếu đã.

- Treu người ta nữa ... dậy nhanh nào.

Mít nũng nịu quần người trong cái ga trải giường, đi nhặt quần áo vứt lung tung trên thảm. Nhìn đồng hồ thấy chưa đến 7h. Mùa đông nữa chứ, ôi ... nản!!! Mình chờ lúc Mít quay lưng lại mới dám cầm điện thoại lên xem, 4 cuộc gọi nhỡ với 2 tin nhắn của Trang. Khởi đầu ngày mới kiểu này thấy ớn quá. Mình nhắn tin lại bảo “a vừa ngủ dậy, chuẩn bị đi làm. Tí nhắn tin sau”

Mít lại sà vào lòng mình, nhẹ nhàng :

- Hay hôm nay mình nghỉ làm đi anh ?!

- Ngoan, tí anh đưa đi làm. Ở nhà nhìn mặt nhau mãi nhanh chán chứ được gì !

Kể sơ sơ về Mít thì từ hồi Mít đi học ĐH thì bố mẹ Mít chuyển về quê sống cùng họ hàng, hưởng cảnh thanh nhàn. Chị gái Mít thì đã lấy chồng, có nhà riêng nên Mít sống 1 mình ở nhà cũ, ban ngày làm quản lý ở quán cf của ông anh rể, tối đi học cao học. Môi trường sống của Mít nói chung là nó khá tự do nên tính cách Mít có nhiều phần phóng túng nhưng cơ bản khá là độc lập.

Mít đang ốp trứng trong bếp, mình thì lấy sữa với bánh mì trong tủ lạnh để ra bàn ăn. Tranh thủ mở tivi xem bản tin buổi sáng.

Đang phởn thì nghe tiếng đập cửa bồm bộp. Quá lạ. Ai lại đi đập cửa giờ này. 9h shop mới mở mà.

- Ai thế anh ??? Đừng bảo mẹ anh qua nhá!

Mình chạy ra nhìn camera.

WTF ??? VMCC thật rồi, mẹ trẻ Trang!!!

Thằng bạn cờ hó nào bán đứng mình thế này

(to be continued)

Đời mình chưa bao giờ lâm vào cảnh khó xử như hôm đấy, nhưng may mà cũng êm xuôi rồi. Tối mai mình kể tiếp. Dừng đúng lúc này cho nó kịch tính

Cảm ơn các bác đã động viên tinh thần, chúc các bác ngủ ngon ^^!

9. Chap 9

Tối nay mình chắc chỉ online chém gió được thôi. Không tập trung tinh thần bay bổng để treo tâm hồn lên ngược cảnh cây viết tiếp được. Tạm thế này đã

Chap 9

Cái nickname “Mít” của Diệp có từ hồi còn nhỏ cơ. Bố của Diệp rất nghiêm nên nếu mà lười học hoặc nghịch hư thì sẽ bị bắt quì lên vỏ mít để “tự kiểm điểm”, bắt nguồn của cái tên ở nhà là như thế đấy. Nhưng nói chung em ít khi kể về chuyện nhà cho mình nghe. Chắc gia đình cũng phức tạp.

Thấy mình đang luống cuống nhìn cái màn hình theo dõi thì Mít lò dò đi ra. Tay chống sườn nhìn mình, rồi hỏi thẳng vào vấn đề:

- Bạn ý liệu có đánh em không ?

- Không, hỏi vớ vẩn.

Trang lại gọi vào điện thoại. Mít thì cứ đứng kè kè bên cạnh. Mình đành phải bảo là chờ vài phút rồi mình ra mở cửa. Mít lên tiếng :

- Giờ anh định tính sao với em đây ?

- Em có cao kiến gì không ?

- Em tưởng anh chỉ đưa mỗi mình em về đây ?

- Anh cũng không biết sao lại tìm đến được đây nữa.

- Bò lạc à ? Hay là gì ?

- Đại khái là hơi giống em với anh hồi trước.

Mít có vẻ bực, nói trống không với mình, nhưng lúc ý có cho kẹo mình cũng chả dám bắt bẻ. Thấy mình không nói gì thêm, Mít ồm ồm dựa vào người mình, vòng tay ôm cổ mình, cứ y như rằng lúc nào muốn mè nheo là em lại diễn trò như này :

- Em không muốn gặp bạn ý đâu, anh đừng để em với bạn ý gặp nhau. Có gì mình giải quyết với nhau sau. Em không thích ầm ĩ ...

Mình xoa đầu Mít, vỗ về.

- Uhm, anh biết rồi.

- Anh tiếp bạn ý ở đây cũng được, em lên phòng ngủ đợi anh.

- Anh xin lỗi.

- Ngốc, mình xa nhau mấy tháng liền, anh cũng phải có người khác chứ. Giờ em mà không biết điều thì khác gì em đòi “ghen ngược”đâu. Coi như đây là lỗi của em.

Mít giống mình ở cái điểm là càng thích thì càng không đòi, càng muốn có thì càng thờ ơ. Ấu cũng chỉ vì lòng tự tôn của cô ấy quá lớn. Thà tỏ ra không cần rồi đánh mất còn hơn là để có người thứ 3 biết mình muốn mà không được.

Mình chuẩn bị sẵn tinh thần thôi thì thăm lăm tí nữa hát cái bài “ta chẳng còn ai” là cùng!

Nhịp tim của mình tăng dần theo nhịp cuốn của cái cửa sắt.

Trang ôm chầm lấy mình. Người phảng cái mùi lạ lạ mà phải vài giây sau mình mới nhận ra là mùi “cỏ” lẫn hơi rượu, từ nhỏ mẹ mình sạch sẽ gọn gàng nên mũi mình thính lắm. Tự nhiên mình thấy hình như mọi phản ứng hóa học trong não mình bị ngừng lại. Mình nghiệm ra 1 điều là càng ngoan thì sức đề kháng càng yếu và nếu chẳng may có ngã thì không những ngã đau hơn mà còn khó đứng dậy hơn 1 đứa đã lỳ đòn. Bao nhiêu cứng rắn định phũ của mình với bé bị hơi lạnh của bé mang từ ngoài trời vào đóng băng luôn. Thế là khốn nạn cái thân tôi rồi !!! Mình chỉ còn nước cười khan, nuốt nước bọt. Nếu Mít không vào phòng ngủ thì chắc chắn là đang ở phòng khách nhìn camera xem mình làm gì. Mình kéo ghế chỗ quầy thu ngân cho bé ngồi tạm.

- Sao em biết anh ở đây ?
- Viber share location, cộng thêm ít thông tin khác nữa...
- Em đi uống rượu đến tận giờ này à ?
- Anh khó chịu đấy à ?
- Ừ!
- Tại sao Diệp cũng thế mà anh lại thương còn em như thế anh lại khó chịu ?
- Sao em cứ phải so sánh em với Diệp làm gì ?

Mình rót nước đưa cho bé, cứ phải lựa lựa chỗ đứng để quay lưng vào camere, mình không muốn để Mít thấy cái mặt mình. Trông bé phờ phạc, mắt đỏ ngầu. Mình đúng là thằng khốn nạn. Có ai đâm thẳng vào mặt mình 1 phát hay là vài phát cũng đc, như thế mình còn thấy thoải mái hơn là ở trong hoàn cảnh này.

- Tối qua em gọi cho anh mãi không được, nhắn tin thì đến tận hôm nay mới thèm trả lời. Em sợ lắm, em sợ lúc ý anh đang ở cùng người khác, rồi anh sẽ bỏ em ...
- Tối qua anh đi uống rượu cả mấy thằng bạn hàng xóm, say không để ý điện thoại. Em đã ăn gì chưa ?
- Em không đói.

Bé ôm mình, người mềm như cọng bún thiêu. Bắt đầu khóc thút thít.

- Em cũng yêu anh mà ... Có phải em không yêu anh đâu ?!

Mình không biết phải nói gì, không biết phải làm gì. Nghe trong đầu như có tiếng xả đạn. Muốn châm thuốc cũng không được.

- Anh không gọi cho em cũng được, nhưng em gọi anh đừng im lặng như thế. Thêm một thời gian nữa thôi, rồi em sẽ quên anh, rồi để từ từ em yêu người khác ...
- Anh biết rồi.
- Anh chẳng biết cái gì cả đâu. Anh phải hứa cơ, hứa là không bỏ em ...

Mình nghĩ đến Mít, giá như ngày trước Mít cũng níu kéo mình, dù chỉ 1 chút thôi thì chắc chắn có ngày hôm nay.

- Được rồi. Anh hứa.

Mình lại phải đưa Trang về. Nghĩ đến cảnh về nhà, phải đối diện với Mít như thế nào làm đầu mình ong hết cả lên.

May mà mọi chuyện không nặng nề như mình nghĩ, hay ít nhất là Mít giả vờ sóng êm gió lặng. Bếp gọn gàng, trên bàn ăn để bánh mì, 2 quả trứng ốp nguội lạnh với cốc sữa tươi. Mình chẳng còn tâm trạng nào mà ăn. Đi lên phòng, lấy hơi rồi mới dám đẩy cửa vào, Mít đang ngủ.

- Ta về giải cứu người đẹp đây!

Mít nhăn nhó kéo hé chăn nhìn mình, cười dịu dàng lắm. Đừng bảo mình sướng hay may mắn, kiếp sau mình lãnh đủ đấy, hoặc cũng có thể là kiếp trước mình ăn no đạn rồi.

- Đẳng nào cũng muộn làm rồi, anh nghỉ buổi sáng luôn vậy. Ở đây chiều anh đưa ra quán. Em ăn táo nhé ? Anh đi lấy.

- Uhm, ah! Đừng để em đợi lâu quá nhé.

Mình hiểu ý Mít khi nói câu đấy. Trong phòng ngủ của mình treo nhiều tranh thư pháp, to nhất là 14 điều răn dạy của Phật mà hôm tết mình cất công mua giấy lụa đẹp mang lên Văn Miếu chờ dài cổ để ông đồ viết cho...

“Món nợ lớn nhất của đời người là tình cảm”

(to be continued ...)

10. Chap 10

Lúc đấy mình hơi nghi ngờ Trang có vấn đề. Cũng biết là Trang chỉ “lạnh” chứ không “hiền” nên chuyện say rượu mình thấy cũng bình thường, chỉ là cái mùi “cổ” làm mình hơi suy nghĩ.

Con gái con đứa nghịch kiểu gì thì nghịch ai lại hút “cỏ” bao giờ. Bạn bè mình nhiều đứa thỉnh thoảng cũng pin, cũng cỏ, cũng kẹo, cũng đá, mình thì mình không thành kiến gì nhưng nói thật là không thích. Bạn bè vui vẻ rít một vài hơi còn được chứ buồn mà buông thả thế thì đến lúc rất buồn không biết sẽ sa đọa mức nào??? Mít vui thì uống rượu hoặc bia, buồn thì uống nhiều rượu hơn chứ không bao giờ động vào mấy thứ đấy, kể cả shisha hay thuốc lá cũng không luôn, dù nhiều khi quần áo Mít bị ám mùi thuốc nhưng mình vẫn chắc chắn là như thế.

Mít lại về nhà Mít, mình ở nhà mình, bọn mình thỉnh thoảng qua nhà nhau chơi, thích thì ngủ lại nhưng không ai có cái suy nghĩ sống thử. Tận hưởng cảm giác yêu nhau thỉnh thoảng nhớ nhưng vì không được gặp có phải sướng hơn là nhìn mặt nhau từ sáng đến tối, có khi “giật mình trong đêm” thấy cái mặt đứa kia lù lù bên cạnh lại chẳng chờ đợi dài thườn thượt rồi xách gối ra xô pha ngủ ý chứ. Cả mình cả Mít đều tôn trọng tự do cá nhân, ai cũng thích có khoảng trời riêng.

Mình với Mít tuần gặp nhau 2-3 lần là cùng, nhiều hôm đi chơi rồi về ngủ riêng chứ không phải lần nào cũng về nằm chung 1 chỗ, nhắn tin gọi điện cũng ít. Gần như chẳng bao giờ kiểm soát nhắn tin linh tinh, trời lạnh thì nhắc nhau mặc ấm 1-2 tin, đứa nào về nhà trước thì báo cáo rồi đứa kia về thì confirm, thế là hết chuyện

Với Trang thì tuần mình cũng gặp 1-2 lần, có khi là đi ăn trưa với nhau hoặc đi cf như hồi mới quen, thỉnh thoảng em nó gọi điện than thở chuyện công việc, chuyện cuộc sống... Mình tránh đưa Trang đi chơi tối viện có bảo là cuối năm bận công việc nên muốn ở nhà yên tĩnh tập trung. Cũng vì sợ đi đêm không kiểm chế được cảm xúc.

Mình nhớ hôm rằm tháng chạp đúng vào chủ nhật. Cả nhà Mít sum họp ở nhà anh chị. Mình thì mới chỉ gặp anh chị Mít thôi, chưa gặp bố mẹ bao giờ. Mít cũng bảo là gặp anh chị là được rồi, chờ đến trước khi chính thức cưới xin độ 2-3 tháng mới để gặp bố mẹ để tránh đổ vỡ lại mất mặt nhau. Thì đúng hôm ý Trang rủ mình đi ăn tất niên cả đi hát với bạn. Chẳng hiểu đối Mít hay là thấy tội Trang mà mình đồng ý.

Mấy đứa bạn Trang toàn tầm tuổi mình mà nói chuyện thấy chán ngắt. Thế là mình ngồi im ỉm, thỉnh thoảng cố rặn ra vài câu chuyện cười tự mua vui cho chính mình. Trong khi đi với bạn Mít hoặc bạn mình thì chém gió hợp cạ, troll nhau vui khí thế luôn. Mình nghiệm ra là cô nào hooc môn “nữ tính” hơi nhiều 1 chút thì máu lên não nhanh hơn hẳn so với mấy cô ngây thơ trong sáng. Cũng vì thế mà trước giờ mình không chịu được nhiệt từ mấy cái lò chưa có lửa.

Mít nhắn tin :

“E đang tự hỏi không biết cái gã lằng nhằng kia có đang nhớ đến e ko... Theo a thì sao ?”

“A nghĩ là ko đâu. E bơ nó thế thì chắc giờ nó đang ôm ấp con khác đấy”

“Phũ vậy ?! Có khi nào e nên mua nem về ăn ko nhĩ ?”

“Ừ, mua cây nen nào to to, dài dài ý, đầy thịt ý. Ăn cho nó lút cả họng vào >”<>

“Đồ đều, a hư lắm”

“Tối nay cả nhà ngủ bên anh chị à ?”

“Bố mẹ thôi, e ở đây chơi bao giờ mọi người đi ngủ thì e về nhà. Ko quen giường khó ngủ lắm. A làm gì làm đi. Tí e nhắn tin”

Nhà anh chị Mít với nhà Mít đang ở cách nhau độ 700-800m nên đi về khuya tí cũng không sao. Minh giải thích thế không có bác lại nghĩ mình thiếu gallant ko nghĩ ý đưa đón ny đêm hôm.

Trang thì cứ giới thiệu mình là bạn trai, lại còn cái trò “rửa người yêu”, nghe thiếu tôn trọng vãi. Khoảng 6-7 đứa cứ lần lượt mời rượu mình, cả con trai cả con gái. Cơ mà tửu lượng mình cao nên mình không xoắn. Anh cân tất luôn. Đến lúc thấy chúng nó mời nhiều mà Trang không nói gì mình mới bắt đầu nghi nghi. Bình thường đáng nhẽ như thế phải cầu véo hay ra hiệu hoặc hét nhất cũng phải lên tiếng vài câu cho nó thôi bắt nạt mình chứ, đằng này bé vẫn ngồi im re. Trong khi đi cùng Mít thì Mít là cái bình phong cho mình thoái thác hoặc không thì sẽ uống đỡ với mình. Có khi nào đây là trap ??? Minh chép miệng nghĩ chắc là tại đa nghi quá thôi, người mới được chú ý là chuyện bình thường mà.

Cơ mà cần tắc vô ưu, cứ đề phòng cho nó an toàn.

Mình là mình cực ghét cái trò chuốc rượu. Thừa nhận là uống mà không say thì không hưởng hết cái hay của rượu, nhưng chỉ anh em chiến hữu thì mới thể thôi. Với người lạ thì say cũng ngại, mà dìm người ta say cũng chả tốt đẹp éo gì. Đâm ra ghét luôn mấy con bớp bạn Trang.

Rời quán đồ nướng mình thấy hơi nặng đầu rồi. Đi hát càng chán hơn, chỉ muốn về nhà càng sớm càng tốt.

Trang cứ kéo tay mình quàng qua hết vai rồi eo, mình chả thích nên lần nào cũng kiểm có châm thuốc để rứt tay về.

Chúng nó như là muốn chuốc mình say thật, có 8-9 đứa mà khai thêm 2 chai 40 độ.

Chưa say nhưng giả say xem có trò gì không. Mình ra dấu bảo là vào toilet. Lúc đi ra bọn nó lại cụng ly mời thật lực. Mình uống cầm chừng, giả vờ ngồi xuống ghế day day thái dương rồi lại đốt thuốc.

- Anh mệt à ?

Trang lấy khăn ướt lau mặt cho mình, hỏi ra vẻ rất lo lắng.

- Uhm, uống nhiều quá. Anh hơi nhức đầu.

Em nó ngả đầu lên vai mình, đm trời thì lạnh mà mặc áo cổ trễ vãi. Với cái tư thế như lúc đấy thì hàng họ đập thẳng vào mắt chỉ thiếu nước làm mình xịt máu mũi.

Ra là trò mèo này.

Mình quàng tay bóp nhẹ lên eo em nó, ghé miệng nói sát vào tai (vì nhạc cũng to nên phải thế, mà không thì mình cũng cố tình thế) :

- Anh thấy nóng quá.

Hôm đấy mình mặc sơ mi ở trong áo khoác. Em nó nhón tay khéo bung cái khóa áo khoác của mình rồi cởi bớt 1 cái cúc áo. Tranh thủ lúc ý mình ghé sát mũi vào tóc em nó, hít hít mấy cái ra chiều thèm khát lắm rồi đấy.

- Dễ chịu hơn chưa ?

- Chưa, vẫn khó chịu lắm.

- Anh khó chịu ở đâu ?

- Em biết rồi mà.

Mình nhìn em ý đầy ắp ý. Em nó cười, thỏ thẻ :

- Hay mình về nghỉ nhé ?

- Ở lại thêm tí nữa cũng được, đợi anh bớt nhức đầu thì về. Em massage đầu cho anh lúc đi.

Rồi mình kéo em nó ra chỗ ghế trống không ai ngồi, nằm gác chân lên cái đôn, gối đầu lên đùi em nó tận hưởng. Chả khác gì đi massage ở Thái Hà các bác ạ

Mít lại nhắn tin :

“Anh mang nem qua nhà cho em măm đi :x”

“Ngô luộc nữa nhé ?”

“Ừa, qua luôn và ngay nhé”

Mình ngồi dậy nháy mắt bảo Trang ra đầu đi về.

Trên đường về, em nó ôm sát mình. Ngực áp sát cả vào lưng mình. “Nóng” thì cũng “nóng” nhưng nhạt thêch!

- Tối nay ngủ với em đi.

- Anh phải về nhà.

- Anh ở riêng mà, có ở với bố mẹ nữa đâu ?

- Hôm nay rằm phải khác.

- Anh nói dối.

- Anh không nói dối.

- Anh ngủ với người khác.

- Anh đến nhà người khác ngủ. Anh có bảo anh về nhà anh đâu.

- Em có gì không bằng nó ?

- Anh không muốn so sánh.

- Em làm gì sai ?

- Em không sai. Anh mới sai. Giờ anh đưa em về.

- Thế anh sắp bỏ em chưa ?

- Em muốn làm em gái anh không ?

- Giờ thì chưa. Em vẫn muốn như thế này thêm 1 thời gian nữa.

- Uhm. Được rồi. Anh biết.

Mình đưa em nó về. Rồi phóng qua nhà Mít.

Mít tưởng mình say, nằm ôm mình, tự nói :

- Đẳng nào cũng bỏ mà, sao lại phải kéo dài thêm thời gian làm gì cho khổ em ra. Anh hâm lắm ...

Mình định giả say thôi, ai ngờ nghe Mít nói thế chả dám dậy nữa luôn.

Ý Mít là Mít biết mình vẫn qua lại với người kia, mít muốn nói là đẳng nào mình với người ta cũng dứt thì tại sao không dứt luôn để toàn tâm toàn ý bên Mít mà lại phải lằng nhằng làm gì để Mít ghen. Nhưng tính Mít trước giờ là như thế, có muốn cũng không nói thẳng, chẳng qua là tưởng mình ngủ thật rồi nên mới tự nhủ vậy thôi ...

(mệt quá, còn phần cuối nữa hot phết, từ từ mình sẽ viết nốt ...)

11. Chap 11

Đoạn này bonus thôi, vì các bác nhiệt tình quá nên mình cũng muốn được làm người nổi văng thêm vài bữa nữa để đáp lại lòng mến mộ của độc giả gần xa.

Nói chung có thể tự hào về người yêu để mang ra khoe là 1 cái sướng, mình kể thêm về Mít cho các bác GATO tí. Phòng ngủ của Mít đơn giản lắm nhưng đến 1 lần là ấn tượng luôn.

Sàn ốp gỗ, không có giường, giữa phòng để 1 cái đệm dày hướng ra cửa sổ, có 1 giá sách đầy ự sách truyện đủ mọi thể loại luôn, 1 ngăn riêng để toàn sách tâm lý học, tâm lý hành vi, thuật dùng người ... (mít học chuyên ngành quản lý nhân sự). Cạnh giá sách là 1 cái kệ kê bức tượng tạc Quan Vũ cười ngựa, cầm long đao bằng gỗ. Phía tường bên kia bàn học để tivi, đầu đĩa, với bộ dàn kenwood cổ lỗ sĩ 5 thớt chỉ nghe dc CD với băng catse, loại băng đài mà giờ chắc chả ai thèm dùng ý, thêm 2 cái loa thùng công suất lớn treo trên giá sát trần nhà, kệ để đĩa CD thì nguyên 1 seri DVD Thúy Nga với mấy CD Morden Talking sắp xếp ngăn nắp (đi karaoke Mít hát “you can win if you want” hay phết). Thêm cái tủ quần áo phía cửa ra vào nữa là hết. Tất tần tật nội thất đều bằng gỗ lim hết, đơn giản nhưng rất có gu riêng. Chả khác gì phòng con trai, mà có khi còn “chuẩn men” hơn cả phòng ngủ của mình.

Vào phòng Mít cứ thấy hoài cổ kiểu gì ý. Yên tĩnh nhưng hơi lạnh lẽo. Con người của Mít cũng na ná như thế. Đơn giản nhưng thâm trầm (hồi đầu đến nhà Mít mình nghĩ thế, về sau thấy mình nhận xét quá chuẩn).

Quay về đoạn mình giả ngủ, đâm lao thì phải theo lao nhá.

Mắc đái dã man. Có bác nào đi nhậu về mà không đi toilet vài lần mới ngủ được thì inbox mình kinh nghiệm phát, chứ lúc đấy vừa mót vừa “thèm”, thốn vãi. Ngủ thế ế nào được.

Mình giả vờ lăn sang nằm đè lên người Mít, phều phào :

- Em ơi, dậy ăn nem này.

Mít cười, đẩy mình xuống. Bảo :

- Nỡm ả, nằm đấy em đi lấy nước cho. Thấy gớm cái mùi, uống cho lắm vào, tét nhất toàn rượu đều rồi mai lại giấy đành dạch kêu đau đầu ỷ.

- Gì đến nổi đấy.

- Có nước nóng ỷ. Quần áo của anh em treo trong tủ.

Mình dậy đi tắm cho tỉnh người, thấy trên bàn học để điện thoại, tự nhiên nghĩ thế nào lại gọi vào để xem Mít lưu tên mình là gì. Thấy mỗi chữ “Anh” cộc lốc, không hoa mỹ, không cầu kỳ, nhưng thôi thế cũng là đủ rồi. Mít lục đục dưới bếp chả biết nấu cái gì. Mít phải cái tật cứ vào bếp là đứng đỉnh mâm mê vừa nấu vừa nghịch (cái kiểu như trẻ con hay xắt vụn hoặc gọt giữa những miếng rau củ bỏ đi ỷ) bỏ lại là còn biết nấu đủ 1 mâm cơm để thắp hương, dù là gà mua thịt sẵn, nhưng con gái giờ mà được như thế chứng tỏ cũng được dạy dỗ cẩn thận rồi.

Mít bưng lên 1 ấm trà mạn với 1 khay ô mai sấu sào cay, mạn sào cay, mơ xào gừng, chà là ... Ăn cay thế mà sao không thấy ghen bao giờ. Ngồi trong phòng ấm áp, ăn ô mai, uống trà và xem Thúy Nga là một trong những thú vui tao nhã của Mít, sau nấu ăn, đọc sách, cờ tướng và ... mỹ tửu. Giống y xì bố với ông nội mình

- Nay anh ở nhà tiếp khách cho bố hay sao mà uống nhiều thế ?

- Không, anh đi nhậu.

- Gái gú gì không ?

- Cũng có.

- “Giấy tất” gì không đấy ?

- Nói luyên thuyên, ngồi uống rượu xong anh về đây luôn. Em có xỏ giấy cho anh thì xỏ.

Mít hôn phớt lên má mình :

- Đợi em đi tắm ...

Nghe tiếng nước chảy róc rách thôi mà còn tượng hình hơn cả JAV. Mít búi tóc cao, quấn cái khăn tắm đi ra, đẹp dịu dàng mà không chói lóa. Trên ngực phía ngay dưới xương đòn bên trái có xăm hình 1 “kỳ lân tống tử”. Số là từ hồi nhỏ nhà Mít toàn người làm kinh doanh nên tin vào phong thủy lắm, thành ra ông nhạc chuẩn sở phê duyệt cho xăm hình lên người để chiêu tài, trừ ma. Mà cũng chính vì thế nên tính cách với sở thích của Mít cũng bị ảnh hưởng nhiều từ ông nhạc. Sau này có nhờ ông nhạc trông cháu thì chả có gì phải lo.

Mình không ác cảm gì về hình xăm đấy, thỉnh thoảng còn thấy nó đẹp nữa. Nhưng cũng vì thế mà Mít không bao giờ mặc áo dây, 3 lỗ hay áo mỏng đi ra ngoài.

Đang ôm Mít ngủ ngon thì lại có điện thoại. Quà tặng bài hát dẻo gò đêm hôm thế này, trêu nhau chặc. Em Trang gửi tặng mình bài “the day you went away”, chọn đúng thời điểm phá đám người ta thế, chọn đúng cả bài hát để mà giữ thế!

“Did I lose my love to someone better

And does she love you like I do

I do you know I really really do”

Mít ngân nga hát theo đoạn đó, rồi ôm mình cười ý tứ lắm.

- Người yêu tôi đa tình quá đi!

- Ghen à ?

- Hơi hơi.

- Hóa ra em cũng biết ghen cơ đấy!

- Ha, anh nhìn thấy cái gì kia không ?

Mít chỉ vào thanh long đao của Quan Vũ chỗ giá sách. Ngả đầu vào vai mình, thỏ thẻ ngọt như mía lùi:

- Dưới phòng khách treo hàng thật nữa đấy! Bố em mua để trang trí, em lau chùi cẩn thận lắm, đợt vừa rồi định mang về quê mà em bảo để lại đây. Anh đừng để đến lúc em phải gỡ xuống thì không ra gì với nhau đâu.

Bóng gió giục mình “đập vỡ cây đàn” đấy. Khổ thể chứ lại.

- Người yêu tôi giang hồ quá, định làm “bộ đội” đấy à ?

- Cướp, giết, hiếp người nhà em còn chạy được, đeo khuyên vào người thì ăn thua gì mà anh lo!

Mít chỉ nói thế thôi chứ không “cứng” vậy đâu. Mà sau này đến lúc Mít gặp Trang mình mới biết lưỡi Mít còn sắc hơn dao.

(Thế theo yêu cầu của các bác mình kể cả những chuyện vớ vẩn lật vặt ra đấy ... bác nào không thích thì đợi sang tuần theo dõi tiếp)

12. Chap 12

Đọc hết đoạn cuối các bác cứ bình tĩnh nhé, vì cũng không có gì to tát lắm đâu. Mai mình lại review tiếp.

Chap 12

Thực sự Mít là một người kiêu lời, từ thói quen, sở thích đến lối sống từ nhỏ bị gò ép theo một khuôn khổ gần như không thể phá vỡ, dù đôi khi cô ấy cố gắng thoát khỏi nó. Đây là cảm giác của mình về Mít.

Bố Mít là người gia trưởng nhưng giỏi kiếm tiền, mẹ Mít là một người sống cam chịu và an phận thủ thường. Mít bị ảnh hưởng nhiều từ tính cách của cả 2. Cái tôi kiêu ngạo bất cần giống bố nhưng lại có đôi chút gì đó là nhẫn nhịn và đứng đắn của mẹ...

Mấy em nhí nhảnh thì cũng đáng yêu, nhưng mình không thích style đấy. Mình cũng không chịu được cái kiểu yếu đuối, giả nai hoặc nai thật đi nữa. Da mịn thì tuyệt nhưng não mịn thì đúng là một thảm họa!

Mùi thơm ngọt ngọt làm mình đang ngủ cũng phải khịt khịt tỉnh. Mũi mình thính mà. Vẫn còn ngái ngủ, mà đã gần 10h rồi. Đi xuống bếp thấy Mít đang nướng bánh bí ngô. Mẹ Mít độc có ở nhà nội trợ nên truyền nghề cho chị em Mít ngon lành lắm. Bất giác mình mỉm cười, bình yên quá, muốn lấy vợ quá (lúc ý mình nghĩ thế, nhưng hôm nay, sau khi được cho ăn uống tử tế, em nó nhờ mình lau 4 tầng cầu thang mình đã nghĩ có khi phải hẹn anh rể Mít đi cf để hỏi kinh nghiệm sống với chị em nhà này).

- Ah... Anh ngủ ngon không ?

- Thơm thế !

Mít róm róm thổi miếng bánh (hơi cháy) cho nguội dứt cho mình. Bữa sáng nhà mình thì toàn bánh mì, trứng với sữa, còn nhà Mít thì buổi sáng toàn ăn soup hoặc canh, tráng miệng thì có nước chè, thỉnh thoảng có thêm bánh ngọt (nếu Mít dậy sớm), mà toàn Mít tự nấu tự ăn. Cầu kỳ ác.

- Hôm nay thứ 2 đấy anh ạ.

- Anh biết rồi, tí anh đi làm. Em nghỉ à ?

- Tuần này bố mẹ ở đây, việc của em chỉ là đưa bố mẹ đi sắm tết thôi.

- Bao giờ 2 cụ về ?

- 20 âm, phải cúng ông công ông táo ở bên nhà nữa mà.

- Hôm đấy em có về không ?

- Em ở lại quán với trông thẳng cu cho anh chị đi làm. Giáp tết em mới về.

- 23 sang nhà anh ăn cơm.

- Uhm. Anh qua xin phép anh chị em là được.

- Gặp bố mẹ ông bà anh nữa đấy.

- Em biết rồi, anh cứ phải lo hão.

Mình có đưa em gái mới học lớp 8 thôi, nên bố mẹ cũng mong thấy mình đưa bạn gái về, suốt ngày lông bông với mấy thằng bạn từ hồi đại học đến giờ các cụ cũng lo.

- Còn cái chuyện kia ý, anh liệu xem thế nào rồi giải quyết nhanh đi. Đừng để dây dưa sang năm sau. Em không thích đâu, rông rã.

Mít quay lưng lại với mình, giọng thì tỉnh bơ. Nói gì thì nói, Mít cũng là con gái. Chịu đựng cỡ nào thì cứ chứ làm sao mà để thế mãi được. Không yêu hoặc không biết thì mới mạnh miệng to còi được thôi, còn thật lòng yêu rồi có ai lại muốn chia sẻ với người khác bao giờ. 3 tuần nay chắc Mít cũng khó chịu lắm

Tuần ý mình bận việc cửa hàng, việc cơ quan thì để tối làm (sếp sòng là chú ruột mình nên du di thoải mái). Mít thì phải kè kè ông bà nhạc cả ngày, chủ yếu là tháp tùng 2 cụ đi chùa với hộ tống mẹ đi làm từ thiện. Tối về thì lại mệt thế nên 2 đứa không đi chơi đâu cả, nhớ nhau quá thì muện muện qua nhà chơi thôi.

Trang hẹn gặp mình, em nó bảo đã nghĩ thông rồi nên muốn gặp mình lần cuối. Mình mừng như bắt được vàng. Y như trút được gánh nặng. Bé hẹn đi ăn tối ở Mondo Gelato, chỗ lần đầu tiên mình đưa bé đến uống cafe. Lại còn bảo không cần mình qua đón. Đỡ quá, mình đồng ý luôn.

Mình đến quán sớm, đặt bàn trước rồi. Gọi ly cafe trong lúc chờ đợi. Tâm trạng lúc ý lằng lằng lắm. Giáp tết, chỉ riêng không khí thôi cũng đủ khiến người ta bồi hồi cmnr.

Khó diễn tả nhỉ, Trang cho mình cái cảm giác là một cô bé đầy sức sống, cách ăn mặc cũng toát lên điều đó. Em nó mặc cái áo khoác dạ kiểu thám tử màu đỏ, đội mũ nỉ, váy ngắn, tất đen, giày búp bê, mình vẫn nhớ vì thấy con gái mặc như thế rất đẹp, trông như nữ sinh Nhật bản ý.

- Anh chờ em lâu chưa ?!

Mình cười, đứng dậy kéo ghế cho Trang.

- Nice style!

- Em cố tình điệu đấy

Mình ra dấu gọi nhân viên, chờ em nó chọn món. Thấy Trang hôm nay dễ thương ghê. Cũng hơi động lòng thật, tự niệm chú “Mít tuyệt hơn nhiều, Mít tuyệt hơn nhiều”. Không ai nói thêm gì cho đến khi đồ ăn được mang ra.

- Sao anh im lặng thế ?

- Anh chờ em nói trước.

- Em không muốn làm em gái anh.

Mình nuốt nước bọt, buông đĩa. Thở dài. Hối nhẹ nhàng :

- Thế em muốn như nào ?

- Anh cứ yêu Diệp đi, thỉnh thoảng lên lút với em. Em làm vợ bé cũng được.

Mình cười khan, không còn cả nước bọt mà nuốt.

- Em ngốc vừa thôi. Quên anh đi.

Mắt Trang đỏ hoe, vừa ăn vừa xụt xịt. Ngại tưởng muốn độn thổ ở đấy luôn. Bao nhiêu người nhìn mình chòng chọc.

- Thôi em đừng khóc nữa. Ăn nốt, ăn nốt đi.

- Anh hứa với em đi. Rồi em ăn. Em sẽ ngoan mà. Thật đấy.

- Haizz, không được. Anh xin lỗi.

Em nó lau nước mắt, lại tiếp tục ăn. Không thèm nhìn mình.

- Anh lừa tình em.

- Em muốn nghĩ thế cũng được.

- Đã khi nào anh có tình cảm với em chưa ?

- Đã từng.

Em nó cười rồi lảng sang chuyện tét nhất, mình cũng nói vài câu phụ họa. Đến 10h thì thanh toán rồi giải tán. Về đến nhà mới để ý thấy có tin nhắn của Trang

“E hận a. E ko để yên cho a đâu”

Tự nhiên thấy lạnh gáy.

Tối thứ 6 tuần đấy, đúng ngày 13. Mình chả kiêng khem gì đâu, nhưng sau hôm đấy thì đúng là phải kiêng thật.

Ông bà nhạc về quê từ chiều nên mình với Mít đi bar cùng hội bạn của mình. Đến 11h, Mít kêu đói, đòi đi ăn cháo tim nên 2 đứa mình chuẩn trước. Vừa từ khu Cẩm Chỉ về, Mít lại đòi lượn ra hồ Trúc Bạch. Ủ thì cũng chiều, ban đêm đi ngoài đường HN cũng là một cái thú. Yên tĩnh, bình lặng và có 1 cái gì đó khó diễn tả bằng lời, và rất ... Hà Nội.

Mít mua 1 cái chong chóng bán rong gắn lên đầu xe. Ngả đầu vào lưng mình, cứ thỉnh thoảng cái chong chóng bị kẹt thì Mít lại ngoài người lên đẩy cho nó quay ... Chỉ có đi lượn lờ thế thôi rồi về nhà.

Đi đến đoạn cung văn hóa gần ga Hàng Cỏ, đường khuya vắng lắm thì tự nhiên mình nghe tiếng ô tô tăng ga, tiếng bánh xe miết xuống mặt đường ... Thót tim. Mình hơi ga lên, định đi dẹp vào gần vỉa hè thì ...

Uỳnh!!!

Cảm giác bị húc mạnh từ phía sau, Mít hét lên thất thanh, ôm mình chặt cứng. Mình bị bất ngờ, không giữ được tay lái, húc thẳng vào cái bùng binh giữa đường. 2 đứa văng ra khỏi xe, mình ngã đè lên Mít. Đầu con sh vỡ toang hoác, móp hết cả lưới tản nhiệt, đèn đuôi thì liểng xiểng tan tành ... Con Nissan teana đen không biển số vượt lên, vọt thẳng rồi mất hút...

(to be continued ...)

13. Chap 13

Mình quay sang Mít, thấy đang ngồi phệt dưới đất phủi bụi trên áo. Đoán là Mít không sao nên mình đi nhặt cái điện thoại của em nó văng cách đây vài mét. Tranh thủ rút điện thoại gọi cứu hộ, không hy vọng nổ máy được con xe thân yêu nữa. Cái đkm, lúc đấy uất nghẹn tận cổ. Chú 4s của Mít bọc ốp kín mít mà cũng vỡ màn hình (không vỡ hơi phí). Mình nhét điện thoại của Mít vào túi, ngồi xuống cạnh Mít bảo :

- Mai anh đi sửa điện thoại cho. Em có làm sao không ?

Mít ngược mắt nhìn mình, mặt xanh lét, môi tái nhợt, mắt ầng ậng nước nhưng chưa khóc :

- Em bị gãy tay rồi.

Mình ngớ cả người. Lúc đấy Mít ôm mình, ngã thì người mình đè hết cả lên tay Mít. Vỡ vắn gãy thật. Đêm khuya nhưng chỗ đây gần ga nên có mấy người dừng xe lại xem bọn mình có làm sao không. Thấy Mít mặt cắt không còn giọt máu thì mình cũng hoảng, có người gọi taxi hộ, mình bồng Mít lên luôn. Kệ mẹ con xe bọ cứt hộ đến hốt thì hốt, mà mất thì mất (Nói thể chứ vẫn chạy ra xe mở cốp lấy túi cho Mít với rút chìa khóa)

Móc ví lấy 500k đưa cho thằng lái xe bảo nó chở đến viện Bạch Mai càng nhanh càng tốt. Mít tá hỏa nói vội :

- Em không đau đâu, cứ đi từ từ thôi.

Mít lấy tờ khăn ướt trong túi lau mồ hôi cho mình, mặc dù là trời rét. Mình ôm Mít, vỗ vai an ủi. Lúc đấy Mít mới bắt đầu khóc lóc, vừa khóc vừa nói:

- Em không đau, nhưng mà em tức... Anh ơi, tức lắm ... Em mà biết nó là thằng chó nào ... hay con đĩ nào ...

Mít không phải là người hay nói bậy đâu. Quen nhau bao nhiêu lâu mà cũng mới chỉ thấy nói mỗi câu đấy là tục thôi. Nhưng thôi cũng kệ, vào hoàn cảnh đấy thì lại chả điên. Khỏi cần Mít làm gì, mình cũng muốn xiên cho cái thằng lái xe vài phát. Thù hằn gì với mình thì chờ lúc mình đi 1 mình giải quyết cũng được, đằng này ... Nhưng cũng ngờ ngợ một vài gương mặt khả nghi rồi. Đầu trò dễ là em Trang lắm.

Đêm hôm, Mít không muốn gọi người nhà. Mình cũng thế. Mà bố Mít thì đừng hỏi luôn, ông nhạc mà biết thì chắc nửa đêm cũng lôi họ hàng từ Quảng Ninh cày nát vườn hoa cải rồi lên Hà Nội tìm cái thằng đi Nissan luôn quá.

Vào viện chụp chiếu xong thì bó bột luôn. May mà Mít thuận tay trái nên gãy tay phải cũng không đến mức “liệt”. Mít sau vài phút mất kiểm chế giờ lại nín, không nói gì nhưng nhìn cái mặt là mình biết đang suy nghĩ ghê gớm lắm.

Về đến nhà Mít, mình pha 2 cốc café. Đêm dài quá. Mít mở cái CD Moden Talking. Cười hiền ơ là hiền với mình :

- Anh có muốn nói gì với em không ?

Cái lợi duy nhất của việc có người yêu thông minh là không phải nói nhiều, không phải giải thích nhiều, cũng không phải mất công động não nói dối.

- Anh cũng không biết thế nào ... Nhưng mà chắc là em đoán đúng rồi đây.

Mít lại cười, ngả đầu vào ngực mình bảo :

- Chỉ cần anh không sao là tốt rồi.

Nghe mà xót hết cả ruột

Công nhận chắc là mình tốt số, bố mẹ ông bà tích đức nhiều lắm trời mới thương mình như thế.

Thực sự là khó xử.

Nếu Mít không sao, còn mình bó bột hay nằm viện thì còn đỡ. Mình sai thì mình phải chịu là đương nhiên rồi, đằng này Mít bị như thế đâm ra phức tạp. Mình im thì Mít sẽ thấy tủi thân, mình làm căng thì ... chẹp, chả nhẽ mình lại đi tìm Trang tính sổ ?

Mình thở dài. Mít lại cười khi khi, nhấp ngụm café.

- Em biết anh nghĩ gì, anh không phải lo. Em tự giải quyết được.

Má ơi ... Ở bên cạnh Mít mình thấy không còn ra dáng thằng đàn ông nữa.

- Mẹ em ngày xưa yêu bố còn bị đánh ghen ghê hơn thế cơ.

Mít nói thêm để vỗ về mình. Cầm tay Mít, bó bột từ cổ tay đến khuỷu tay, áp bàn tay vào má mình :

- Anh yêu em!

Mít khóc, khóc y như cái hôm noel mình và Mít gấp lại nhau, nước mắt lăn dài trên má.

- Lần đầu tiên anh nói anh yêu em.

Lần đầu tiên mình nói thế thật. Chưa đầy 1 tháng quay lại, mình không nghĩ là lại nhiều chuyện phiền phức như thế. Nhưng phải thế mới biết vẫn còn có 1 người con gái đủ khiến mình mê muội.

Mít được confirm là Trang đứng sau cái vụ con Nissan điên. Mình chếp miệng, con xe yêu dấu sửa chữa xong xuôi, điện thoại thay màn hình cẩn thận rồi... thôi thế cũng tạm ổn. Coi như mình trả nợ xong phần mình.

Mít nhà mình không hiền đâu ạ. Nếu phải so sánh thì Mít giống ngân hàng. Vay thì sẽ phải trả lại, gửi thì sẽ nhận được lại, kiểu người như thế đấy.

Mít nhờ người bóng gió đánh tiếng với Trang là Mít biết hết về Trang rồi. Chỉ có mỗi thế thôi, Mít không làm gì khác cả. Rồi chả hiểu thế nào Trang lại hẹn gặp Mít để nói chuyện. Giáp tết rồi mà tay Mít vẫn chưa được tháo bột. Ông nhạc thì chỉ biết là Mít đi chơi không cẩn thận mới ngã xe thôi.

Mình lái xe đưa Mít đến quán café, Mít đến trước, mình ngồi trong xe chờ ở ngoài. 1 lúc sau thì thấy Trang đến cùng 1 đứa bạn là con gái. Mình cũng hơi lo, nhưng mà chủ quán này cũng quen nên chắc Trang không dám làm gì mạnh động đâu. Thấy Mít cười hiền lắm. Đại khái là cuộc trò chuyện như thế này :

Mít (tĩnh bơ) : Chị hẹn em đến đây có chuyện gì không ?

Trang : Mình muốn xin lỗi bạn ...

Mít (nói một lèo) : À ... Thực ra thì người có lỗi là em. Em định tìm chị để xin lỗi mà ngại cái tay đau nên chưa có thời gian. (Thở dài). Chuyện này người có tội to nhất là em. Tại em ăn ở với anh ý (là mình) không ra gì, để đến mức anh ý làm khổ chị như thế này. Em trách em đầu tiên, rồi trách anh ý, em không trách gì chị hết.

Trang : Lúc đó mình giận quá, mình không nghĩ ...

Thưa ra là em Trang không nghĩ Mít lại “cứng” nên mới dám động vào, chứ biết là nhà Mít toàn ô to dù rộng thì chắc cũng im re.

Mít : Em với anh Long chưa cưới nhau, em cũng chỉ là người yêu của anh ý thôi. Em không bao giờ nghĩ đến chuyện cấm cản người yêu em kết bạn với con gái, kể cả đến khi là chồng thì em cũng không làm thế.

Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó chị ạ. Em nghĩ là chị hiểu ý em ... Đừng để đến lúc mình không đủ kiên nhẫn ngồi nói chuyện với nhau thì phiền phức lắm.

P/s : cái thằng lái xe nissan đâm dít mình hôm đấy cũng ăn no gạch

Không biết phải viết cái kết như thế nào, vì đám cưới thì chưa có nhưng nhẫn đính hôn thì cả 2 đứa cùng đeo rồi. Như thế thôi chắc là đủ rồi, nhĩ

14. Part 2 - Chap 14

Tuổi trẻ hầu như ai cũng có 1 thời bồng bột đại khờ, hoặc là yêu đương mê muội, hoặc là chơi bời lông bông, hoặc là gì gì đấy mà mình không biết, vì mình chỉ dính mỗi 2 cái đó thôi

Mối tình đầu của mình bắt đầu với 1 cô bé cùng lớp cấp 3, năm đó mình học lớp 12. Tình yêu thừa đó nó cũng chả ngáy thơ trong sáng gì đâu, internet có từ năm 97 cơ mà

Thật lòng mà nói thì bé đó khá xinh (hồi đấy mình đi học bằng spacy trắng, tiền tiêu không phải nghĩ, chưa đơn giản thôi) nên mình kết lắm. Giờ cũng chẳng còn nhớ và không muốn nhớ những kỷ niệm hồi đó nữa, nên tua luôn qua những chỗ nhảm nhảm.

Học xong cấp 3, mình vào Sài Gòn học đại học. Bé ở lại Hà Nội, 2 đứa hẹn thề sống chết bên nhau, yêu đương thắm thiết, đến mức mà mình còn đi xăm chữ cái tên đầu tiên của em ý lên cổ chân, ý nghĩa là mỗi bước chân mình đều nhớ đến em ý .

Vào Sài Gòn, trong lòng vẫn chung tình với em ý nhé, ngày nào cũng nhắn tin gọi điện. Định là sắp xếp học hành nhà trọ linh tinh cho ổn định thì mỗi tháng cố gắng về Hà Nội 1 lần để gặp em ý.

Đùng 1 cái (chưa đầy 2 tháng sau), thằng bạn thân gọi điện bảo thấy người yêu mình đi đường ôm ấp 1 thằng già khụ nào đấy ... Mình đéo tin. Nó bảo về mà xem. Mình bay thẳng về Hà Nội. Kể ra mình cũng điên thật. Lúc đó còn trẻ, bốc đồng. Lại sẵn trong túi có tiền nên cứ bạt mạng chẳng cần suy nghĩ...

Mình gọi em ý ra nói chuyện, em ý chắc cũng sốc vì mình về bất chợt. Thừa nhận với mình là em ý đã yêu người khác, cuối năm sẽ cưới.

Mình choáng váng, nhưng vẫn cố vớt vát :

- Tại sao lại thế hả em ?
- Vì anh không xứng đáng.

Mình tưởng như vỡ mẹ nó tim. Nhục nhã, cay đắng. Em nó giải thích :

- Anh ý công ăn việc làm rồi, lại là người lớn, anh ý lo được cho em. Anh còn trẻ quá, em không chờ được ...

Mình hiểu ra vấn đề. Cái câu “em không chờ được” nói lên tất cả. Cái thằng đó hơn em đến 10 tuổi, dĩ nhiên là ngon hơn mình lúc đó rồi. Và lại ...vả lại cái gì thì cũng chán chả buồn nói!

Mình quay về Sài Gòn ngay trong đêm. Đầu óc trống rỗng.

Cũng không nhớ mình trải qua những ngày sau đấy như thế nào. Chỉ nhớ là đến khi bình tĩnh lại rồi thì nhận ra mình bị nghiện cờ bạc. Cũng đỡ cái là mình đánh bạc ra tiền, hôm được hôm mất nhưng đủ trả cho cái khoản bar búng rượu chè và không nợ nần gì hết.

Ở nhà không ai biết mình bê tha như thế, mãi đến hôm mấy thằng ngồi sát phạt trong nhà nghỉ, bị kiểm tra hành chính bất ngờ. Ròng rần kéo nhau lên phòng 1 lũ, thì chuyện mới vỡ lở. Hồi đấy là gần tết (mấy thằng ôm trong người hơn chục củ), cũng gọi là đánh to nên bọn nó tạm giam hết lượt, lần đầu tiên mình bị như thế, sợ xanh mặt mềo. Mẹ mình vào bảo lãnh cho mình ra rồi dọn dẹp đồ đạc về nhà. Nói nghe đơn giản vậy chứ người nhà mấy thằng mình chạy chọt cong cả dít. Bị nhốt có 2-3 hôm trong khám, không đến mức như ở tù, toàn mấy thằng công tử bột cờ bạc với bóng bảnh xếp chung 1 chỗ nên cũng đỡ. Mấy ngày đấy mình suy nghĩ rất nhiều, về cuộc sống, về tương lai, về chính bản thân mình... Cảm tưởng như người già hẳn đi.

Về Hà Nội, bỏ học trong Sài Gòn, lại được mẹ sắp xếp cho học tiếp ngoài này. Mình bỏ cờ bạc, hạn chế rượu chè. Người yêu cũ thì lấy chồng rồi. Mình cũng đi xóa cái hình xăm ở chân. Đến giờ vẫn còn vết mờ chứ không biến mất hẳn. Dấu tích của một thời nông nổi

Kể lại thì thấy to tát thế chứ 10 thằng đi học bét cũng phải đến 6-7 thằng biết đến hàng cầm đồ hoặc cho vay nặng lãi, chỉ khác nhau ở cái mức độ thôi. Ngày đấy thấy đời mình thảm vãi cả ra. Nhưng cũng an ủi đc là đời éo phải như phim, va vấp nó to lớn và nặng nề là vì mình được bao bọc quá thành ra kém cỏi mà thôi!

Mình học xong ĐH, rau thì cả thúng nhưng không hề dính dáng đến 1 vụ yêu đương nào. Nói thẳng ra là vẫn bị ám ảnh, chưa thực sự quên được chuyện cũ, còn nói 1 cách hoa mỹ thì là ham vui quá độ.

Khoảng thời gian mình mới đi làm cho chú thì người yêu cũ tìm đến mình. Con của em khoảng 3-4 tuổi, em ly dị... Vì thằng chồng khinh em ít học, không kiếm được ra tiền. Mình thấy chẳng còn tí tình cảm nào gọi là yêu, chỉ còn sự thương hại và coi thường. Không có tình yêu cũng không đến mức lặn ra chết ngay được nhưng không có tiền thì éo thể nào mà sống được, không chết vì đói cũng chết vì nhục.

Cuộc đời ai cũng có những phút thăng trầm, trầm mãi rồi thì nó cũng phải thăng. Và mình bắt đầu thấy yêu đời trở lại.

Tầm cuối tháng 8 đêm khuya cũng gọi là hơi se lạnh, mình đi nhậu với mấy thằng bạn. Thanh niên mà, đến mấy chỗ nhiều em xinh tươi thì dù đi làm về mệt cách mấy cũng vẫn cứ cố lết cái xác đi. Bữa đấy thằng bạn mình hơi phê, mình đi cùng nó vào toilet cho an tâm. Đang đứng ngoài cửa thì em (là vợ chưa cưới của mình bây giờ) đi ngang qua, va vào mình. Vô tình thôi, điều thuốc của mình xẹt qua má em. Em khựng lại, xoa má (chắc là hơi rát), nhìn mình nhưng không có vẻ gì là cáu giận, không lườm không nguyệt, chỉ hơi cau mày tí thôi. Mình nói với :

- Mình xin lỗi ...

Em xua tay, ra chiều dễ tính :

- Không sao, tại mình không để ý.

Mình cười, em cũng cười rồi quay mặt đi. Không ai nói gì với ai nhưng đều đứng 1 chỗ. Thỉnh thoảng 4 mắt đụng nhau cả em cả mình đều cười trừ, thấy ngu ngu kiểu gì ý. Em chỉ tay vào toilet giải thích :

- Mình đợi bạn.

- Mình cũng thế. Bạn mình say.

- Bạn mình chắc cũng thế.

Bạn em ra trước, lúc em với bạn về chỗ thì mình vẫy tay chào, em cũng mỉm cười chào mình.

Bàn em cách bàn mình không xa lắm, đủ để mình quan sát em. Thực ra mà nói thì em không xinh, không đẹp, bình thường lắm, chả có gì ấn tượng. Nhưng mình để ý em vì mình thích đôi giày của em hôm đấy. Em mặc áo phông trắng cổ tròn đơn giản, quần jean, giày Dr hàng authentic. Em chỉ ngồi uống rượu thôi, còn mấy cô bạn em đứng lác lư bên cạnh, thỉnh thoảng em với bạn bè ghé tai nhau nói chuyện, cùng phá ra cười rồi tất cả cộng ly vui vẻ. Bất chợt ánh mắt em chạm tia nhìn của mình, em cười, nâng cốc “hôn môi xa”, mình cười lại, dĩ nhiên là phải 100% cái “hôn môi xa” đó rồi.

Tình cờ làm sao bọn mình lại ra về cùng lúc với bạn bè em. Tranh thủ đợi thằng bạn lấy xe mình đứng nói chuyện với em vài câu, đại ý là lần sau có dịp thì chém gió với nhau nhiều hơn rồi mình hỏi tên cả xin số nữa. Em đưa điện thoại cho mình nháy số, tiện tay mình lưu xữ tên mình là “glad to see ur mes” trong máy em.

1h sáng, về đến nhà, mình nhắn tin cho em, mình éo sính ngoại đâu, nhưng lúc ý nghĩ thế nào lại phun bằng tiếng Anh :

“party all night ?”

“alone in my bed >”<>

“good girl, good night & sweet dream”

“tk guy, same to u”

Bắt đầu mối quan hệ đơn giản như thế đấy

Mình thề là mình không hề có ý định chặn em làm rau, thấy hay hay thì muốn kết bạn thôi. Mình nói thật đấy

(to be continued ...)

15. Chap 15

Hồi quen Mít thì mình mới đi làm, không phải là nhiều tiền (đến giờ cũng vẫn thế), kiếm được bao nhiêu cũng chỉ đủ đổ xăng với ăn uống (vì dọn ra ở riêng rồi), thỉnh thoảng tụ tập bạn bè cái là chả giữ lại được đồng nào.

Trẻ con thì nghĩ người giàu là người có nhiều tiền, nhưng lớn hơn tí thì các cô gái sẽ nghĩ người giàu là người tiêu nhiều tiền.

Mình thích những cô gái suy nghĩ thực tế ở về sau, nhưng không thích máy bay. Còn lỡ có em xì tin nào lao vào mình thì mình lại chỉ nghĩ chắc em nó thích nuôi cún Nhật chứ yêu thương ẹo gì mình. Nỗi ám ảnh từ mối tình đầu cứ đeo bám mình mãi. Bên ngoài thì ai cũng tưởng mình ngon nhưng thật ra khi đó mình tự ti lắm.

Mới đầu mình chả ham hố gì nói chuyện với Mít mấy vì quen nhau ở bar thì ngoài chuyện tán tỉnh với lại rủ rê đi chơi thì còn gì để nói nữa đâu. Mà Mít thì có vẻ như không hứng thú đóng đưa cọt nhả lắm. Thành ra coi như bạn bè. Mà đã là bạn bè thì rất một lũ nhang khói, bao giờ có chuyện mới thấp hương để gọi chứ bình thường thì có cái gì mà nhắn tin với chả gọi điện!

Những tưởng chỉ thế thôi thì cũng chẳng đi đến đâu đâu.

Mình thì có thói quen thức khuya làm việc, còn Mít thì không chịu đi ngủ cho đến khi bay hết hơi rượu trong người. Thức đêm lẫn cũng có ngày đụng nhau. Mình lướt vào fb ngắm các em gái xinh đẹp thư giãn, thấy status mới của Mít lúc 3h sáng. Link bài hát “can’t le go”, comment đầu tiên của Mít cũng lại là đường link dẫn đến 1 đoạn sáo tự thổi theo điệp khúc của bài đó. Tiếng sáo nghe trong nhưng âm vực không chuẩn, hoặc là tâm trạng đang chán trường, hoặc ... đơn giản là say không điều chỉnh được hơi.

Mình pm riêng em :

“Không ngờ là em biết thổi sáo đấy ;”

Vài giây sau thấy em reply :

“Em còn biết thổi nhiều cái khác nữa cơ =))”

“Bữa nào rảnh chỉ anh vài đường cơ bản để đi lấy le với gái nào”

“Anh mà phải thế à ?”

“Chả đang ế chồng vó lên đây”

“Khỏi phải xạo đi, anh thích thì em thổi cho đến khi nào ... không chịu được nữa thì thôi”

“Em không lường trước đến cái đoạn anh không chịu được nữa rồi sao à ?”

“Sau đoạn ý là đến đoạn em mong chờ nhất mà :”>”

“Thôi anh xin cô, đưa bỏ cô đem cho thằng khác đi”

“Ừ thì thôi, mà sao anh thức khuya thế ?”

“Anh vừa mới xong việc, vào fb tí”

“Ồ ...anh làm ở đường nào mà về sớm thế ?”

Đùa dai gồm!

Nói thêm vài câu vớ vẩn thì em bảo em đi ngủ, mình thấy cũng vui vui. Em không kể nỗi tâm sự hay than thở kiểu trái tim rỉ máu đầy đau khổ như nhiều đứa khác. Chỉ thế thôi đã thấy nói chuyện với nhau thoải mái hơn hẳn rồi, còn có hứng lần sau pm tiếp nữa chứ!

Chả hiểu trời xui đất khiến thế nào lại tìm điện thoại gọi cho em, chắc tại đêm xuống người ta nhiều cảm xúc.

Tút! Tút! Tút!

Máy bận.

Mình nghĩ chắc người yêu em gọi nên em mới bảo mình là đi ngủ. Ồ thì chả nhẽ em nó lại chưa có người yêu được chắc! Thở dài, tắt máy tính đi ngủ.

Tối thứ 6, đang định về nhà ăn cơm với bố mẹ thì thấy em treo stt yahoo “Tự nhiên thèm ăn cháo lòng, xe thừa 1 slot, chị em nào đi pm gấp”. Cũng thấy hơi dỗi dỗi, nhắc đến cháo lòng, tiết canh dịch vị trong dạ này nó ứa ra tận miệng. Pm luôn. Thế là 30’ sau, 2 đứa yên vị ở quán cháo lòng tiết canh gần nhà em. Vì là không xác định tán tỉnh gì nhau nên gặp lại thấy thoải mái lắm, không có ngại ngùng ngượng ngịu gì sất. Trên đường đi thì tán dóc chuyện thời tiết, chuyện tắc đường, chuyện mấy giờ ngủ dậy, thiếu mỗi nước đem chuyện ngủ nude hay không ra tỉ tê thôi ... Em xỏ con dép tông màu vàng trong truyền thuyết, mặc quần đùi, áo phông, búi tóc cao, nhìn thoải mái, không đến mức xuề xòa.

Quán nhỏ, sạch sẽ mà giờ chả hiểu sao lại đóng cửa.

Em là khách quen thì phải, vừa vào cửa thấy chủ quán cười cười, băng quơ hỏi han vài câu chứ không thấy kêu gọi món.

Em quay ra giải thích với mình :

- Bình thường em vẫn ăn 2 bát tiết canh rồi mới đến cháo. Quen vậy rồi.

Người thì nhỏ mà ăn khỏe gồm. Ngồi chờ đồ ăn, em lau bàn, lau cả thìa cho mình cẩn thận.

- Anh có người yêu chưa ?

Hỏi thẳng vãi! Giọng tự nhiên, mặt tỉnh bơ như không ... Mình đang nói chuyện với hồ ly 9 đuôi hay thỏ con ngơ ngác thế này T_T

- Chưa. Em thì sao ?

- Đại khái là cũng chưa.

Được cái cô nàng này ăn uống tự nhiên như ruồi, kể cả lúc mình đang nhìn chăm chăm vẫn xúc cháo ăn vô tư.

1 thời gian dài gặp 10 đứa con gái thì à ơi với cả 10 đứa, dùng 1 cái, cô nàng này rách trời rơi xuống, ấn tượng đầu tiên là “em để làm bạn, không phải để tán” thấy lạ lạ, hay hay. Gia vị hoàn chỉnh cho cuộc sống thêm thi vị đây rồi

Đi với Mít mình cũng thấy vui vẻ, nói chuyện chém gió lại hợp, mà tối đó cũng rảnh nên mình gợi ý đi ăn hoa quả dầm. Mít gật đầu lia lịa. Đang ngồi ăn thì điện thoại của mình đổ chuông. Lại “em gái” rủ đi “chơi”. Mình để điện thoại ngay trên mặt bàn, hình con bé chu môi phồng má thì ai chả biết là gái nó gọi. Vừa mới bảo chưa có người yêu xong ...

- Sát gái gồm.

- Giải cứu bomb thôi!

- Nhắc đến bomb, tự nhiên em muốn uống B52.

- Ủ, thì đi. Thứ 6 cuối tuần rồi xả hơi tí cho vui.

Mình được cái là gallant bẩm sinh, thích chiều con gái. Đưa em đến quán bar lần đầu 2 đứa gặp nhau. Nhạc rộn ràng, tâm trạng vui vẻ khiến khóe môi em giữ mãi nụ cười làm mình cũng lâng lâng theo. Mình chẳng nhớ là nói cái chuyện gì mà hàn huyên tí tê đến tận khuya như vậy, chai John xanh với Gordon có 2 đứa uống mà cũng vui hơn nữa.

Vui là dễ uống nhiều, nhưng uống nhiều thì chỉ sợ mất vui.

- Sao anh chiều em thế ?

- Từ từ xong việc anh nói cho.

- Anh muốn gì cứ nói thẳng với em được mà ...

Ánh mắt em lúc đó đong đưa, má ửng hồng bờ môi hé nụ cười đầy khiêu khích... Mình ghét sát tai em, tay siết nhẹ lên eo, thì thầm:

- Muốn em tí nhớ nhắc anh lấy thẻ rượu.

Em gục đầu vào vai mình cười sằng sặc, trước khi về còn rót cho mình cốc nước lọc nữa. Đến lúc thanh toán, em cứ đòi share, thì mình cũng ừ xong đưa thẻ cho em giữ.

Không phải mình không “muốn”, mà vì mình không muốn mang tiếng là thằng đàn ông dễ dãi

Vừa về đến nhà, chưa kịp cởi giày thì em nhắn tin.

“Anh về đến nhà chưa ?”

“Ừ, anh vừa về.”

“Cảm ơn anh, tối nay vui lắm.”

“Gì mà cảm ơn, anh cũng vui mà.”

“Em thích anh.”

“Anh cũng thích em.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

“Good girl, have a sweet dream”

Đêm hôm ý mình mơ về em, về nụ cười và ánh mắt đầy hương vị như ly B52 vậy!

(to be continue)

16. Chap 16

update buổi chiều để tối nghỉ ngơi

Về cái chuyện thông tin thì mình lúc nào cũng muốn giữ kín, vì 4 năm đại học dính nhiều phốt liên quan đến gái rồi nên nhớ có nằm vùng thì vợ vẫn lần sau mình với Mít nắm tay nhau du lịch suốt vàng bằng vé tàu 6 ván 1 chiều cũng nên. Thành ra các bác chúc phúc mình xin nhận kèm lời cảm ơn chân thành nhất

Lan man thế thôi, quay trở về sự nghiệp ăn chơi lông bông của mình hồi ý

Mình với Mít có online hay nhắn tin toàn nói mấy cái chuyện linh tinh trêu nhau, chả đâu vào đâu nhưng thấy cũng vui. Thỉnh thoảng chém tí gió cho mùa hè bớt nóng. Mít không phải gu của mình, cảm giác hơi khó dò, vợ vẫn lại chả biết đứa nào chán đứa nào thì mệt. Mà cơ bản mình hồi đấy chỉ có thiếu tiền chứ không thiếu gái. Bác nào đi làm rồi thì biết, thà không kiếm ra được xu nào, làm sinh viên tiêu tiền của bố mẹ thì thôi không nói, tháng được 1tr hay 5tr cũng thấy bình thường, chứ ra ở riêng 1 tháng lương 4-5 tr thì lúc nào cũng cảm thấy túng bấn.

Nhưng sau cái hôm để em cầm 2 cái thẻ rượu thì mình cảm giác là em cũng cầm luôn 1 phần hồn của mình theo đấy. Mình như bị tan chảy vì khóe miệng đầy ý tứ của em lúc đấy. Không hiểu là do bản tính thằng đàn ông thích chinh phục hay là nụ cười thực sự có sức mạnh đến mê muội như thế

Nghĩ cũng thấy lạ, em bảo em chưa có người yêu mà 4h sáng điện thoại lại bận. Chắc là phải có vấn đề gì mờ ám. Mình là người đa nghi. Nhưng thôi, kệ. Cứ biết thế đã. Bạn thì bạn, rau thì rau, miễn sao mau mau ... là được

Lần thứ 3 gặp nhau, là hôm mình đi hát với mấy thằng bạn. Chẳng hiểu nghĩ cái gì mà mới ngồi 1 lúc đã thấy chán, nhớ ra chỗ đây gần nhà em, thế là gọi điện rủ em đi hóng gió. Sau 1 hồi nhạc chờ dài lê thê em mới chịu bắt máy :

- Em nghe anh ?
- Tự nhiên muốn gặp em ghê.
- Anh qua đây với em đi.

Em đi ăn với 6-7 người bạn, có trai có gái, trên bàn để 3-4 chai men's rỗng. Mình vừa vào đã được bạn em ưu ái rót cho 3 chén đầy ứ ự.

- Mít lùn giới thiệu bạn đi.

Mít nhà mình tuy không cao nhưng cũng được gần 1m6 thì đâu đến nổi gì lắm (mình cũng chỉ trên 1m7 có tí nên không thích cặp chân nào dài quá).

Mít lùn ???

Đừng bác nào comment bậy bạ nhá, thấy buồn cười thì cứ cười thôi Nhưng mà lúc ý mình phải cố làm mặt lạnh

- Anh ý tên là Long, bạn tao.
- Chỉ thế thôi ?
- Đại khái là thế đã.

Mình không nhớ lúc đấy em mặc gì, vì hình như cũng chẳng có gì khác so với những lần trước. Ngồi có 1 lúc mà để ý thấy điện thoại của em chứ thỉnh thoảng lại có tin nhắn với người gọi đến nhưng tuyệt nhiên không thấy em trả lời. Mình cũng hơi nghi ngờ, chắc chỉ toàn zai gọi chứ gì đâu, em để ý thấy thế thì bảo với bạn :

- Thôi, đóng 14 chén đi. Cho bọn tao về trước có tí việc riêng.

Cầm cái cốc uống bia đựng toàn rượu, mình uống hộ cho cả 2 rồi đưa em về. Bạn em cũng xuề xòa cười thoải mái. Ngoài đường gió mát, còn má em nóng hổi áp lên lưng mình.

- Này anh đi với bạn rồi mới qua chỗ em à ?
- Ủ, anh đi hát.
- Không vui sao ?
- Toàn mấy thằng đực rựa ...
- Sao không à oi em nào đến ?
- Thì đến với em đây còn gì.
- Thế giờ bọn mình đi đâu ?
- Em muốn đi đâu ?
- Đi uống nốt rượu hôm trước.

Nghĩ cũng buồn cười, bỏ sức khỏe ra kiếm tiền, rồi lại dùng tiền uống rượu tàn phá sức khỏe.

Em ngồi cạnh rót rượu cho mình, cả 2 đứa cứ im lặng ngồi cạnh nhau hồi lâu. Thỉnh thoảng em lại mỉm cười dịu dàng, nhịp tay theo điệu nhạc, mình cũng thế, ngôn ngữ duy nhất của 2 đứa lúc ý là tiếng chạm cốc. Mỗi người đều theo đuổi 1 dòng suy nghĩ riêng thì phải.

Tự nhiên em ngả đầu vào vai mình, hơi thở nồng mùi rượu, mình hôn nhẹ lên trán em. Em ngược mắt lên nhìn mình, đắm đuối, bờ môi khép hờ... Mình thở dài, bảo :

- Em đừng bắt tội anh nữa.
- Em thích anh, thật đấy.
- Em biết gì về anh đâu ?
- Biết nhiều hơn anh tưởng đấy!

Em mỉm cười, nhún vai chỉ tay vào 2 cốc rượu trên bàn ý muốn mình cầm lên uống giao bôi. Về sau mình mới biết là info mình em điều tra hết ngay từ hôm b52 về. Cũng chẳng có gì to tát ngoài cái thông tin cờ bạc với gái gú ngày trước.

- Biết rồi mà vẫn thích á ?
- Biết thì mới thích chứ!
- Sở thích của em cũng khác người nhỉ ?
- Vì anh chả phải là người tốt, nên sau này có thể nào thì em cũng không thấy dần vật.

Em nói thản nhiên như không ý. Người ta chỉ bảo đàn ông quát ngựa truy phong chứ ai đời đàn bà con gái mà cũng nghĩ thế.

Còn mình thì lại thấy hơi thất vọng chút. Mình cứ nghĩ em với mình có thể làm bạn thêm 1 thời gian nữa, hóa ra em cũng chả khác gì những đứa con gái khác. Đơn giản, dễ dãi và vội vàng. Cứ mỗi khi có người con gái nào bước chân vào cuộc đời mình, mình lại hy vọng ...nhưng đều tan thành mây khói cả. Gái khó với mình thì cũng khó với thằng khác, dễ với mình thì cũng dễ với thằng khác...

- Em đang ưa anh hay ưa bomb thế ?
- Ưa anh rồi em mới có bomb chứ.

Lúc ý mình vừa châm điếu thuốc, em nháy mắt, khoe môi hơi nhếch lên thành nụ cười đầy khiêu khích. Mình hít 1 hơi dài, giữ khói trong miệng quay sang hôn em. Em càng cố vùng ra khỏi tay mình thì mình càng giữ chặt, đến khi thấy khói từ mũi em nhả ra mình mới buông lỏng tay thả em ra. Em gục đầu vào ngực mình ho sặc, rồi lại quàng tay qua cổ mình, cười nhẹ :

- One more ?

Nụ hôn thứ 2 không có khói, không có rượu nhưng ướt đầm đam mê. Lẫn trong tiếng nhạc như muốn đè bẹp cả lồng ngực, mình nghe thấy từ miệng em một âm thanh đầy ma mị như muốn kéo người ta lạc vào cõi u mê ...

“Just ... do it”

Mình không có ý định tả cảnh nóng nên bác nào chờ đợi cảnh nóng thì nhọc công rồi

Mình vòng tay đỡ lưng em, cả đoạn eo phía sau gần như nằm gọn trong bàn tay, mỏng manh đến mức tưởng như siết tay chặt hơn là xương xẩu sẽ vỡ vụn ra mất... Suýt tí nữa mình quên mất là mình và em đang ở quán bar, rượu vào nó hư ảo thế đấy. Vẫn ghì chặt em trong tay, mình bật cười, em cũng cười. 2 đứa đứng dậy đi về.

Trời thật chẳng chiều lòng người tí nào. Mưa rào rào.

Mình với em đứng trên hiên nhìn mưa rơi xối xả ngoài đường. Em phải dựa cả vào người mình để đứng cho vững. Thôi thì đành để xe lại gọi taxi về chứ biết làm sao, mình có mang áo mưa đâu. Mà em cũng ngà ngà rồi, dính nước mưa nhỡ làm sao thì mệt.

Mình không hiểu sao từ lúc sinh ra đến giờ, cứ đi cùng gái (dù là chân dài hay lascote) mình đều có cảm giác phải che chở cho họ vô điều kiện, như là nó thuộc về bản năng vậy.

Lúc taxi đến, em ngược mắt nhìn mình, lại còn giật giật gấu áo ra vẻ cầu cứu.

- Em sao thế ?

- Chân em ... mềm nhũn.

Nhìn cái mặt như con cún con, mình nhờ thằng nhân viên che dù cho rồi đỡ em cẩn thận lên xe. Em nép người sát vào mình, mắt hướng ra ngoài trời ngấm mưa, tay với lên ô cửa kính, mình nhớ lúc đó lắm. Những ngón tay trắng muốt hơi tái vì lạnh rờ rẫm như muốn chạm vào mưa qua lớp kính ...Mình áp tay lên tay em, đan những ngón tay lại với nhau, cùng lúc em quay lại hôn phớt lên má mình.

Chúng tôi không yêu nhau! Và lúc đó cũng không ai nghĩ là sẽ có 1 tình yêu nảy nở.

Thằng nhân viên nhà nghỉ cầm dù chạy ra đón khách. Đạo này dịch vụ chăm sóc khách hàng tốt thật

- Phòng 606!

Mặt mình thuôn ra như cái bơm . Mít nhăn nhó :

- Không còn phòng nào thấp hơn à ?

- Không chị ạ.

- Leo thang bộ á ?

- Thang máy đằng kia.

Mít thở phào trong khi người vượt mồ hôi là mình. Đi thang bộ vợ vẫn mình phải công em nữa thì sức đâu mà thức.

- Có trà gừng không ?

- Dạ có chị ạ.

- Tí mang lên phòng hộ nhé.

Vừa thò chân vào thang máy thì điện thoại em phát ra tiếng rung ề ề ... Chẳngặng đừng em mới móc ra nghe, giọng có vẻ khó chịu.

- Gọi gì ?

Không nghe rõ người bên kia nói gì, nhưng là giọng con trai. Em thở dài, vẫn giữ giọng nói nhẹ nhàng:

- Sao anh cứ phải khổ thế ? Em cảm thấy không thoải mái tí nào. Hoặc là bạn, hoặc em không gặp anh nữa. Có thể thôi! Không phải nói nhiều.

Em tắt máy. Phũ vãi! Rồi lại mỉm cười với mình. Giải thích 1 câu gọn lỏn :

- Em sợ để người khác tưởng là em đang cho người ta cơ hội, trong khi em ko hề nghĩ thế!

Mình mở cửa phòng, cũng hơi suy tư.. Lờ mờ đoán ra được phần nào. Em không muốn gieo rắc thương nhớ, sợ phải chịu trách nhiệm về tình cảm của người khác. Ngày nào mình còn bơ được em thì ngày đó em còn ở bên cạnh mình. Và ngược lại, nếu mình xoắn em như cái thằng kia thì chắc mình cũng chôn chung với nó 1 hố quá.

Lại 1 sự thật phũ phàng, những thằng tốt với gái thường bị phũ, còn những thằng chả ra gì như mình lại vớ bẫm. Mình đoán đến 90% là thằng kia chưa xơ mú được gì.

Vừa khép cửa lại, em treo túi xách lên móc, cởi áo vứt xuống sàn, đi thẳng vào nhà tắm. Lúc mình bật điện lên thì chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa nhà tắm đóng lại một cách lạnh lùng

Nhân viên mang lên 2 cốc trà gừng nóng hổi lúc mình đang xem yantv. Cũng phải uống cho tỉnh chứ hôm đó uống hơi nhiều. Nghe tiếng nước róc rách lẫn trong tiếng mưa ... tự nhiên đầu óc mình trong sáng lạ thường. Thề luôn.

- Anh ơi ?

- Gì thế em ?

- Anh có đi tắm không ?

- Có.

- Anh để áo ở ngoài nhé, tí em mượn mặc đi ngủ.

- Ừ.

Em quần khăn tắm đi ra. Đập vào mắt mình là hình xăm kỳ lân tổng tử ngay phía dưới xương đòn bên trái. Lúc ý đầu tranh tư tưởng dữ lắm, nửa muốn nửa ... run, nhờ chẳng may có gì bất trắc thì ôm đồn. Cởi áo đưa cho em mặc rồi mình cũng vào nhà tắm. Nước lạnh làm nguội đi những cái nóng trong người.

Em nằm sấp sát bên mép giường, cả người trốn trong chăn, tay buông thông xuống sàn. Hình như là ngủ rồi. Cốc trà gừng của em hơi hơn nữa ... Mình vừa kéo em nằm hẳn hoi trên giường thì em gượng dậy ôm ghì lấy mình.

- Em lạnh ...

Người em đúng là mát đến giật cả mình, đừng bảo dính nước mưa có tí mà đã ồm chứ! Đầu ngón tay thì nhả nheo hết cả lại. Mình ôm em, kéo chăn trùm kín mít, cố gắng ủ ấm cho em. Mình cũng không phải đói khát đến mức nhìn thấy hình xăm trên người em mà vẫn cố sống cố chết lao vào. Với lại, làm thẳng đàn ông dễ dãi chẳng khoái tí nào hết.

Mặt trời chiếu vào làm mình chói mắt tỉnh dậy, đêm qua 2 đứa ôm nhau ngủ 1 mạch đến sáng, tay mình tê cứng vì cả đêm làm gối cho em. Nhẹ nhàng đỡ em nằm xuống gối, mình dậy kéo rèm. Nhìn đồng hồ thấy gần 11h trưa. Ôi vãi. Lại nghỉ làm 1 buổi nữa rồi T_T

Đang rót cốc nước uống thì em lại gần nhẹ nhàng ôm mình từ đằng sau:

- Em thích con trai mặc jeans cởi trần ...

- Thích rồi sao ?

- Đôi khi là muốn chiếm hữu.

Mình cực ghét cái nụ cười chỉ động trên khóe môi của em, vì nó làm mình mất kiểm soát dễ sợ...

Căn phòng tranh tối tranh sáng, em nhỏ nhắn trong cái áo sơ mi rộng cài cúc lệch, xộc xệch một cách có chủ ý, mái tóc hơi rối dài đến ngang lưng ... Mình thấy như thế còn hấp dẫn và ngọt ngào hơn tí lần nude hay bikini nữa.

- Em uống nước không ?

- Mớm cho em cơ.

- Muốn hôn thì tí nữa, anh đi đánh răng.

Mình cũng muốn chiều em lắm chứ, được gái (miễn gái không đến nỗi lắm là đc) làm nũng thì ai mà chả mềm lòng. Nhưng tự nhiên trong đầu hiện lên cái viễn cảnh mình gọi và em bơ hoặc như hôm qua em nói chuyện với thằng kia thì ... ớn thấy mồ.

Mình không rành tâm lý con gái, thề luôn. Mình chỉ quan tâm đến cảm xúc của mình, còn lại cư xử với người ta không đến mức trái luân thường đạo lý là được. Gần 4 năm đại học xác định là không yêu đương nghiêm túc gì được nên tuyệt nhiên không dây dưa gì với gái ngoan, ngoan thì làm em gái thỉnh thoảng anh em cà phê cà pháo, chỉ có hư thì mới đùa thôi.

Mình để ý thấy rất nhiều đứa có 1 cái cố tật là nếu nó phát hiện ra trai tốt với nó vì trai thích nó thì nó sẽ nghĩ rằng người ta tốt với nó là có mục đích, như thế cái sĩ diện tự ái của nó sẽ bị đẩy lên cao khiến quá trình chinh phục trở nên khó khăn hơn. Nhưng hầu như đứa con gái nào cũng thích được quan tâm, được cưng nựng ... thế nên mình cứ tốt và tốt một cách vô tư không vụ lợi thì mình lại là được nhận rất nhiều.

Một trong những hình ảnh mình ấn tượng nhất về em là vào đúng buổi trưa hôm đấy. Lúc mình oánh răng rửa mặt tắm tấp qua loa rồi đi ra, thấy em đang đứng mặc áo. Quần còn, eo thon, tóc buông xòa che gần trọn tấm lưng trần ... Mình thấy rất đẹp, quyến rũ không vương chút gì thô thiển.

Mình kéo em lại, rất thích ôm em từ phía sau, vén tóc sang một bên vai, hôn hững hờ lên cổ. Mùi người em mình không biết diễn tả như nào, thấy nó dịu dịu mát mát, ngọt ngọt như mùi cỏ ngọt người ta hay đun nước uống ỹ, cứ mỗi lần nghĩ đến mùi của em thì trong đầu mình liên tưởng như màu xanh rêu, mà chả hiểu tại sao

- Em định đi đâu à ?

- Thì mặc quần áo chuẩn bị về chứ gì nữa ?!

- Ai cho về mà về!

- Áo của anh trên giường kia.

- Kệ đi!

Ấm ngửa em đặt lên giường ... Nhẹ tênh, không bằng bao xi măng.

- Em không đùa đâu, anh mặc áo vào rồi về thôi!

- Anh cũng không đùa.

Nói không đùa nhưng tay chân thì loạn cả lên rồi.

- Anh định làm gì ?

Giọng em nghe bình tĩnh và lạnh lùng. Mình cũng thần nhiên bảo :

- Hiếp dâm! Anh đang nghĩ thế!

Em bật cười khanh khách, thả lỏng người, bàn tay mềm mại vuốt lên má mình :

- Em tự nguyện mà, như thế không gọi là hấp diêm đc!

- Thế gọi là gì ?

- Em không biết ... anh biết thì chỉ cho em đi ...

Máu mình không dồn lên não nữa mà dồn xuống chỗ khác cmnr. Tiếng em nhẹ như hơi thở nhưng đượm đầy ma lực. Khác hẳn giọng nói vui vẻ hay lạnh lùng lúc bình thường.

Ọc ọc ọc ... Tiếng bụng kêu đói. Bụng em chứ không phải mình. Em che miệng cười, mình cũng thấy may vì suýt tí nữa thì mất kiểm soát.

Trả phòng xong 2 đứa lững thững đi bộ ra Hàng Mành ăn bún chả rồi mua hộp ô mai cho em lên ngồi xe điện lướt lơ quanh phố cổ 1 vòng mới quay lại bar lấy xe. Ngắm phố cổ lúc đi xe máy khác hoàn toàn so với ngồi xe điện, vui phết các bác ạ.

Trên đường về nhà, mình nắm tay em, bảo :

- Lần sau đừng uống nhiều như thế.

- Anh có bắt nạt gì em đâu.

- Không phải thằng nào cũng đứng đắn như thế

Em véo má mình, cười khi khi :

- Niềm tin tạo nên trách nhiệm. Với lại, em có mắt nhìn người lắm.

- Chấm anh rồi à ?

- Mình hiểu nhau mà anh.

Mình gọi điện cho chú bảo là làm xong cái đề tài rồi, xin phép buổi sáng nghỉ, chiều mới đi làm, vừa gặp mình, ông ý thấy áo mình nhăn nheo, râu lún phún thì lại còn vỗ vai mình cười rõ ẩu, ra chiều “chú hiểu”

Thế mới biết không phải lúc nào trong đầu thằng đàn ông cũng chỉ có xiếc và ếch. Đôi khi những việc tưởng chừng như chả có gì thú vị lại thú vị đến không ngờ

Mình vào fb em.

Lần đầu tiên thấy tò mò về một người con gái. Đúng hơn thì đến lúc đấy mình vẫn chỉ nghĩ em có thể là 1 người bạn, bạn hoặc em gái, hoặc như kiểu “friend with benefits” thôi. Mình ngồi dán mắt vào màn hình soi wall em. Đọc tất tần tật note, status, thậm chí là từng cái comment luôn.

Kết luận đầu tiên về em là nhà điều kiện và có văn hóa. Không thấy ảnh ọt vớ vẩn kiểu các em xì tin, cũng không thấy vắng tục, cả comment lẫn stt em viết đều rất lịch sự, nghĩa ẩn nghĩa hiện thâm thúy. Cũng có mấy thằng trồng cây si stt nào của em chúng nó cũng like, cũng comment nhiệt tình ... Ờ thì con gái như thế chả nhẽ lại không có đến vài cái đuôi.

Đại khái là trước em có yêu 1 thằng ku cùng trường, về sau chia tay. Trống vắng quá nên vợ bừa 1 thằng để làm chỗ dựa, nhưng lại thấy không có cảm xúc, thế là bỏ, thằng đấy thì lại thật lòng nên là em thấy dần vật và tội lỗi ... Rồi từ đấy em biết phũ, và cả biết đùa! Mình vào cả fb mấy thằng ku đấy soi mới chán chê ... Nói chung là chuyện tình cảm của em cũng không có gì đặc biệt, em cũng tử tế chán so với cái bọn huấn luyện chó kiêm đào tạo osin chuyên nghiệp

Mình cũng thấy vững tâm, cô bé này khá tỉnh, không phải hư, không phải ngoan, mà có lòng tự trọng nên dù có đi quá giới hạn không sợ bị đeo bám nếu 1 ngày nào đấy mình muốn dứt áo ra đi

Mới gặp nhau lần thứ 3 thôi đấy, cũng có thể coi đấy như là hẹn hò lần 2 rồi ý nhỉ

17. Chap 17

Mít không khi nào chủ động nhắn tin hay gọi cho mình trước, như thế thấy cũng đỡ phiền. Vì lúc đấy mình còn cả đồng mối quan tâm khác Lúc nào tự nhiên nhớ đến em thì mình nhắn tin hoặc gọi còn không thì đời ài người ấy sống ...

Lần thứ 4 gặp nhau là mình rủ em đi karaoke với mấy thằng bạn. Mình thích cái cách em cư xử với mình. Không vô vập, không sẵn đón. Em cũng không bao giờ than thở kể khổ gì với mình, lúc nào cũng chỉ toàn nói chuyện vui với nhau chứ gặp mấy cô cứ hờ ra là “đốn đau tình sầu” là thấy muốn nhõ rề chuồn chuồn rồi. Thế nên gặp em mình chẳng bao giờ thấy áp lực, rất thoải mái. Thành ra đi chơi đâu mà mấy thằng bạn đưa gái hay người yêu đi cùng thì mình nghĩ đến rủ em đầu tiên.

Hồi mới quen nhau thì có biết gì về tính cách mấy đâu, nhưng thích style giản dị của em, đi với em dù là em xỏ tông lao hay quần đùi áo phông mình cũng không thấy ngại, thích cả cách nói chuyện chẳng đâu vào đâu của em, không bao giờ tự bạch mà để bản chất bộc lộ qua từng câu nói.

Hình như hồi đấy Enter 28 Yết Kiêu chưa mở (mà giờ mình thích quán đấy nhất), lâu rồi cũng không nhớ nổi bữa đấy hát ở đâu nữa. Mình đến đón em hơi sớm, ngại gọi nên đứng ngoài đầu ngõ hút thuốc nghĩ xem hôm nay dụ dỗ em over night kiểu gì

- Anh đến lâu chưa ?

Hôm đấy em mặc váy đen, nói là váy chứ thật ra mình thấy nó chả khác gì áo phông dài có thêm cái thắt lưng to oành ở eo Thấy em trèo lên xe rất hồn nhiên, mình hỏi :

- Mặc váy mà ngồi kiểu gì thế ?

- Em mặc quần đùi bên trong nữa mà!

- Con gái con đùa vô duyên!

- Mặc độc váy không mới là vô duyên, người ta sợ bị gió tốc mới phải đề phòng kiểu đấy. Tại anh hỏi thì em mới trả lời chứ không thì em vẫn duyên dáng như thường!

Bó tay. Em lúc nào cũng có cái lý của mình.

Cả buổi đi hát em nói chuyện vừa đủ, uống vừa đủ. Mấy thằng bạn mình bảo có vẻ “chất” hơn mấy đứa con gái lần trước mình rủ đi, nhưng lúc đấy mình không nghĩ gì là đi xa hơn với em. Hưởng thụ cuộc sống độc thân trước sự thèm khát của biết bao cô gái trẻ thật là một kiểu cuồng dâm sinh hoang tưởng tột cùng

Ấn tượng nhất hôm đấy với mình là em hát bài “I will follow him”, bài đấy mình nghe từ hồi bé mà giờ không ngờ được nghe lại, từ một cô gái trẻ. 3 lần trước đều đến bar cùng em, chưa bao giờ thấy em nhảy nhót, kể cả uống nhiều uống ít cũng chỉ ngồi 1 chỗ, cùng lắm là đi ra đi vào toilet là cùng, lần đầu tiên thấy em vừa cầm mic vừa nhún nhảy, lại còn kéo mình lên làm cột nữa mới buồn cười. Mình cũng chỉ thấy vui thôi vì em không có uốn éo khêu gợi gì hết Lũ bạn mình thấy thế cũng cao hứng hò hét vui tưng bừng.

Em chỉ hát đúng 1 bài đấy thôi, rồi lại ngồi ngoan ngoãn rót bia cho mình. Lúc mình đưa điều thuốc lên môi, tìm cái bật lửa mà không thấy thì em khua con zippo tanh tách trước mặt mình, che tay mỗi lửa cực điệu nghệ. Làm mình suýt tí nữa là sặc khói.

- Lắm trò gớm! Trước cũng hút hít à ?

Mình lấy cái bật lửa trong tay em ngấm ngấm, trước giờ mình toàn mua thuốc ở đâu thì mua thêm cái bật lửa ở đấy, hút hết bao thì cái bật lửa cũng bốc hơi luôn, em thì cười cầu tài bảo :

- Đồ chơi thôi mà.

Mua nghịch mà dùng hàng xịn nữa Về sau mới biết đấy là quà ông nhạc đi nước ngoài mua về làm kỷ niệm nên lúc nào em cũng mang theo bên người. Mà lúc đấy mình cũng không biết là em sống 1 mình, đoán là chắc sinh viên ở trọ không ai quản lý nên đi chơi bạt mạng chứ có hỏi han gì về gia cảnh đâu

Mình không hát bài gì, vì nghĩ em đi với bạn mình không quen ai, mình lên hát thì sợ em ngồi 1 mình nhớ lại thấy buồn hay tủi thân thì tội. Thỉnh thoảng lại thấy em lòi điện thoại ra, mỗi lần như thế là lại có tin nhắn của ai đó, nhưng em cũng không trả lời. Mình dự là em ngâm đến khi về nhà hoặc hôm sau mới reply, vì nếu không thích thì mình cũng toàn thế

Không để ý giờ giấc, nhưng cũng đến khi đóng cửa thì cả lũ mới dắt nhau đi về. Em đứng trên vỉa hè đợi mình lấy xe, tay cầm điện thoại nhắn tin cho anh choách. Mình tà tà phóng xe lên, hỏi trêu :

- Xe ôm không em gái ?

Em cười, hùa theo.

- Ôm miễn phí hả anh ?

- Cũng còn tùy là em đi đâu.

- Vậy đi đâu thì được miễn phí ?

- Đi lên mây.

- Anh biết đường không đấy?

- Nếu em biết thì chỉ đường, còn không thì cứ ngồi ngoan là được.

Em ngồi sát vào mình, ôm chặt cứng. Mình phóng thẳng một mạch sang Gia Lâm, không phải ở Hà Nội thiếu nhà nghỉ mà là hôm đấy cao hứng muốn đi xa 1 tí. Mấy cái nhà nghỉ bên đê hướng Bát Tràng thì mình không dám vào, vì xuống cấp lắm rồi, nhưng phía bên đê từ cầu Chương Dương sang cầu Long Biên thì có mấy chỗ phòng đẹp mà yên tĩnh kín đáo lắm

Đi trên cầu mát lạnh, em vươn tay đón gió, thỉnh thoảng lại ôm cổ mình hóng chuyện cười mình kể.

Cảm tưởng như khoảng cách từ cửa phòng đến cái giường là quá xa

Tiếng guốc em khua lộp cộp theo từng nhịp thở, túi xách, chìa khóa rồi đến đồng hồ, nhả ... lần lượt bị tháo ra...(còn cái gì khác ngoài cái đấy thì nó ở trong dấu 3 chấm nhé)

- Sàn... lạnh lắm anh....

Mình với tay kéo tuột cái trải ga với chăn xuống làm thảm. Tay em cào cào loạn xạ trên lưng làm mình... tự nhiên cuống hết cả lên. Cảm giác thấy có gì đấy không ổn (hồi đấy mình cực cảnh giác, vì sợ dính trap), mình hôn em thật lâu để lấy bình tĩnh.

- Anh ... sao thế ?
- Anh có vội vàng quá không ?
- Xỏ xiên em đấy à ?
- Không...

Mình tìm cái ví lấy bcs, tiện tay châm điều thuốc. Những lúc phải suy nghĩ mà không có thuốc lá mình thấy khó chịu cực kỳ.

- Anh lo xa quá, em có định gài anh đâu.
- Anh không sợ cái đấy.
- Chỉ là ngủ thôi mà, ngày mai em vẫn là bạn anh.
- Em thích anh hay thích chuyện kia ?

Em cười, kéo chăn ngồi dậy. Không trả lời. Nhưng như thế cũng đủ để mình hiểu em muốn gì. Mình cười nhạt :

- Nếu em ngủ với anh vì em thích anh, thì ok. Còn không thì em ngủ với thằng nào chả được!

Không phải mình sĩ hay chê, mà mình không thích làm đồ chơi của gái, nhất là trước cô gái này, cái lòng tự tôn của mình trỗi dậy giành chủ quyền quá ác liệt.

- Anh là cái thằng ích kỷ.
- Ủ, lên giường nằm đi không lại cảm lạnh đấy.

Em cười nhạt, quần chăn trèo lên giường nằm.

Mình nhặt quần áo dưới sàn treo lên móc, rồi vào nhà tắm.

Lúc đi ra, thấy em ngồi xem tivi, nhìn mình cười dịu dàng, một nụ cười đầy quyến rũ ...

- Ôm nhau ngủ như hôm trước được không anh ?
- Không.
- Thế mình làm gì ?
- Lên mây, anh chẳng bảo thế là gì!!!

Link bài hát cho bác nào muốn nghe ca sĩ hát : nhaccuatui.com/nghe?M=Q0WvHjDHwr

18. Chap 18

Không biết đã bác nào thấy chuyện nhàm nhàm chưa ??? Vì mình không có năng khiếu kể chuyện như thế này lắm, cũng không thích thêm gió máy... Chán thì các bác bảo thật lòng nhé, để mình gác phím. Cuộc vui nào cũng sẽ có lúc tàn mà.

Nói thật là mình sợ hàng nguyên tem. Cực sợ luôn. Mất công đào tạo, với lại mình nghĩ cái gì cũng phải thuận theo tự nhiên, lớn tướng rồi mà cứ giữ khư khư thì có khi ảnh hưởng đến phát triển tâm lý cũng nên. Đây là suy nghĩ của mình thôi nhá, không bàn luận về vấn đề này. Ở em cho mình cái cảm giác vừa đủ! Lúc nào cũng là vừa đủ. Kỹ thuật vừa đủ, bạo dạn vừa đủ, e ấp vừa đủ ... âm lượng cũng vừa đủ luôn

Lên mây bỗng bênh lắm các bác ạ, mình thì cứ lảng lảng cái là quên hết, chả còn nhớ gì để mà tả nữa, bác nào tò mò thì cầm đầu ăn tìm đến với nhau thử xem, biết đâu nó cũng có vài phút thăng hoa rồi thăng thiên đấy

Mình chỉ muốn ôm em ngủ thôi nhưng em kêu mệt, bảo không muốn bị động vào người nữa. Thế là nằm lẩn sang 1 bên giường, không phải đứa con gái nào cũng mè nheo đòi nói chuyện khi đã ... xong chuyện. Lúc ý mình lại thấy hơi tủi thân, cứ như kiểu mình là đồ chơi, chơi chán rồi bị người ta hất hủi

Tiếng điện thoại rung trên mặt bàn ề ề phá bình giấc ngủ hồi phục sức lực của mình Cả mình cả em lúc ý đều dùng ip4 màu đen không dán không ốp, cũng hay để rung giống nhau nên nhiều lúc không phân biệt được. Mắt nhắm mắt mở nhận ra là em đang nằm gọn trong tay mình, lại còn gối đầu lên vai mình ngủ ngon lành, chắc đêm lạnh. Mình với tay quơ cái điện thoại, thấy 1 dòng tin nhắn ngắn hiện luôn trên màn hình:

“Kể cả giờ e có ng khác a cũng ko bỏ cuộc”

Từ 1 thằng tên nó là “ex – Tây Sơn”, ặc ... nhằm hàng rồi. Nhưng lúc ý máu từ chỗ khác đã chịu dồn lên não nên mình đoán chắc cũng còn vài thằng “ex – địa danh” nữa. Nhưng thôi kệ, chả liên quan gì đến mình.

Khi mình thích 1 cô gái thì mình không để ý mấy đến những chuyện tình sử trước đây của cô ấy. Nếu cô ấy có thể “quên” được quá khứ thì mình cũng sẽ “quên” quá khứ dẫu dù là nó khôn nạn đến đâu đi nữa, còn nếu cô ấy không quên được những chuyện trước đây với thằng khác thì đơn giản thôi, mình quên cô ấy là xong. Chấp nhận được thì nắm tay nhau đi tiếp, không chịu được thì buông. Mình không đủ kiên nhẫn, và mình thừa nhận mình là 1 thằng ích kỷ. Con gái thông minh, ưa nhìn, điều kiện không thiếu, trong số những người đây ít nhất cũng sẽ có vài người đủ để một thằng như mình nghĩ đến chuyện nghiêm túc.

Em ngọ nguậy với tay giật điện thoại trong tay mình, cầu nhàu :

- Điện thoại em mà, trả đây!

- Người yêu cũ à ?

- Uhm.

Em trả lời, có vẻ miễn cưỡng, mình cũng không hỏi thêm. Nếu thích kể thì mình sẽ nghe chứ mình không hỏi. Em lại không phải loại người hay than thở nên chỉ cười, gác chân lên người mình đòi ngủ tiếp. Mình gạt ra, bảo :

- Thôi dậy, đi ăn sáng rồi anh đi làm.

- Máy giờ rồi anh ?

- Hơn 7h rồi.

- Uhm, thế thôi dậy vậy. Em còn phải đi học nữa.

- Cần anh đưa đi học không ?

Em trèo lên người mình nằm, tay chân lại bắt đầu động đậy, cắn nhẹ vào tai mình, giọng ngọt như mía lùi :

- Cần anh dạy làm người lớn thôi.

Mình thích con gái ngoan ngoãn ngoài đường, nhưng trên giường thì xin đừng ôm chặt 2 từ đoan chính.

Mình lại phải nghỉ làm buổi sáng , đến trưa lại mò từ Gia Lâm về nội thành đưa em đi ăn bún sườn, rồi lại dẫn em đến ăn sữa chua nếp cẩm ở gần trường ĐH hồi trước mình học. Quán nhỏ lại trong ngõ ngách loằng ngoằng, lúc ngồi ăn em cứ có vẻ ưu tư, ngậm thìa mãi mới chịu nói :

- Anh cũng chịu khó đi ăn vặt thế.

- Trước anh học gần đây thì biết.

- Thật à ?

Cái cách em nhìn mình như kiểu muốn nói “em biết là anh nói dối, nhưng thôi, ko sao”, mình đành chừa chấy :

- Thì hồi trước anh hay ra đây xem bóng đá với mấy thằng bạn ...

Em vẫn nhìn mình như thế, lại còn cười cười ra chiều đi guốc trong bụng mình nữa. Mình thở dài, chột phát cuối :

- Thôi được rồi, anh yêu 1 con bé học trường này. Anh yêu nó lắm nên suốt ngày công nó ra đây ăn đây.

Lúc đấy mới thấy em cười một cách hài lòng, em bảo :

- Biết ngay mà. Thế giờ sao rồi ?

- Ủ, giờ cứ phải trốn nó để đưa em đi ăn vụng, thế thôi.

Em cười toe toét, vui vẻ ăn liền tù tì 2 cốc sữa chua. Thật tình lúc ý chỉ rủ em song ca bài “cho vừa lòng em”

Tua qua những đoạn chả có gì nhé, mình chỉ kể những chuyện mà mình nhớ và thấy vui vui ẩn tượng thôi. Mình với em cứ ồm ờ như thế, không hứa hẹn, không chờ đợi, không ràng buộc cũng không phũ phàng ... Thỉnh thoảng mới gặp nhau, mối quan hệ như thế kéo dài khoảng 2-3 tháng, trời chuyển mùa đông.

Mùa đông là mùa của đồ nướng, lẩu và rượu ...

Mình đi bar cùng mấy thằng bạn, có dẫn gái theo, nhưng không phải là Mít. Vì không xác định gì với nhau nên gặp ít ít cho đỡ chán, còn đâu là mình đi với người khác nữa Hôm đấy thằng bạn mình giới thiệu cho mình 1 con bé, nhưng mình chẳng ưng cái kiểu vôi vĩnh của nó. Thà cứ ngoan với mình trước rồi mình sẽ tự giác “đền bù” chứ không thích kiểu bóc bánh trả tiền Thế mà mình bơ emn luôn.

Mình gọi cho Mít, rủ đến uống rượu. Mít hôm đấy đi ăn với bạn ở gần chỗ ý nên nhờ bạn chở qua với mình. Lúc mình ra đón thì thấy Mít mặc áo da đen, quần bò bạc phếch, boots đen, đứng cạnh con cbr cùng 1 thằng úp cái mũ như nồi cơm điện, cũng nguyên cây đen ngòm ... Thấy nó với Mít ôm tạm biệt nhau rồi nó phóng đi, chả hiểu nghĩ sao mình lại quay vào trong, coi như không nhìn thấy cảnh đấy. Chắc là mình hơi ghen.

Cái trò gà sống đá gà chết thì ai cũng biết là nó bất công cỡ nào rồi, nhưng may mà tử lượng của Mít cũng không bằng được mình nên còn đỡ chứ để con gái dè về thì mất mặt quá. Mình đưa em về “nhà lao động”, nằm vật ra giường rồi mới thấy ngấm rượu. Mình bắt đầu nói nhảm, lúc ý bản tính muốn chiếm hữu của mình nổi lên, mình muốn em là của mình, không muốn em động chạm gì với thằng khác, dù là mình chưa thực sự yêu em. (Khốn nạn là tỉnh rượu vài hôm rồi mình nhớ ra toàn bộ những gì mình lè nhè lúc say, nên mình cực sợ say).

- Ngoài anh ra, em còn ngủ với bao nhiêu thằng nữa ?

- Hiện tại thì chỉ có 1 mình anh.

Em lúi húi cởi giày cởi tất cho mình, giọng nói đúng kiểu không chấp thằng say.

- À ừ ... ngủ với anh rồi về với thằng khác chứ làm sao mà ngủ cùng lúc với nhiều thằng được.

Lúc nhớ ra những chuyện đấy mình vừa thấy mình đàn bà, hèn và ... ngượng.

- Anh có hơn gì mà nói tôi!

- Em thì giỏi rồi, tôi có gì mà so sánh với em được.

- Anh thôi đi, lần sau thích thì gọi gái đến mà ngủ. Đi cùng anh tôi được cái gì mà phải nghe anh xía xối.

- Ngủ với tôi em không hài lòng à ?

Mình không nhớ khuôn mặt em lúc ý như thế nào, nhưng em bật cười, giọng cười đấy mình nhớ mãi, đầy chua chát và hình như còn hơi mận mận...

- Hay là em cầm tiền nhé? Cho đỡ ...

Em cười nhạt, ngắt lời mình :

- Tiền à ? Anh nghĩ anh trả cho tôi bao nhiêu là đủ ???

Nước mắt em rơi trên ngực mình, mình không biết bao nhiêu tiền là đủ, nhưng mình biết là mình đã sai:

- Anh xin lỗi.

Mình kéo em nằm xuống bên cạnh, lau nước mắt cho em, thoáng vài suy nghĩ mông lung nhưng cả đêm chỉ ôm em ngủ.

Hình như lúc đấy em bắt đầu có tình cảm với mình.

19. Chap 19

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy mình không nhớ nổi đêm qua như thế nào. Em ngủ khi khi bên cạnh mình, mà lúc ý người mình như trên mây, chân tay mỗi rã rời, phải mấy phút sau mới “góc đầu” dậy được.

Thấy mình dậy thì em cũng mò dậy theo. Thái độ em lạ lạ, mình cũng không dám ôm ấp gì. Lừa lời hỏi :

- Đêm qua anh có làm gì sai không ?

- Không.

Em dán mắt vào điện thoại, lơ đãng trả lời mình. Mình thì lại nghĩ hay do mình say, ngủ li bì bơ em nên em dối. Thế là định bù đắp. Ai ngờ em nhẹ nhàng gạt mình ra, lạnh lùng bảo :

- Về thôi, sáng nay em có việc.

Mình chắc chắn là mình đã sai cái gì rồi, hoặc là đêm qua bắt nạt em, hoặc là lỡ lời nói gì đấy, dự là khả năng thứ 2... Nhưng không nhớ ra được cái gì. Em đi giày tất, mặc áo khoác, quàng khăn gọn gàng ngồi vắt chân trên ghế chờ mình. Vừa xuống đến cầu thang, nhìn ngoài cửa lại thấy con cbr đen với cái thắng đội mũ nổi cơn điên.

Em đợi mình trả phòng, lấy xe đến ngoài mới bảo :

- Em đi với bạn. Anh về cẩn thận. Rảnh alo sau.

Không thèm đợi mình nói gì, em leo lên xe, thắng đẩy nổ máy sẵn, phóng đi luôn. Mình chỉ còn nước cười khan.

Hồi đấy mình lạnh lùng với bất cần, có gì đâu mà phải xoắn xít vì 1 đứa con gái. Em đã như thế thì mình coi như là thay cho lời từ biệt. Kể ra cũng hơi chạnh lòng, nhưng thôi, coi như đi là đi ngang qua đời nhau.

Mình với em bình thường vốn là không nhắn tin hay nói chuyện gì với nhau. Chỉ khi nào mình rủ đi chơi và ba chấm thì mới gọi nhau thôi. Mình cứ mặc kệ. Phải gần 1 tuần sau, tự nhiên trước khi đi ngủ mình nhớ lại tất cả những gì mình nói ngày hôm đấy với em. Chột dạ, thấy tội lỗi kinh khủng. Ừ thì buổi sáng sau hôm đấy em quăng quả bơ vào mặt mình thật nhưng cũng tại mình sai. Mà sai thì phải xin lỗi thôi.

Mình nhắn tin xin lỗi. Em không trả lời.

Mình gọi điện. Em không bắt máy.

Tự nhiên thấy ít nhiều hụt hẫng. Nhưng thôi, em muốn thế thì mình cũng không chèo kéo làm gì. Xin lỗi rồi chứ cũng có phải là không đâu. Tại mình say mà...

Bẵng đi gần 1 tháng, mùa đông rét căm căm, lạnh tê tái. Nhiều lúc thời tiết ảnh hưởng đến tâm trạng con người, mình thấy cô đơn. Bao nhiêu người con gái cứ đến rồi đi mà chẳng có ai ở lại ... Ai nhìn vào cũng nghĩ mình ngon lành, tốt đẹp rồi gào gào chứ thực tình nhiều lúc chính vì những cái đấy khiến mình khó tìm được một tình yêu thuần túy.

Mình không tìm được cảm giác bình yên giống như khi bên cạnh em ở những người con gái khác. Cũng chỉ duy nhất một mình em cho mình cái hứng thú khám phá và muốn níu giữ. Dĩ nhiên, trong mắt mình thì em chỉ là 1 ẩn số thú vị, mình không yêu em, hoặc là mình đang tự lừa dối bản thân như vậy.

Mình online fb, vô tình đọc được status của em hẹn hò bạn bè tối đi bar. Trong đầu mình tự nhiên nảy ra cái suy nghĩ muốn gặp em.

Bar phố cổ lúc nào cũng nhỏ, muốn tìm người không có gì là khó. Mình nhìn thấy em ngồi cùng mấy người bạn qua làn khói shisha. Hồi đấy shisha chưa bị thất sủng như bây giờ thì phải. Em ngồi lặng lẽ, tay xoay xoay cái điện thoại, khuôn mặt lạnh lùng và khóe miệng chỉ thỉnh thoảng nhích lên một cách nặng nề.

Mình gọi 4 ly B52 như cái hôm mình với em đi uống lần trước, bảo nhân viên mang ra bàn cho em kèm mảnh giấy “Anh xin lỗi chuyện hôm trước”. Mặt sau tờ giấy mình ghi biển số xe mình. Nếu chỉ có mỗi cái câu xin lỗi ngu xuẩn đấy thì chắc chắn em bơ luôn, nên phải thêm cái biển số xe vào để em nhận ra đấy là mình.

Em nhận rượu, đọc giấy. Không như mình tưởng tượng, em cười ruồi. Thằng nhân viên chỉ chỗ mình cho em, em đến bên cạnh mình, kéo ghế ngồi, gọi 1 chai Jim Beam rồi bảo mình:

- Cùng uống nào anh! Uống hết thì coi như mình xí xóa.

Mình nhớ em quá. Nhớ nụ cười đầy của em. Nhớ bàn tay nhỏ bé trắng muốt mềm mại hay vùn vùn cốc rượu ...

- Anh tưởng không còn được nói chuyện với em nữa chứ.

- Em phải xa anh mấy hôm chứ không thì em sợ em yêu anh mất.

Em vừa nói vừa cười làm mình không biết đấy là thật hay là giả. Nhưng mình nghĩ nhiều khả năng là thời gian vừa rồi em cặp kè với thằng khác chứ yêu thương gì mình. Khổ thế đấy, chính vì bản thân mình lảng nhãng nên mình thấy em như thế là nghi ngờ. Rồi 2 đứa cứ làm khổ nhau suốt 1 thời gian dài.

Mình vuốt má em, ngón tay đặt hờ lên môi em. Em nhoẻn miệng cười, đưa lưỡi liếm nhẹ đầu ngón tay mình một cách kín đáo, ánh mắt ấm áp làm mình như muốn tan cả ra như đá trong cốc rượu ...

- Thì cùng lắm là em yêu anh, có làm sao đâu nào ?

- Nhiều sao ý chứ ... yêu đương phiền phức chết đi được

- Thế mình yêu kiểu khác nhé ?

Mình vén tóc em sang bên mang tai, kề môi sát môi em, chờ em trả lời.

- Kiểu khác là kiểu gì ?

- Nhiều lắm ... mình thử từng kiểu một nhé ?

Em cắn khê lên môi mình, mỉm cười :

- Em sẽ đếm nữa đấy.

Đêm lạnh tê tái, mình không quen lái xe đeo găng tay. Em thấy thế cũng để tay trần ôm mình. Thỉnh thoảng còn vươn tay lên úp lên tay mình như kiểu che cho mình đỡ lạnh . Trời khuya đã lạnh thì chớ lại còn đổ mưa. Mà đã mưa thì thôi, xe lại còn tự nhiên lặn ra chết máy.

Mưa vẫn mưa, xe hỏng bỏ làm sao được. Mình dắt xe, mồ hôi mồ kê nhễ nhại lặn vào nước mưa, con xe thì nhẹ nhõm gì cho cam. 2 đứa vừa ướt vừa lạnh. Mít tháo cả giày cao gót, mình cũng cởi giày buộc túm túm lại treo lên tay lái, rồi 1 đứa dắt 1 đứa đẩy đến nhà chờ xe bus trú mưa.

Thê thảm!!!

Mít đứng nép sát vào mình, răng đánh lập cập, lạnh thâm tím cả môi, tay tê cứng lại.

- Anh kể chuyện đi.

- Chuyện gì ?

- Chuyện cười ... hay là chuyện gì cũng được.

- À ... chuyện anh đi xin việc nhé. Hôm đấy anh đến phỏng vấn, cái chị phòng nhân sự nhìn xinh quá, anh cứ chờ cả người ra ngắm chị ý. Xong chị ý hỏi anh “sao lại có ý định xin vào đây” thì anh bảo chú anh khỏe có mấy chị phòng nhân sự xinh lắm ... Chị ý lại hỏi chú anh lại ai, anh bảo chú anh là sếp tổng. Thế là hôm sau đi làm

Kể toàn chuyện linh tinh vớ vẩn cho Mít nghe trong lúc trời mưa thế thôi, toàn chuyện mình bịa ra.

Ngớt mưa. Mình lại dắt xe đi đập cửa hàng sửa xe năn nỉ người ta chọc ngoáy hộ. Sửa xe xong nhìn ví thấy còn có 70k. Chả nhẽ vào nhà nghỉ lại để con gái trả tiền ?! Suy nghĩ chán chê xong mình quyết định đưa Mít về nhà mình.

Lần đầu tiên mình đưa con gái về nhà đây ngủ, chứ bình thường sống chết gì cũng ra nhà nghỉ.

20. Chap 20

Mình bảo sẽ đưa em về nhà, để thay quần áo, mưa ướt nhẹp rồi còn đâu. Em ôm mình, nói nhẹ nhàng :

- Chỉ cần là đi cùng anh, về đâu cũng được!

Nếu như là yêu nhau rồi thì nghe câu đấy cũng thấy mát lòng mát dạ. Nhưng mình và em lúc đấy thì gần như đứa nào cũng định cân não nhau. Muốn thoải mái bên nhau, muốn đối xử chân thành với nhau nhưng lại sợ rơi vào lưới tình.

Nhà mình được cái lúc nào cũng gọn gàng, vì mình chẳng bao giờ tha những thứ trang trí với lại lảm cảnh về. Nên có muốn bữa bọn cũng không có gì để mà lộn xộn. Mình bảo Mít :

- Phòng anh trên tầng 3, em đi tắm đi không lại ốm. Quần áo tí anh lấy cho.

Lúc ý tầng 1 bán quần áo rồi, mình dắt xe đóng cửa cẩn thận xong chọn lấy 1 bộ quần áo ngủ (đẹp nhất treo mắt thẩm mỹ của mình) mang lên phòng.

Mình nghe thấy tiếng hát... “Bàn tay anh xanh xao vì cơn lốc bao ngày, bờ môi yêu như thơm còn hơi ẩm ... Làm sao cho anh đi vào thơ ấu xa xưa, chỉ có em là vui sau cơn mưa ...” của Mít trong phòng tắm. Lại còn yêu đời thế nữa. Mình gõ cửa, em đóng vòi nước, nói vọng ra :

- Gì thế anh ?

- Cho anh vào với.

- Không, anh đợi tí nữa đi!

Rồi lại tiếp tục hát “đường như ta quen nhau từ muôn kiếp, vừa gặp lại ta đã sợ tình cao bay ... ”

Mình cười, ra bàn làm việc bật máy tính nghe nhạc. Phòng mình chỉ giường, bàn làm việc, tủ quần áo với 1 cái giá sách nhỏ.

“Cạch!”

Tiếng cửa mở, em đi ra, nhưng mình vẫn giả vờ lạnh lùng ngồi đọc báo. Lần đầu tiên đưa con gái về nhà. Cảm giác ở nhà nó khác với đi nhà nghỉ. Thấy lạ lạ nhưng gần gũi hơn. Em vòng tay ôm cổ mình, không biết là tay em mát hay là người mình nóng nữa, nhưng thấy phùng phùng. Mùi con gái thơm ngọt lịm, mái tóc dài mềm mịn cọ vào người mình ... Thật là nhiều cảm xúc. Đang nghĩ mình không để khăn tắm trong đấy, thế thì em quần cái gì đi ra ... hay là

- Quần áo ngủ anh để trên giường kia.

- Ừ ừ ... em mặc áo của anh cơ.

Mình kéo em ngồi vào lòng, hóa ra em mặc cái áo của mình để quên trong nhà tắm. Thế mà cứ tưởng ...

- Ngồi chơi đợi anh đi tắm.

Em gõ gõ ngón tay lên ngực mình, khước miệng lại nhếch đầy đầy khiêu khích. Em thì thầm như rót mật vào tai mình :

- Em đợi thì được nhưng hình như anh không đợi được nữa đâu.

Điện tắt rồi, mình chả nhìn thấy cái gì nữa mà tả nữa cả

Ngủ trên giường của mình đúng là dễ chịu hơn ở nhà nghỉ. Mình đánh một giấc ngon lành đến tận trưa hôm sau. Thấy em gối đầu trên vai mình, cổ áo lệch về một bên, lộ rõ bờ vai thon... Hơi thở ấm áp phả vào ngực mình, thật ngọt ngào quá đi.

- Em à ... em à ... thằng em anh nó đòi nói chuyện với em kìa.

- Ủ ư ... nói chuyện với anh thôi, em ghét thằng em anh lắm.

Giọng em ngái ngủ nghe cũng dễ thương nữa.

- Nó thích em mà. Sao lại ghét nó ?!

- Tại nó bắt nạt em suốt.

- Thế giờ em bắt nạt lại nó đi.

Em thò tay xuống giường, lách cách mở túi xách. Mình nghe thấy mấy tiếng “soạt soạt” sắc lẹm. Người mình như có gió lạnh thổi qua. Em vẫn gục đầu vào ngực mình, tay moi lên con dao bướm đã ... lên nòng.

- Anh muốn thế thật à ?

Mình biết là em đùa, nhưng không ngờ em hồ báo thế đâu. Lại còn biết chơi butterfly knife nữa mới sợ chứ! Mình gỡ con dao trong tay em, hồi trước mình cũng chơi dao đấy nên cũng biết múa may tí. Dao đẹp, lưỡi bén, nước thép nhìn qua là biết hàng tốt.

- Em mua ở đâu thế ?

- Sài Gòn, em mua phòng thân thôi. Thỉnh thoảng gọt qua hỏa nữa.

Mình kéo chăn trùm kín đầu cả 2 đứa, định ôm nhau ngủ tiếp. Mà em lật chăn đòi đi ăn. Trời lạnh vải cả ra, lưỡi đi ăn bỏ xừ.

- Em xem trong bếp có gì ăn được thì làm cho anh ăn đi. Lạnh lắm, lưỡi ra ngoài.

Bình thường ở nhà mình thỉnh thoảng mới nấu mì tôm hoặc mua thức ăn về làm nóng lại để ăn thôi. Có khi nào hì hục nấu nướng đâu, trong tủ lạnh chỉ toàn đồ ăn sẵn với bánh mì. Mà đang nằm ườn ẹo nghịch con dao của em thấy mùi thơm nức. Bụng bắt đầu réo ùng ục. Mình mặc quần áo đi xuống bếp. Thấy em đang chiên bacon, ốp trứng, xào mì với nấm kim châm. Lần đầu tiên em nấu cho mình ăn đấy

Mình thích nhìn em mặc áo của mình đứng trong bếp, những lúc như thế chỉ thích ôm em từ đằng sau, nói chuyện mấy cái chuyện linh tinh vớ vẩn.

- Em thấy có sữa trong tủ lạnh, mà nghi anh để nó hết hạn rồi quá.

- Không, mới mua mà.

Mình phụ em lấy bưng mì ra bàn ăn với rót sữa. Kể ra cũng ngon phết, Mít nhà mình nấu nướng khéo ghê luôn

- Chiều mình đi xem phim không anh ?

- Ủ, cũng được.

Bình thường mình không đưa con gái đi xem phim bao giờ, mình thích đi 1 mình hoặc chờ xem trên mạng. Mà với em thì mình ưu tiên, vừa là bồ, vừa là bạn.

Đưa em đi xem Cô dâu đại chiến, bọn mình chả khác gì một đôi. Mặc đồ cùng màu, quàng khăn cùng màu luôn. Em khoác tay mình, tình cảm lắm, thỉnh thoảng mình nói câu gì khiến em cười thì lại em lại nhón gót hôn lên má mình. Vào vincom chơi game, gấp bờ hơi tai mới được 1 con thú bông cho em bù lại thì nhìn thấy em cười đáng yêu lắm .

Lâu rồi mình không đi chơi vui vẻ như thế với con gái.

Hình như trong mình đã có chút gì đấy thay đổi. Mình bắt đầu nghĩ về em nhiều hơn. Nhưng không xua được cái suy nghĩ nếu đi xa hơn hoặc để em biết mình có tình cảm với em thì em sẽ lại bơ mình. Tự an ủi bản thân là em nấu ăn ngon thế thôi chứ cũng vớ vẩn thằng này thằng kia chứ không chung thủy đâu ...

Tự nhiên lại nghĩ hay là cửa em, nhưng rồi lại thấy không đủ tự tin nắm bắt một cô gái vẫn còn ham vui. Cứ tiếp tục như thế này đến đâu thì đến vậy. Đâu ngờ nhờ thế mà sau này em chết mê chết mệt mình đâu

21. Chap 21

Chưa bao giờ mình gọi cho Mít chỉ để rủ đi chơi, đi café. Sự thật là chưa bao giờ luôn. Hầu như những lần mình đến đón chưa lần nào mình đưa em về nhà mà không tạt qua đâu đấy. Mình bị nghiện em. Có lẽ thế. Suốt khoảng thời gian quen em, mình như bị em mê hoặc.

Tết năm Tân Mão, mình với em không gặp nhau hơn 2 tuần liền vì em bận và phải về quê. Mình biết là em không ở Hà Nội nên không nhắn tin, cũng không gọi điện. Chỉ có mỗi đêm 30 là nhắn tin chúc mừng thôi.

Suốt 1 tuần trước tết mình như bị cuồng gái. Sự thật là thế. Không hiểu tại sao luôn. Đêm nào cũng sợ về nhà 1 mình. Rõ ràng trước 1 tuần gặp em 1-2 lần thấy cũng bình thường mà đến lúc đấy người như bị phát điên, không thể nào kiềm chế được.

Mình không biết tí gì về cuộc sống của em, về những thằng con trai hiện giờ lăng vãng xung quanh em. Liệu có như mình không ??? Thực sự là mình không biết. Điều duy nhất mình biết là mình muốn gặp em, muốn ở cạnh em.

Sinh nhật em trùng với dịp nghỉ tết.

Mình nhắn tin chúc mừng. Em không trả lời.

Mình gọi điện thì máy bận.

Đoán chắc là sinh nhật nên máy bận cũng là dễ hiểu. Nhưng thỉnh thoảng mình gọi lại thì thấy chuông reo nhưng em không bắt máy. Mình hơi hụt hẫng, đã mua tặng em 1 cái nhẫn vàng trắng mặt đá ruby tỷ hưu, vì trước nay mình chưa bao giờ mua tặng em món quà gì hết. Chả nhẽ mình lại làm cái gì sai hay sao ??? Mình có lẽ lờ hay động chạm gì đến em đâu!

Em lại bơ mình rồi. Có khi nào em yêu thằng khác, nhưng là yêu xa, những lúc không có nó thì em buông theo mình để lấp chỗ trống còn giả dụ tết nghỉ dài dài gặp nhau thì em vứt mình vào một xó ... Mình nghĩ lung tung loạn hết cả lên.

Con gái cũng như con trai, cũng có nhu cầu, với mình thì thấy chuyện đấy là bình thường, không đủ để đánh giá một con người. Nói thật chứ ai chả thích vợ mình khéo léo, hư với mình thì quá sướng còn gì nữa!

Nhưng may mà không có nhiều thời gian nghĩ đến những chuyện nhúc nhủ đầu về em. Tết nhất là thời gian bạn bè tụ tập và ăn chơi nhảy múa, không nên dành chỗ cho ưu phiền sầu muộn.

Đang ngồi ăn lẩu đầu năm với mấy thằng bạn, mình nhận được tin nhắn của em.

“Từ giờ đừng gặp nhau nữa”

Mình đứng hình. Nhấn lại. Hy vọng là em nhấn nhầm.

“Thật em muốn thế ?”

“Uhm. Vui vẻ thế đủ rồi”

Vãi cả phũ!

Mình không nghĩ được cái gì, không muốn nghĩ cái gì. Bị con gái đá là một cảm giác rất cay đắng. Mình uống nhiều, uống đến say mềm không cả lết nổi về nhà. Thằng bạn nào đấy đưa mình về nhà nghỉ rồi quẳng mình ở đấy. Hình như loáng thoáng còn thấy nó hỏi mình có cần gọi con nào đến không, mình bảo mình tự gọi.

Nhìn cái list điện thoại, mắt dán vào số của em. Đắn đo rồi lại kéo xuống tiếp. Mình gọi người khác. Nhưng thực sự mình không thể nhớ lại cụ thể những gì xảy ra đêm hôm ý. Mình ngủ li bì, đến lúc cảm thấy có bàn tay mát lạnh, mềm mịn chạm vào má thì mình mới hơi hơi biết biết 1 tí.

Cố mở mắt ra thì nhìn thấy em. Cứ tưởng mình say nhìn gà hóa quố. Chớp chớp dụi dụi mắt nhìn vẫn thấy em. Em vuốt nhẹ tay dọc sống lưng mình, người mình nóng bừng vì say, còn tay em lúc nào cũng mát, cũng lạnh. Mình nắm chặt tay em áp lên má mình.

- Em à ?

- Không em thì ai. Hỏi ngốc vậy!

- Anh gọi em hay sao mà em biết anh ở đây ?

- Uhm, anh gọi mà nói linh ta linh tinh, nghe rõ mỗi cái địa chỉ.

Mình kéo em nằm xuống giường. Liếc cái đồng hồ thấy đã hơn 2h sáng.

- Cởi quần áo ra.

- Em không.

- Không thì đến đây làm gì ?

- Anh gọi thì em mới đến.

- Sao bảo không gặp anh nữa cơ mà.

- Em định thế, nhưng không làm nổi.

Mình thấy tỉnh rượu hơn khối rồi. Dậy đi tắm. Không buồn quay lại nhìn em thêm lần nào, nhưng đoán là em đang ngồi trên giường nhìn mình.

Nước ấm làm mình tỉnh táo ra nhiều, người cũng đỡ mệt. Lúc mình tắm xong đi ra thì em rót nước đưa cho mình, lẩm bẩm:

- Làm gì mà lại uống nhiều thế không biết.

Mình hát em xuống giường, có vẻ là lúc ý hơi thô bạo. Mình to tiếng :

- Tại em đấy.

Em nằm gọn trong tay mình, nhìn thẳng vào mắt mình, giọng lạnh tanh:

- Yêu thương gì nhau đâu mà phải thế!

Mình cúi lên, mạnh tay tuốt áo em nhưng em vẫn trở lỳ như khúc gỗ.

- Thôi đi, em đến không phải là để làm thế.

- Thế đến làm gì ?

- Em đến để bảo anh từ giờ đừng gọi cho em nữa, cũng đừng có tìm gặp em.

- Lý do ?

Mình vẫn ôm chặt em, không muốn buông ra.

- Vui thế đủ rồi, tiếp tục gặp nhau nữa chẳng còn gì hay ho cả.

- Uhm, được ... Em mặc áo vào đi. Anh xin lỗi. Đợi được thì tí anh đỡ mệt anh đưa em về.

Mình tự ái, cho thì lấy mà không cho thì dếch cần luôn. Mình quay lưng lại với em, châm điếu thuốc cho đỡ nhức đầu. Gái gú đúng là cục nợ.

Em ngồi lặng người một lúc, mình hút gần hết điếu thuốc thì tự nhiên em ngả đầu vào lưng mình. Má em ướt ướt. Mình dụi điếu thuốc vào gạt tàn, quay lại vật em xuống giường.

- Sao ? Giờ em lại muốn à ?

- Em yêu anh!

Mình mặc kệ, yêu đương quái gì mà như thế. Chắc lại giở trò thôi. Để là hết đồ chơi rồi mới lại quay ra la liếm với mình. Thực sự là lúc ý mình nghĩ như thế về em.

- Yêu thì ngoan ngoãn đi.

Mình cứ tiếp tục cái việc dày vò em. Em chồm lên cắn vào vai mình, cắn mạnh đến mức rách cả vai, chảy máu, tìm bầm vàng khè đến cả tuần sau không tan. Mình bị đau buốt tận óc, ôm ghì em thật chặt. Mãi sau bình tĩnh lại mới bảo :

- Em có biết anh ghét cái gì nhất ở em không ?

- Cái gì ?

- Em cứ hay cắn, người ta không chịu được lại chửi ghét.

Em ngoảnh mặt sang một bên, không nhìn mình. Mình lại nói tiếp:

- Em là con gái, không phải anh nói anh, người khác bị đau nó đánh em thì em chịu thể nào được!

- Tử tế với em thì em không bao giờ làm thế.

Mình hôn nhẹ lên trán em, thở dài :

- Anh cũng thế, nên em có làm gì anh cũng không bao giờ đánh em được.

Em lạnh lùng nhìn mình, mặt cứ trơ trơ ra vô cảm. Mình buông em ra, moi cái túi áo khoác tìm cái nhẫn mua làm quà sinh nhật đưa cho em.

- Quà sinh nhật, cầm đi cho anh vui.

- Em cảm ơn.

- Ở đây hay về ?

- Em về thôi.

- Để anh đưa em về.

- Không cần đâu, em sợ cảnh chia ly lắm.

Em mặc áo khoác, bỏ nhẫn mình tặng vào túi. Dứt khoát đi về, không ngoảnh mặt lại. Mình thấy hụt hẫng vô cùng.

22. Chap 22

Nếu mình biết là hôm đấy em đã lái xe 160km để ra Hà Nội với mình, không phải em đến để nói những lời như thế mà là để được mình níu kéo...

Nếu mình biết là em đã đứng dưới cầu thang khóc rất nhiều, vừa khóc vừa trông mong mình giữ em lại ... thì hôm đấy mình đã không cố ngồi lì trong phòng đốt đến điều thuốc cuối cùng rồi mới chịu về...

Suy nghĩ của mình là không có mình em cũng đã, đang hoặc sẽ nhanh chóng có thằng khác, em có trong tay 1 đồng đồ chơi và em không muốn vứt bỏ món nào trừ khi nó không còn làm em hứng thú nữa. Lòng tự ái của mình bị tổn thương sâu sắc. Nên dù tình cảm của mình dành cho em có là yêu đi chăng nữa mình cũng kiên quyết phủ nhận, kiên quyết dặn lòng là không được yêu em ...

Còn em lại nghĩ mình chỉ tìm đến em những lúc mình say, cần người ngủ cùng. Chỉ thế thôi, không hơn không kém. Làm gì có chuyện 1 đứa con gái như em có thể chấp nhận chuyện đấy được khi mà em đã có tình cảm với mình ...

Mâu thuẫn chồng chất lên nhau khiến mình và em ngoảnh mặt làm ngơ. Không ai có thể trải lòng thật sự, vì ai cũng quá kiêu ngạo, quá coi trọng bản thân, quá sợ ... mất mặt!

Đầu năm đánh bạc là chuyện khai xuân rồi. Cái máu cờ bạc của mình lại được dịp chảy lên não. Mình có duyên với nghiệp đàn quạt, thường thì là thắng, có thua cũng không mấy khi thua đậm. Nghĩ cũng buồn cười nhưng quả thật lúc đấy ngồi vào chiếu thì mới quên được những phút mặn nồng bên em.

Ăn chơi đến qua rằm mình với bắt tay vào việc. Bữa đấy chú bảo theo anh phó phòng vào Vinh 4 ngày, mình chưa đi công tác như thế bao giờ nên hí hửng lắm. Ông anh đi trước 1 hôm, mình bay vào sáng hôm sau. Buổi tối ngồi xếp quần áo với mấy thứ đồ điện tử để nhớ tối không có trò gì chơi thì còn cái để nghịch (những vẫn tính là sẽ xuống Cửa Lò ăn ghẹ)

Nghĩ thế nào lại mò vào fb em. Mà em unfriend mình, chặn mình luôn. đành phải log acc khác để thỏa cái tò mò. Đúng là chả khác gì lỗi page trong voz. Wall em dài thườn thượt toàn status chúc mừng sinh nhật, rồi ảnh ọt party sinh nhật của em bạn bè tag lung tung beng... Mãi mới thấy có 1 status của em, đường link bài hát “breathless” kèm status “Tôi đã mơ một câu chuyện như thế khi nói tiếng yêu”. Nghe hết bài hát, mình tắt máy tính, cầm cái vé máy bay rồi phóng xe đến nhà em.

Link và sub cho bác nào tò mò : [.youtube.com/watch?v=azXyfxUx4CA](https://www.youtube.com/watch?v=azXyfxUx4CA)

Thấy điện phòng em vẫn sáng. Mình nhét cái vé máy bay qua khe cửa nhà em rồi bấm chuông. Đợi vài phút thấy điện phòng khách sáng thì mình chuẩn về trước khi em kịp thấy mình.

Gửi 1 tin nhắn cho em “Anh ở thành phố 4 ngày. Anh muốn gặp em. Gặp anh hay không là tùy em”

Tính mình cứ như thế từ nhỏ, đến giờ vẫn thế. Thích cái gì là làm cái đấy, không cần biết có ra làm sao vì có làm sao thì lúc đấy cái khó sẽ lại ló cái khôn, xoay sở sau. Ngay cả chuyện tiền bạc mình cũng không đặt nặng, cờ bạc nhiều tự nhiên cái lỗi tiền tiền nó cũng thay đổi. Đời mình lại chưa dính phải chuyện gì to tát đến bết tắc như thằng bạn, nên mình không có dịp thay đổi được cái tật tùy hứng đấy. Mà có khi nhờ là cái tính đấy mình mới được tiếng là đào hoa như này cũng nên

Đêm hôm đấy về đặt cái vé khác, chiều hôm sau vào Vinh.

2 ngày đầu anh em chỉ đi công chuyện nghiêm túc, tối về ông ý rủ mình xuống Cửa Lò chơi nhưng cua ghẹ ở đấy không hợp khẩu vị mình lắm nên chịu, mình thích giọng con gái Hà Nội hơn, với lại không quen đi vớ vẩn nên thằng em sợ không cả dám ngóc đầu nhìn ai Đến ngày thứ 3 thì ông anh nháy mắt bảo buổi tối đi ăn người ta chiêu đãi. Mình mới đi làm có hơn nửa năm, nghe nói về cái khoản tiếp khách thì nhiều chứ đã nếm thử đâu.

Chẳng thấy em gọi điện gì cho mình cả. Chắc là em không vào Vinh rồi. Hơi buồn.

Ngồi chè chén với mấy ông “đối tác” mình chỉ chăm ăn với uống, chẳng còn hứng thú gì với món “đặc sản địa phương” bên cạnh cả. Tự nhiên thấy điện thoại rung o o trong túi quần thì giật nảy cả người, tin nhắn của em.

“Phố đỏ”

Mình có biết cái tin nhắn đấy nghĩa là gì đâu. Lại còn nghĩ bậy thành ra là phố đèn đỏ mới xàm. Thằng anh ngó sang điện thoại mình, vì thấy mặt mình lúc ý thộn ra. Ông ý vỗ vai mình cười bảo :

- Chú có hẹn với bạn ở đấy à ?

- Bạn gái em đòi vào kiểm tra ...

Mình chép miệng bốc phét. Chắc đấy là 1 quán cf hay bar pub gì đấy cũng gọi là có tiếng ở Vinh. Như thế có nghĩa là em cũng đang ở đấy, ở Vinh. Em vào vì mình

Ông anh phó phòng đi cùng mình nháy mắt cười ra vẻ hiểu. Về cái khoản hiểu chuyện và ăn chơi thì đúng là mình phải ngả mũ vái lão bằng sự phụ. Cực tình, cực tình mà chỉ lớn hơn mình có 4 tuổi. Ông ý lựa lời để mình về trước, cũng may mình là cháu của sếp mà lúc ý ít tuổi nên cũng dễ chuẩn chuẩn

Bắt vội taxi đến cái chỗ “Phố đỏ”, ra là quán cafe. Mình nhắn tin cho em.

“Anh đến rồi”

Lúc đứng ngoài cửa mình hồi hộp lắm. Nhưng biết chắc chắn sẽ gặp em, vì em không bao giờ nói đùa. Với em, với mình thì mọi thứ đều là tùy hứng nên có rất nhiều phút điên bất tử, nothing is impossible. Những điều bất ngờ và bất mạng luôn khiến người ta hứng thú. Cứ chơi cho hết hôm nay, còn ngày mai ra sao thì để ngày mai tính tiếp.

“Quay lại đây anh”

1 tin nhắn với 2 lớp nghĩa của em. Mình nhìn thấy em, mới đầu suýt không nhận ra. Em đứng bên kia đường, đeo kính chuẩn chuẩn che gần nửa khuôn mặt, đến lúc nhìn thấy nụ cười dịu dàng ngọt ngào hết sức mình mới chắc chắn là em... Em mặc áo phông trắng cổ rộng, quần jeans, áo khoác màu xanh bộ đội không cài cúc dài đến nửa đùi nhìn cứng cáp tone sur tone với đôi giày lính cao cổ. Mình thích em mặc như thế, không hở hang, không mời gọi nhưng mái tóc dài hơi xoắn kéo lệch sang một bên cổ làm em có nét rất ... sexy

(Vì mình yêu em nên trong mắt mình em đẹp nhất, đặc biệt nhất ... mình miêu tả về em bằng những từ đẹp nhất mà mình có thể nghĩ ra.)

Mình tiến lại gần em lại, hôn ngẫu nhiên mặc kệ người đi đường có nhìn hay không (mà chắc chả ai rảnh mà ngoái lại nhìn).

Ngồi trong quán cafe ấm áp rồi mình mới hỏi chuyện:

- Em vào đây lúc nào ?
- Chiều nay, em nghĩ mãi rồi mới vào.
- Tối nay ngủ đâu ?
- Anh kiếm chỗ cho em ngủ đi.
- Thế mà cứ to còi bảo không gặp nữa đi.
- Tại vì anh là thất bại của đời em ...

Có một người con gái sẵn sàng đi theo hoặc tìm mình như thế ầu cũng là một điều may mắn. Nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy có cái gì đấy bất an Em phóng túng và bất cần quá

23. Chap 23

Mình với em đi ăn khuya sau khi rời quán cf, hơi ngược đời nhĩ.

Nói là thế chứ thật ra mình có biết chỗ quái nào ăn tối ở đây đâu. Cứ gọi taxi rồi bảo lái xe đưa đi thôi.

Để ý thấy em đeo cái nhẫn mình tặng rồi. Hỏi em có thích không thì em gật đầu lia lịa, mình cũng thấy mát lòng mát dạ. Ngồi mấy ngày liền chờ bạc thau đem suốt sáng mới đủ tiền mua thì lại chả đẹp

Anh lái xe đưa bọn mình đi ăn cháo lươn đặc sản Nghệ An, em ăn tì tì 2 bát. Ăn no xong trông em có vẻ tươi tắn hồng hào hơn. Mình không đói nên chỉ ngồi uống nước chè, hút thuốc đợi em. Nhắn tin cho ông anh bảo tối mình không về. Thế là xong.

Ở Vinh thấy lạ mỗi cái là người ta đi ngủ sớm thì phải. 10-11h là đã thấy ngoài đường vắng vắng rồi. Mình với em về khách sạn gần quảng trường HCM, chỗ đây chắc là view đẹp nhất Vinh, nếu có quay lại chắc vẫn đến đây ở

Em lôi từ trong túi xách ra 1 lô 1 lốc đồ linh khỉn toàn lotion, quần áo, lại mang theo cả máy sấy tóc nữa. Mà cái túi chỉ to hơn hộp bánh trứng Thái Lan tí, thế mà nhét vừa hết, con gái tài thật.

Tranh thủ nhắn tin hỏi ông anh mấy chỗ ăn uống ở Vinh để mai dẫn em đi trong lúc chờ em tắm. Trời lạnh như này đi Cửa Lò với em thì có gì vui đâu, loanh quanh khám phá thành phố mấy hôm cuối tuần rồi về Hà Nội thôi.

Tóc em dài mà dày lắm, em cuộn người ngồi trong chăn để mình sấy tóc hộ. Mùi tóc hay mùi sữa tắm của em thơm thoang thoảng ngọt ngọt giống mùi sữa dừa làm mình chỉ muốn giựt chăn ra cắn cho vài phát .

Mình vừa vẫy vẫy cái máy sấy, vừa hát ông ổng bài “breathless”, em phì cười ngả đầu vào vai mình, im lặng lắng nghe rồi ngủ quên từ lúc nào không biết. Chắc đi đường mệt, ăn no tắm mát là lăn ra ngủ, chả khác gì lợn

Ngày dài thảng rộng, thôi thì mình cũng chẳng vội vàng gì mà không để em ngủ cho đầy giấc. Nhìn em ngủ trông yêu quá, mình chỉ hôn hờ lên môi thôi, không muốn làm em tỉnh giấc. Mà ngờ đâu em thính ngủ quá, từ từ mở mắt chớp chớp nhìn mình, em cười :

- Anh có thấy bọn mình hâm không ?

- Hâm chỗ nào hả em ?

Mình kéo sát em vào người, để em gối đầu tên tay mình.

- Anh hâm là vì anh không bỏ được em, cũng không dám yêu em.

Mình im lặng, hình như là em vẫn đang muốn nói tiếp. Lúc buồn ngủ mà không ngủ được người ta cũng nói mơ giống lúc say thì phải

- Còn em thì sợ yêu, chỉ muốn thỉnh thoảng có người ngủ cùng mà chả hiểu sao lại dính phải anh.

Nghe câu đấy xong chỉ muốn hất chặn quãng em xuống đất , hóa ra coi mình chả khác gì đồ chơi. Sợ có tình cảm với mình nên cứ hơi tí là đòi không gặp nhau nữa.

- Em thử nói xem tại sao anh lại không bỏ được em ?

- Vì em tốt với anh nhất, tốt một cách vô điều kiện.

- Thế sao em sợ yêu anh ?

- Yêu đương em bị mất tập trung.

Nếu như 1 thằng con trai yêu 1 người con gái, muốn cưới người ta làm vợ thì nó sẽ cố gắng phấn đấu, kiếm tiền để có thể lo lắng cho người con gái đó, trong trường hợp này tình yêu có thể biến thành động lực thúc đẩy người ta. Nhưng khi 1 người con gái biết yêu, muốn có 1 mái ấm gia đình thì điều cô ấy hướng đến là sự ổn định, thời gian chủ yếu được dành cho chồng con và vun vén tổ ấm nhỏ, đồng nghĩa với việc ý chí vươn lên và tham vọng tự nhiên sẽ bị mờ dần đi, không còn được như trước nữa.

Người ngoài nhìn vào thì sẽ nói, cứ yêu đi rồi cân bằng giữa tình yêu và sự nghiệp, nhưng đấy là với con trai thôi, con gái không được cứng rắn như thế. Và cái việc em bỏ vào Vinh với mình đủ để mình biết bản chất em không phải là một người mạnh mẽ, ít nhất là trong chuyện tình cảm.

Nghe nhịp thở của em dần trở nên đều đặn. Chắc lại ngủ rồi. Hoặc cũng có thể là giả vờ ngủ.

Mình đoán trước mối quan hệ của mình và em là như thế, nhưng nghe từ miệng em nói ra vẫn có phần nào hụt hẫng. Chuyện tình cảm nghĩ nhiều cũng đến thế, thôi thì cứ mặc kệ cho duyên số. Ôm cái gối 37 độ mềm mại chìm vào giấc ngủ mà cảm giác nó không được êm ấm như mọi khi...

Trời hửng nắng ấm vào sáng hôm sau. Mình về sớm đi với ông anh lấy nốt giấy tờ công việc để chiều ông ý mang về Hà Nội. Em đang ngủ nên mình viết mảnh giấy để lại nói em là chiều mình mới về.

May mà gần trưa đã xong việc rồi, mình đi ăn với ông anh rồi về khách sạn lấy đồ trả phòng để qua chỗ em. Buổi chiều 2 đứa đi bộ lang thang mấy phố mua sắm ở Vinh, hình như là Nguyễn Văn Cừ với Trần Phú thì phải Rồi cả mua trà sữa đi dạo quanh quảng trường, tối thì đi ăn hải sản với ốc iếc linh tinh ... Em bảo em muốn đi bar ở đây chơi cho biết, mình cũng chiều. Không biết có thể ở bên nhau bao lâu nên có thể làm được gì cho em vui thì mình đều cố để sau này nghĩ về nhau với những điều tốt đẹp nhất...

Mình có bao giờ đi uống rượu ở đây lần nào đâu, lại phải gọi điện hỏi ông anh sơ sơ chứ không lơ ngơ lại rách chuyện. Thỉnh thoảng đến bar lạ cũng có cái hay, hôm đấy dẫn em vào City Eyes theo lời giới thiệu của ông anh mình. Thấy em vui vẻ nghe nhạc uống rượu mình cũng vui theo. Lúc về, 2 đứa bảo taxi dừng cách khách sạn 500m để vừa đi bộ vừa hóng gió ngắm sao. Bác nào ở Vinh thì chắc biết có cái đoạn đường mà ở gần cái trại quân đội đoạn từ trường đại học Vinh đi ra quảng trường HCM ý, mình nhớ không nhầm

thì trên vĩa hè trồng bằng lăng, tuy là mùa xuân không có hoa nhưng vẫn thấy nó đẹp và lãng mạn. Mình công em đi một đoạn dài, em ôm cổ mình nũng nịu bằng cái giọng đã ngấm hơi men :

- Đến khi nào thì mình chán nhau hả anh ?
- Anh không biết.
- Nếu 1 ngày nào đấy, anh yêu 1 người nào đấy, anh nhớ nói cho em biết nhé.
- Để làm gì ?
- Bao lâu nay em tốt với anh như thế, chả nhẽ đến cả lúc có người yêu rồi anh còn muốn che mắt em ...
- Uhm ... được. Em chỉ muốn có thể thôi à ?
- Chỉ thể thôi!

Em vỗ cả 2 tay vào má mình, giọng em cười ầm ập như muốn xua hết những suy tư trong lòng mình ...

24. Chap 24

Vinh thú vị thật, đường phố thênh thang, chẳng thấy tắc đường, đi ăn đi chơi lúc nào cũng thấy thoải mái, nhịp sống chậm rãi hơn Hà Nội nhiều ... Nhưng mình lại thấy như thế hơi buồn tẻ. Ngày hôm sau Mít kêu chán nên bọn mình rông rần về Hà Nội mang theo mấy bịch bánh cu đơ

Mình đã nghĩ đến chuyện nghiêm túc tán em. Mình thích con gái thông minh, nguy hiểm chút cũng không sao. Giờ ít nhiều em cũng có tình cảm với mình rồi thì tình hình có vẻ đã khả quan hơn. Hy vọng là mình đúng.

Xác định là mưa dầm thấm lâu, cứ từ từ tạo lòng tin trong nhau cũng được hoặc vô duyên kém phận thì ... đành phó mặc cho dòng đời xô đẩy. Từ dạo đấy mình với em gặp nhau đều như vắt chanh. Cứ cuối tuần đi chơi lại rủ em đi rồi cùng về nhà mình. Nhiều lúc thấy bình yên quá mình cũng hơi sợ sẽ bị nhàm chán, nhưng chẳng biết phải làm gì hơn. Mình biết bao nhiêu trò mánh khéo lấy lòng con gái thì em cũng biết bấy nhiêu, làm sao mà lừa nhau được

Mình rủ em để relationship thì em bảo em thích để là độc thân.

Cũng chả hiểu nổi em nghĩ cái gì. Miệng thì bảo yêu mình mà lúc nào cũng giữ khư khư nguyên 1 tảng băng chìm về cuộc sống riêng. Thậm chí bạn bè em mình cũng chẳng biết được mấy người.

Valentine thì em bảo muốn tụ tập hội độc thân với bạn bè. Mình đành rủ đưa khác đi chơi với bạn mình cho đỡ ... trống vắng. Chả hiểu có thật là em đi với hội bạn không hay là đi với thằng nào đấy, mình tò mò nhưng không dám hỏi. Mình nhắn tin bảo em là bao giờ về thì bảo mình vì mình muốn tặng quà cho em. Gần 12h mới thấy tin nhắn trả lời của em, em chỉ bảo là “em sắp về rồi”

Lúc ý mình đang ngồi hát hò với mấy thằng bạn, nhờ 1 thằng đưa con bé đi cùng mình về sau còn mình lượn trước qua nhà em.

Mình mua bó hoa baby giữa có 1 bông hồng Đà Lạt to oành, giấy gói đỏ ... hoa hôm đấy đất lò tĩ ... Đứng ngoài đầu nhà em, cầm bó hoa và chờ đợi, mình cảm giác như là đang diễn vai hot boy trong phim Hàn Quốc, thỉnh thoảng có mấy em gái cấp 3 đi cùng người yêu ngang qua cứ nhìn mình rồi che miệng cười khúc khích.

Nhìn từ xa thấy đèn xe máy rẽ vào ngõ (nói là ngõ nhưng đường trong khu nhà em khá rộng), nhìn cái 1 thằng đi cbr là đã ngọt ngào rồi, hôm nay không thấy nó đội nồi cơm điện nữa. Nó phanh khét lẹt rồi gạt chân chống cách phát ngay bên cạnh mình *oai như cóc*. Em mặc áo khoác da, đi boots da, đội mũ len, tay cầm cái bánh mì paparoti đang ăn dở ngồi vắt vẻo đằng sau. Tự nhiên mình thấy mình ngu ngu sao ý.

Thằng ku đấy, ừ thì khách quan mà nói thì về nhan sắc nó cũng ngang ngang mình, body vạm vỡ hơn mình tí thôi... kể ra thì em cũng khéo chọn gớm, xe ôm toàn đẹp trai hàng tuyển

Em xuống xe, đi sang bên cạnh mình. Thằng đấy nhìn mình trước, đúng hơn thì là 2 thằng chỉ gật đầu chào nhau cái rồi nó thở dài nỏ máy, vỗ vai em :

- Về trước đây! Có gì thì gọi, không phải cố!

Ánh mắt nó nhìn mình trước lúc quay xe có cái gì đấy cứ như dò xét về không hài lòng... Mình không hiểu lắm ý nó như thế nào khi nói với em câu đấy. Nhưng cũng chẳng muốn đoán mối quan hệ giữa nó và em, vì chỉ sợ càng đoán thì càng nhức đầu.

- Em đói à ?

- Uhm, nãy đi chơi em hò hét hơi nhiều.

- Định ăn bánh mì không thể à ?

- Hay anh đưa em ra Láng ngồi vỉa hè ăn nem chua đi

Mình cũng thích ngồi vỉa hè, mặc dù hơi bụi bặm ăn uống không vệ sinh lắm nhưng được cái là giản dị, thoải mái. Em cũng không đòi hỏi cầu kì gì.

Bảo đi ăn nem chua mà em lại 2 tay cầm 2 xiên xúc xích, nhìn em chăm tương ớt ăn ngon lành làm mình thấy chỉ muốn giằng vút xù đi rồi nhét cho em cái xúc xích khác

Ngồi cạnh em, mình thơ thẩn đắm đắm ngắm dòng sông Tô Lịch lững lờ trôi ... Nghĩ bụng valentine chả khác vẹo gì ngày thường. Cũng chỉ là đi chơi, chơi chán ngoài đường thì chơi trong phòng ... bày vẽ rạch chuyện!

Em móc trong túi áo khoác ra 1 cái hộp nhỏ cỡ cái điện thoại đưa cho mình.

- Quà valentine của anh đấy.

Trong hộp có 1 viên chocolate đen, to bằng cái móng tay cái, hình trái tim. Mình bỏ tọt vào miệng, nhai vài lần rồi nuốt ực phát. Ăn cũng được, mà hơi đắng

- Anh ăn hết rồi à ?

- Ừ, không phải để ăn à ?

Mình hơi chột dạ. Em vít cổ mình kê môi nói khẽ đến mức chỉ nghe được giọng hơi:

- Để ăn chung mà ...

Rồi mình hôn em, chỉ là cái chạm môi nhẹ nhàng không ướm át tí nào nhưng rất nồng nàn...

Cái valentine 2011 thật là bá đạo. Không hiểu chơi bởi kiểu gì mà phố nhà nghỉ Trần Duy Hưng cháy phòng. Thực ra thì ngủ ở nhà cũng được, nhưng mà hôm ý ra đường thấy không khí nhộn nhịp nên cũng muốn hự hự 1 tí , mà vào nhà nghỉ thì cảm giác nó khác với ngủ ở nhà. Mình với em dạt thẳng về Gia Lâm cho máu, bên đấy đúng là chả khác gì chốn tiên cảnh bỗng dưng hạ phàm giáng thế.

Đêm hôm đấy tự nhiên em ngoan ngoãn lạ thường, mình đòi cái gì cũng chiều, đã thế lại còn rất nhiệt tình. Điện thoại em để trên mặt bàn thỉnh thoảng lại nhá sáng, mới đầu mình còn để ý nhưng thấy em nồng nhiệt quá nên về sau cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ xem là thằng dở người nào phá đám nữa, trong đầu chỉ nghĩ đến em, và chỉ có mỗi mình em thôi.

Tóc em bông bênh thơm dịu, bờ môi ướm át với khóe miệng đầy khêu gợi, làn da trắng mịn như trở nên trong suốt dưới ánh đèn vàng. Mình sờ cả người ra ngắm em... Em thấy thế vội quơ tay lấy cái gối ném vào mặt mình :

- Nhìn vừa thôi em ngượng.

- Chưa thấy gái đẹp bao giờ. Lạ thì nhìn!

- Không thèm chơi với anh nữa.

Mình lại kéo em nằm xuống, vuốt gọn mái tóc để nhìn rõ mặt em hơn...

- Chơi gì??? Nãy giờ em chơi gì anh à ?

Em đâm thùm thụp lên ngực mình, không nói được gì, ngượng đỏ cả mặt trông yêu chết đi được.

Đạo quen em cũng là khoảng thời gian bằng chấm công của mình bê bết nhất. Toàn ngủ quên hoặc không tài nào dậy nổi vào sáng hôm sau. Cứ đi với em là y như rằng không muốn dứt ra, ôm em đi ngủ mà đến giữa trưa tỉnh dậy vẫn còn thấy quyến luyến không nở rời.

Mình tỉnh dậy lúc 4-5h giờ sáng gì đấy, em vẫn đang ngủ vùi bên cạnh. Tại cái điện thoại của mình tự nhiên báo rung có tin nhắn làm giật mình. Tin nhắn của em mới lạ. Trong khi em đang nằm ngủ, điện thoại em thì ở trên bàn chứ đâu.

“Tin nhắn này được gửi tự động vì em không đủ can đảm nói với anh là sau đêm nay em sẽ không gặp anh nữa. Em muốn thế. Không cần lý do nào cả”

Mình không biết nên làm gì lúc ý, tự nhiên nhớ ra câu thẳng bạn em nói lúc tối... đành coi như chưa đọc tin nhắn đấy. Kéo em lại gần thêm chút nữa để tận hưởng nốt quãng thời gian ngắn ngủi trước khi trời sáng ...

25. Chap 25

Thật tình, cái tin nhắn đấy của em chả khác gì câu mình vẫn hay nói với gái khi muốn kết thúc mối quan hệ “Quên anh đi và đừng hỏi tại sao”. Lúc đấy nằm ôm em nghĩ thấy cũng thấy thấm cảm giác bị hắt hủi nó ra làm sao.

Có những người dùng lý trí để tìm người giữ gắm yêu thương, đến khi tìm được thì lại sợ yêu thương che mờ đi lý trí. Ai sống tình cảm hoặc có cuộc sống êm đềm thì thường không mấy khi phải cân nhắc giữa tình yêu và lý trí. Nhưng từng trải 1 chút sẽ thấy yêu là 1 thứ tình cảm đáng sợ chứa đầy hấp lực. Những người sợ yêu đa phần đều đã từng yêu một ai đó, rất nhiều ...

Mình mệt quá, không thể nào thức được để mà nghĩ lung tung. Không phải lần đầu tiên em nói không gặp mình nữa, nên mình cũng tự bơm vào đầu ít hy vọng là em chỉ nhất thời nói vậy thôi, chứ bản thân em chưa hạ quyết tâm thực sự. Nhưng khốn nỗi lần nào em cũng làm mình nơm nớp lo sợ mất nhau mãi mãi vì cái cảm giác “quả này là thật đấy, em không đùa đâu”. Đôi khi càng bốc đồng liều lĩnh bao nhiêu thì tình cảm lại càng mong manh bấy nhiêu ... Cũng giống mình lúc muốn lấy lòng cô nào đấy thì sẵn sàng đưa đón bất kể giờ giấc, cùng nắm tay đi dạo dưới mưa như thẳng diên rồi chán nhau thì buông chỉ trong vài note nhạc.

Trong phòng không có cửa sổ nên không biết trời đã sáng hay chưa. Đồng hồ treo tường thì chết đứ đừ. Thấy em cựa quậy thì mình cũng dậy, nhưng giả vờ là đang ngủ. Tay em rờ nhẹ lên môi, mũi, má mình như kiểu em đang muốn ghi nhớ từng nét trên khuôn mặt mình vậy. Mình tặc lưỡi, kéo tay em ... xuống dưới:

- Mặt không phải là chỗ để âu yếm vuốt ve nhé

Em cười, rụt tay lại. Gối đầu lên ngực mình :

- Anh dậy sớm thế ?

- Vì em cứ làm trò anh không ngủ được.

- Em có làm gì đâu.

Mình với bao thuốc để trên bàn, hút thuốc quen rồi, sáng ngủ dậy không làm điều lại thấy cứ nhạt miệng. May mà giờ cũng bớt hút hít rồi, sống điều độ lành mạnh hơn

- Sờ xoạng thế ai mà ngủ được.

- Hôm nay anh không định đi làm à ?

- Anh mệt.

Em đưa tay sờ lên trán mình, rồi bảo :

- Có ốm đâu. Hay anh khó chịu chỗ nào ?

- Anh thiếu ngủ.

- Kệ anh.

- Em bận gì à ?

- Uhm.

- Muốn về à ?

- Uhm.

- Không cho về

Mình nằm đè lên em, khóa chặt không cho động tay động chân gì luôn.

- Bỏ em ra.

Mình rất ghét cái kiểu mặt trơ trơ lì lì của em những lúc như thế. Không biết được là em đang nghĩ gì, muốn gì hay định làm gì. Cứ lạnh như là sỏi đá.

- Nằm im đi!

- Hay là anh lại muốn chuyện kia à ?

- Em làm sao thế ? Ngày trước em gì có như thế này ?

- Hồi trước em như nào ?

- Em không hơi tí là ì xèo như này. Lúc nào ở cạnh em anh cũng thấy thoải mái, thấy bình yên... Nên anh mới thích gặp em.

Em ngoảnh mặt sang 1 bên, tránh nhìn thẳng vào mắt mình.

- Cứ như thế này thì đến bao giờ hả anh ? Đằng nào chẳng có lúc mình chán nhau...

- Em sợ anh chán em nên em bỏ anh trước đây à ?

Em không trả lời, cũng không nói gì. Tự nhiên mình thấy bối rối, không biết phải làm gì mới là tốt nhất cho em, mà hình như chính em cũng đang đấu tranh tư tưởng giữa việc dừng lại hay đi tiếp. Mình thở dài, gục đầu lên vai em, cảm giác tấm đệm thịt đang đỡ mình mong manh và yếu ớt quá

- Nếu mà mình gặp nhau muộn độ 1-2 năm chẳng hạn, thì còn nghĩ được đến chuyện nghiêm túc ... em không thích mất nhiều thời gian cho những mối quan hệ không đi đến đâu.

Bà mẹ nặn nhăm vía cho em mất rồi. Nhẽ ra em phải là đàn ông mới phải.

- Ai bảo không đi đến đâu, lần nào chả đưa lên mây còn gì!

- Anh này ... cứ đang nói chuyện tử tế thì lại luyên thuyên.

- Thì em dự phòng sẵn vài thằng cũng được, coi như sơ cua cho bớt nghĩ về anh. Không thì bỏ anh em định ăn chay chắc!

- Nghe cũng có vẻ hợp lý nhỉ!

Em bật cười, mình chỉ đùa thế thôi. Có thằng ngu nào lại muốn như thế bao giờ! Nhưng nhẽ ra không nên vẽ đường cho hươu chạy, nhất là con hươu này

Mình nghĩ lại rồi, đúng là không nên lún sâu vào chuyện tình cảm với em. Mình còn trẻ quá, chơi chưa chán đã vội gì phải trói buộc bản thân. Cũng tính dần đến chuyện tìm thêm niềm vui mới nữa là vừa

Sau cái vụ valentine mình với em lại bình thường hóa mối quan hệ, mặc dù từ đấy em cũng công khai nhắn tin với nghe điện thoại của zai ngay cả lúc ở nhà mình. Thỉnh thoảng mình cũng cẩu, cũng ghen, cũng khó chịu nhưng vẫn phải làm mặt tỉnh bơ.

Hôm bữa mình đưa 1 em mà mình đang có ý định chần dặt đi với mấy thằng bạn ăn lòng nường, về thì có tạt vào Dragon Fly chơi. Mình ít khi vào đây vì chỗ ý cũng không vui lắm, được mỗi cái sạch và lành thôi, ngồi nói chuyện thì được, không khác gì quán cf đóng cửa muộn hơn bình thường là mấy

Đang nhả nhở cầm tay cầm chân chém gió với em ý thì thấy thằng bạn nháy mắt ra dấu nhìn đằng ngoài cửa. Mình chả thêm quan tâm, chắc nó lại tía thấy em nào xinh xinh chân dài chứ gì đâu, thầy kệ, vẫn tiếp tục tập trung chuyên môn đoạn cao trào ...

Chắc là mình với Mít có duyên kỳ ngộ, không chuyện này thì chuyện khác, cứ bị đưa đẩy chạm mặt nhau, chạy trời không khỏi nắng. Mà sau thì mình biết vụ đây là thằng bạn mình bị em mua chuộc chứ chả phải là tình cờ.

Đến lúc thấy Mít đi cùng mấy cô bạn ngang qua chỗ mình, mà mình thì lại đang quàng vai em kia, rụt tay về không kịp. Mình đành trân chối nhìn em, em lượn qua chỗ mình, cười rất vô tư bảo :

- Thấy xe anh dừng ở ngoài nên em vào định uống với anh mấy cốc, lâu quá không gặp ... Người yêu mới hả anh ?

Không biết là em định giở trò gì, mình cười trừ tát nước theo mưa :

- Ngồi đây chơi em ... Sao lại đi 1 mình thế kia ? Thằng người yêu em đâu rồi ?

Em cầm cốc rượu của mình, uống 1 hơi cạn sạch, rồi đặt mạnh xuống bàn, thở dài ra chiều đang ức chế lắm.

- Chán đời lắm anh ạ! Tèn mất nét đây toàn rình rình bỏ em để đi mèo mỡ thôi!

Mấy thằng bạn mình thấy mình lâm vào thế bí thì phởn cái mặt ra như đang được xem kịch hay.

- Sao em biết ?

- Em thấy tận mắt mà.

- Thế sao không vào đánh ghen.

- Em ngại đi 1 mình lắm, tí anh đưa em đi tìm nó. Em cho nó 1 trận.

- Ủ, chuyện nhỏ. Mấy khi em nhờ chẳng nhẽ anh lại không giúp ...

Quả này thì xác định mất xác theo điệu nonstop rồi.

26. Chap 26

Giang hồ vẫn rĩ tai nhau cái câu “yêu thì khổ mà không yêu thì lỗ ...” có nhiều người thà chịu khổ chứ không muốn chịu lỗ, còn em thì thà chịu lỗ chứ nhất quyết không chịu khổ.

Trong lòng có thể là đang bùng bùng như đốt lửa nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, vì sợ hớ ... Loại người như em rất biết chừng chiều bản thân, không bao giờ có chuyện hấp tấp mà biến mình thành trò hề cho thiên hạ. Ngay cả khi đoán chắc sẽ không thể nào có chuyện vì em rau mà cái thằng mình nỡ làm mất mặt em thì em vẫn tự bảo vệ lòng tự tôn bằng cách giữ lời nói chuyện bóng gió đầy ẩn ý

Trở lại với DF, mấy thằng bạn mình thì cứ cười phe phé đưa ra đủ mọi gợi ý cho em về chuyện xử phạt “thằng mất nét”, từ việc cấm vận, cấm sùng, dùng ớt bột, đến cả chuyện ... đánh tiết canh “em zai” của “thằng mất nét”. Hài cái là bình thường tính em cũng bựa, không tỏ vẻ ngây thơ ngơ ngác mà cư xử cũng khéo léo biết điều nên mấy thằng bạn mình đều tôn trọng em hết.

Nghe chúng nó đề xuất ý kiến thế em cứ tùm tùm cười, mãi mới chịu chốt 1 câu :

- Từ từ em sẽ thử hết. Nhưng bức tử thằng em hấn thì thật lòng... em không nỡ.

Sau khi chờ Mít đi khuất bóng, mình kiếm cơ nói khéo để đưa em rau hực về. Xác định là xôi hồng bông không, mà cũng có thể là mất cả chì lẫn chài. Trên đường về, em nó hỏi mình :

- Anh tốt với con gái thật đấy. Sau này có sợ người yêu ghen không ?

Nghĩ bụng anh đang sợ mất cả mật đây, nếu còn lành lặn thì hôm nào gặp lại nhau anh sẽ kể cho em nghe ... Nhưng ai lại nói thế bao giờ, mất hình tượng lắm. Mình bảo :

- Anh chưa rơi vào hoàn cảnh đấy bao giờ, cũng không dám tưởng tượng ...

- Nhưng anh như thế này chắc nhiều cô nuôi hy vọng lắm đấy!

Cái tính trăng hoa nó ăn vào máu mình rồi, không chữa được. Mình hỏi trêu em ý :

- Trong số nhiều đấy chẳng biết là có em không nhỉ ?

- Em sợ làm người yêu anh lắm. Anh như thế có mà em đi đánh ghen suốt ngày!!!

- Ủ, làm em gái thôi em nhỉ. Làm người yêu anh thiệt thòi lắm ...

- Sao lại thế ???

- Vì anh là thằng mất nết.

Lúc mình chở em ý về đến đầu khu trọ thì em ý đi thẳng vào ngõ luôn. Không ngoái lại chào mình lấy 1 câu. Sao con gái lại phũ thế nhỉ ?! Làm em gái thì có làm sao đâu, mình vẫn cưng nựng em gái theo đúng nghĩa anh trai mà

Mấy thằng bạn mình giờ chắc đang ngồi gió máy với Mít rồi. Thật tình ... không biết phải vác cái mặt quay lại nhìn em như thế nào nữa. Nhưng không đến thì không được. Nhắn tin hỏi thằng bạn xem tình hình căng lắm không thì nó bảo “chết cmmđ thằng mất nết =))”

Tuy 2 đứa chưa là gì của nhau nhưng ít nhiều cũng có chút tình cảm, ớn ra phết.

Mình gần về đến nơi thì đã thấy em đứng trên vỉa hè chờ sẵn. Mình đánh phủ đầu trước :

- Nào, lên đây anh đưa đi làm hàng với nó ...

Phải đề cao cảnh giác, nói chuyện cũng phải lựa lời không thì mệt với cô nàng này lắm.

- Đi vào đây đây uống rượu phạt. Hôm nay là anh hư lắm đấy nhớ!

Mình nắm tay em, kéo lại. Ôm chặt em rồi khuyến mại cho 1 nụ hôn nồng nàn. Lúc ý bọn mình đang ở ngoài đường, nhưng chắc chẳng ai thèm để ý, vì chỗ đấy cũng không phải nơi trang nghiêm gì. Em vùng vẫy cố thoát ra thì mình lại càng giữ chặt, mình trêu cho em tức thì thôi. Ở chỗ khác em chủ động thì mình thích chứ lúc bình thường mình không bao giờ muốn để em trở thành hoa tiêu rồi lâm vào thế bị động. Không biết mọi người dễ người yêu kiểu gì chứ mình thấy cách cổ xưa nhất, truyền thống nhất đấy khá là hữu dụng Em giẫy đành đạch 1 lúc thấy không ăn thua, bắt đầu chuyển qua mè neho ỏn ẻn :

- Anh bắt nạt em này, bỏ người ta ra ...

- Qua chỗ khác chơi anh đền cho.

Thế là em lại nhoẻn miệng cười, cộc nhẹ đầu vào trán mình nũng nịu . Cách này hay nhưng chỉ nên áp dụng đúng lúc, đúng chỗ, đúng người nữa. Chồng chỉ định cho người ít kinh nghiệm nắm bắt tâm lý con gái nhé, không khéo lại gây phản tác dụng thì vớ vẩn phải mở cốp xe mà lấy chỗ đựng răng cũng nên.

Mình đưa em đi lòng vòng quanh phố cổ, cầm ngón tay em chỉ lên thái dương mình bảo :

- Chỗ của em là ở đây, 1 mình em thôi, những chuyện khác em đừng để ý.

Em cười mãn nguyện, ôm siết eo mình.

- Bao giờ đấy em đi chỗ khác thì phải báo đấy nhé!

Mình lại kéo tay em đặt lên ngực :

- Nếu có đấy thì đấy em xuống chỗ này thôi.

Hơi sến 1 tí, nhưng có ai yêu mà không lãng mạn bao giờ!

Đưa em ra bờ Hồ ăn kem. Nhìn con gái ăn kem ốc quế cứ mút mút với liếm liếm trông khêu gợi vãi cả ra.

- Tí mình về hả anh ?

- Ủ, hay ý em là muốn thế nào ?

Mình lấy khăn ướt lau tay cho em, cứ như bố với con gái, ngón tay nhỏ nhỏ, trắng trắng, mềm mềm mà không có lấy 1 vết chai nào ...

- Em muốn ra chợ đêm, mua ô mai về nhà vừa ăn vừa xem phim.

Mình khẳng định luôn là em ăn vặt siêu tài, lúc nào cũng nhóp nhép được. Hôm đấy cuối tuần, chợ đêm toàn người với người. Mà lúc mới gần 11h. Mình thì ghét đi bộ trong khi em thì cứ guốc cao gõ cạch cạch chả thấy kêu mỗi gì sắt. Mà phàm là con gái cứ dính vào chợ đêm toàn đồ linh tinh thì ... thôi rồi.

Mình vào hàng ô mai mua mấy hộp còn em thì la cà ở hàng trang sức.

Lúc mình ra kéo em về thì em hí hửng khoe với mình đôi khuyên tai bé tí, có mỗi cái mặt nọ bạc Thái đen. Mình nghe bảo kiêng mua đồ bạc tặng nhau nhưng em lại cứ thích, rồi còn đòi mỗi đứa đeo 1 chiếc. Mình đeo bên trái, em đeo bên phải, đến giờ 2 đứa vẫn đeo đôi khuyên tai đấy đấy

Lượn lờ chán chê, mình đưa em về nhà nghỉ, tự nhiên hôm ý cao hứng không muốn về nhà, thỉnh thoảng đổi gió tí cho có không khí. Em ôm cổ mình, hát lú lo bằng cái giọng lê thê như muốn trêu người :

“Tình yêu ...

Em sợ tình yêu ...

Vì tình yêu như là hương hoa ...

Nỡ mai sau em mất người em yêu ...

Em khổ thật nhiều ...”

27. Chap 27

Tình hình là sau vài hôm nghỉ ngơi nghỉ ngơi linh tinh, mình đã trở lại. Có thể câu chuyện không hấp dẫn và kịch tính, vì mình không có ý định thêm thắt cho nó giống với kịch bản phim... Viết thì cứ viết thôi vậy ...

Tiếp cái đoạn mình đưa em đi tập thể dục đêm khuya. Không còn sớm sửa gì nữa, ngoài đường cũng vắng người. Em được cái cứ có tí men vào là cao hứng trong ... tất cả mọi chuyện. Đi đường hát lú lo đã đành, lúc đợi mình lấy chìa khóa phòng chỗ lễ tân em đứng soi gương vuốt tóc, miệng huýt sáo theo điệu nhạc chờ vinaphone.

- Đi thôi cô nương, ở đây mà điệu cho ai ngắm.

- Ú ừ ... Chàng công thiếp cơ ...

Em với theo ôm cổ mình làm cái thằng nhân viên phải nhin cười nhìn mình mà thấy ngại chỉ muốn độn thổ luôn tại chỗ. Em lại tiếp tục cái điệu khúc vinaphone trên lưng mình.

- Thôi đừng huýt sáo nữa, để cho người khác còn ngủ. Tí nữa cho em thổi sáo thần luôn.

- Gì đâu! Sáo đấy đều, thổi cứ rè rè ... Em chả thích.

- Tại em gà, thổi bao giờ nó kêu trong veo mới là giỏi!

- Anh giỏi thì tự đi mà thổi! Em gà quen rồi!

Kể chuyện phỉếm tí cho vui. Nhẽ ra cứ như thế thì mọi chuyện cũng không còn gì là trắc trở, bình yên nhẹ nhàng, chịu đựng nhau cho đến 1 ngày niềm tin được gây dựng thì mình và em đã chẳng phải khổ sở vì nhau nhiều như thế.

Nhưng, đúng chỉ 1 chữ nhưng thôi, vì ở đời không ai lường trước được chữ “ngờ”. Và em thì lúc nào cũng cho mình cái cảm giác đang phải đối mặt với 1 hàm nhiều biến.

Một buổi tối đẹp trời, mình với mấy thằng bạn đi nhậu, chỉ có mấy thằng đi với nhau thôi, không có gà móng đỏ.

Còn gì thú vị bằng chuyện ngồi lai rai với chiến hữu vào cái tiết trời cuối xuân mát mẻ, bên cạnh là nồi lẩu nghi ngút khói Quán cũng không đông lắm, nhưng rôm rả tiếng chuyện trò.

Ngồi uống 1 lúc, mình đứng dậy vào toilet rửa mặt. Đang lững thững nghĩ ngợi xem tí nữa có nên đến chỗ em hay không thì nghe tiếng gọi đằng sau :

- Ê ku ?

Mình quay lại, thấy 1 thằng lạ hoắc, mà hình nó ngồi bàn bên cạnh mình thì phải. Chắc chắn là không quen biết. Chẳng hiểu là nó gọi mình có chuyện gì, định gây sự hay là tính sàm sỡ mình nữa ...

- Hở ?

Mình cũng đề phòng, mấy bố rượu vào rồi thì không biết đâu mà lần. Nhưng trông thằng đấy cũng có vẻ tử tế, chưa đến mức say sưa. Nó cười ra vẻ thân thiện lôi ra bao 3 số, hỏi mình :

- Có lửa không ? Xin mời.

Mịa, lửa ngoài đây thiếu gì mà phải hỏi mình. Thấy là không bình thường rồi đấy Nhưng thôi thì cứ lịch sự, đành móc túi quần đưa cho nó cái bật lửa, tiện tay lấy điếu thuốc luôn thể ... Nó mời xong trả mình bật lửa. Nó lại hỏi :

- Diệp đạo này thế nào ?!

Mình dờ người. Ra là người quen của em. Mà sao lại biết mình ??? Vụ này căng rồi. Không ăn kẹo cool air mà máu mình cũng lưu thông lên não với tốc độ đáng kinh ngạc. Mình cười nhưng bắt đầu cảm thấy tim đập nhanh hơn :

- Vẫn khỏe.

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đánh nhau, lúc nào mình cũng chọn giải pháp an toàn, tránh thương tích không đáng có.

- Quen nhau lâu chưa ?

- 1 thời gian.

2 thằng nhìn nhau mấy giây. Mình nóng hết cả người, chắc thằng đấy cũng thế. Rồi nó lên tiếng trước :

- Đừng có động vào nó.

Mình bắt đầu cáu, nhưng vẫn cố nói bằng giọng tỉnh bơ :

- Chả còn chỗ nào là chưa động vào hết.

Giờ nghĩ lại thấy cũng buồn cười. Lúc mới gặp nó còn nghĩ không có cái ngu nào bằng chuyện đánh nhau vì gái. Kể cả có là yêu hay không, mình cũng rất ghét giải quyết vấn đề bằng bạo lực. Thế mà nói mấy chuyện mấy câu chẳng hiểu sao lại cũng hăng máu lên, là vì rượu hay vì em thì mình cũng không biết nữa.

Đùng cái nó túm cổ áo mình, thoi luôn 1 đấm. May mà mình lại bị trượt chân, ngã ngửa ra đằng sau nên chỉ bị cái nhần của nó sượt qua má. Mấy đứa bạn của cả mình cả nó thấy động thì chạy ủa vào can.

Mình vội xua tay, nói vài câu cho êm ả vì cũng không muốn làm to chuyện. Về cơ bản thì mình là thằng được chứ không phải là thằng mất nên mình không thấy cú, mà cũng có thể là tính mình hiền. Trước giờ mình cũng mấy lần dính phiền phức từ chuyện gái gú dù chưa lần nào đến mức phải động tay động chân. May mà không có ông nào trẻ trâu cố chấp chứ không thì oánh nhau to tại chỗ luôn

Thanh toán tiền ăn rồi kéo nhau về chứ lúc ý làm gì còn ai có nhà hứng ngồi lại nhậu nhẹt nữa.

Mình tạt qua nhà thay cái áo vì lúc ngã xuống đất hơi bẩn (mình hơi bị sạch quá mức cần thiết) rồi qua nhà em.

Em tươi cười đón mình trong bộ pajama chó đốm, nhưng thấy mặt mình có vết xước thì nhăn nhó ngay :

- Anh đánh nhau hay con nào cào cấu thế kia ?

- Chuyện con trai mà, không sao đâu em.

- Tối nay anh ngủ lại đây không ?

- Có, nếu em không đuổi anh về. Mà anh đói quá, nhà còn gì ăn không ?

Em vòng tay ôm cổ mình, cười dịu dàng :

- Có con ghẹ 42 kg đây. Với có nguyên cái pizza dứa trong tủ lạnh nữa đây

Ding Dong !!!

Tiếng chuông cửa. Em cau mày lẩm bẩm :

- Ai lại đến giờ này thế nhỉ ?

Em không biết nhưng mình thì biết, ngoài cái thằng kia thì còn ai trồng khoai đất này!

Mình ngồi trong phòng khách, thấy em mở cửa gỗ (bên ngoài còn 1 lớp cửa sắt), nói chuyện với thằng đấy. Giọng rất lạnh lùng.

- Anh đến đây làm gì ?

- Không mời anh vào nhà à ?

Có tiếng kẹt kẹt của cửa gỗ, rồi tiếng thằng đấy :

- Xe ai thế kia ?

- Bờ em! Anh vào nhà uống nước không ?

- Là cái thằng đấy à ?

- Đại khái thế! Anh đừng tìm em nữa. Nếu quên được chuyện cũ thì mình lại làm bạn. Cũng đừng uống rượu vì em làm gì.

Mình không muốn hóng hớt, nghe đến thế cũng đã thấy đủ lắm rồi. Mình lẳng lặng vào bếp gọt hoa quả trong lúc chờ em. Được vài phút thì thằng đấy cũng về, em lon ton vào ôm mình như thể không có chuyện gì xảy ra...

- Em phũ thế ?!

- Đã giũ thì phải phũ thôi!

Nghe em nói mà mình thấy như có điện chạy dọc sống lưng. Ngày trước hẳn là em với nó cũng đã từng yêu nhau ...

28. Chap 28

Những chuyện mình kể thường thì là nhớ đoạn nào kể đoạn ý, không theo thứ tự thời gian đâu. Thành thử có chuyện xảy ra trước thì kể sau, chuyện xảy ra sau thì lại đặt lên trước.

Mình có kể là mình mở 1 shop quần áo nhỏ, buôn bán khá là có lộc

Có 1 lần gặp phiền phức với mấy chuyện hàng họ. Nguyên cả xe hàng (mình lấy hàng chung với mấy thằng bạn) bị giữ lại bên cửa khẩu vì trục trặc giấy tờ linh tinh. Trong khi tiền đặt cọc của khách thì đã nhận đủ cả, mà hàng lại chưa về .

Mình giải thích với khách thì cũng xin khất được 1 tuần nhưng xe hàng thì vẫn chưa có dấu hiệu giải quyết xong, mà nhiều khả năng là mất trắng. Cũng sốt ruột, mình vốn ít cũng đỡ còn mấy đứa làm chung có khi còn hơn cả ngồi trên đồng lửa. Mà tính mình thì lại không quen chầy bừa, làm ăn giữ chữ tín quan trọng hơn là kiếm lãi. Nghĩ chán chê cuối cùng mang con mobiado 712 classic được thưởng hồi tốt nghiệp đại học với xe cho đi ở nhờ để trả lại tiền đặt cọc cho khách trước đã rồi tính sau.

Lần đầu tiên trong đời mình phải đắn đo chuyện tiền nong. Chắc mình không có năng khiếu làm kinh doanh lắm.

Đã thế, họa vô đơn chí. Đi đứng mà đầu óc mình như để trên mây, chả hiểu làm sao mà ngã cầu thang đến bong gân chân. Xui kinh khủng khiếp.

Chờ mãi mới đến cuối tháng để đi làm bữa thịt chó giải xui cả mấy thằng bạn. Lúc ý mình chán vô cùng luôn, không cả muốn đi chơi hay nói chuyện với Mít nữa.

Mà cái số đúng là xui thì xui tận mạng.

Đi ăn thịt chó giải đen chỗ Nguyễn Khang. Mấy thằng ngồi 1 mâm, chén tạc chén thù. Mình thì đang tâm trạng nên uống cũng quá chén. Mà cái rượu nếp cái ngọt tê cả lưỡi, mình sợ nó nhất vì cứ dây vào nó là toàn say ngộp, nhưng chán cái chuyện buồn bán, chán cái chân đau ... nói chung là bực mình nên cứ uống.

Ăn uống no say, nhìn sang chiếu bên cạnh thấy có 1 đôi ngồi rõ là tình cảm, tự nhiên mình thấy tủi thân, chắc tại rượu làm mình thấy tâm trạng. Nghĩ cảnh người ta yêu nhau, vui vẻ quần quýt quây quần, cần gì nhiều tiền đâu mà vẫn cứ hạnh phúc ngời ngời ra thế kia ... Mình nghĩ đến Mít, nghĩ đến câu hát “và anh sẽ là người đàn ông của đời em, anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ” mà hồi đấy thì vẫn cứ cọt nhả chứ đã trải lòng với nhau đâu... Mình thấy mình là kẻ thất bại, những cái mình có thì mình không thiết tha gìn giữ, những thứ mình muốn thì mình lại cảm thấy khó mà nắm bắt. Thấy chạnh lòng đã man, lại còn thấy ghen tỵ với người khác nữa.

Cơm no rượu say, mình điên điên bảo thằng bạn là không cần nó đưa về, mình muốn tự về 1 mình. Trông mình lúc ý vẫn còn tỉnh nên nó ok bảo mình đi dạo cho khuây khỏa rồi bắt taxi mà về nghỉ cho sớm.

Mình đi tập tễnh trên vỉa hè ven sông Tô Lịch với cái chân đau. Trông mình lúc ý chắc thảm hại lắm, gái 1000 đứa thấy mình thì dễ 999 đứa phải dúi quay lưng. Mà lúc ý tự mình cũng muốn hành hạ bản thân.

Nửa đêm. Ngoài đường vắng dần. Chỉ thỉnh thoảng lại có xe kẹp 3 kẹp 4 chở mấy em hàng chạy qua chạy lại ...

Mình cứ đi mãi đến lúc mỏi rã rời, nhức đầu không bước nổi nữa thì ngồi phệt luôn ở vỉa hè đường Láng. Chả khác gì thằng nghiện. Nhưng cũng kệ, quan trọng gì đâu.

Mình gọi cho Mít, bảo là say rượu nhờ Mít qua đón về.

Mình ngồi dựa vào gốc cây, chờ đợi.

10' ... rồi 20' ... Ngắm sao trời, ngắm xe cộ, ngắm đèn đường, ngắm cái chân đau, ngắm đủ thứ linh tinh, nghĩ đủ chuyện lằng nhằng. Lúc ý mình thấy thật là cuộc đời thật là buồn cười. Diên thật

Con escape đen đi ngược chiều lừ lừ tiến lại gần phía mình, rồi đỗ ngay bên cạnh. Mình không ngắm rượu nhưng ngắm sương đêm, cổ mãi mới đứng lên được. Mít hạ kính xe, mỉm cười dịu dàng, cất cái giọng điệu chảy nhót trên mình :

- Ôi, chàng trai trẻ ... con chim mồi nào khiến chàng thân tàn ma dại thế này ???

- Chim c*t gì, em đi đâu về đấy ?

Mít cười sáng sặc, có vẻ khoái trá thấy bộ dạng mình như thế. Cô nàng không trả lời mình, đạp ga đi thẳng.

- Em đưa anh đi hóng gió cho tỉnh rượu.

Phi thẳng 1 mạch sang cầu Đuống bằng đường đê. Phía gần chân cầu, gió mát lồng lộng, bọn mình dừng xe bên vệ đường, dắt nhau lên bờ đê ngồi. Mít lấy 1 tấm vải bạt, 1 chai chivas 18 còn già nửa, 1 giỏ hoa quả với túi bò khô ra. Mình không nhìn được cười, cô nàng thật đúng là tri kỷ của mình.

Nhiều lúc mình cũng thấy bọn mình sống bạt mạng quá. Không có lẽ lối nền nếp gì sất. Tuổi trẻ thật bốc đồng. Nghĩ lại thấy sợ phết, nhớ hôm đấy mà gặp nghiện hay cướp thì ồm đòn.

Mít cứ im lặng ngồi cạnh mình, ngắm sao trời. Không có cốc, muốn uống rượu thì phải tu thôi. Mình nhấp 1 ngụm lớn, thở dài :

- Anh buồn. Anh thấy mất phương hướng. Anh đuối quá.

Em nắm tay mình, siết nhẹ. Mỉm cười.

- Thỉnh thoảng em cũng cảm thấy thế.

- Anh không biết anh đang cố gắng vì cái gì nữa. Nếu chỉ là cho bản thân anh, anh có cần gì đâu. Đủ ăn đủ mặc là thỏa mãn rồi. Anh kiếm tiền, tiêu tiền, tiêu mà anh cũng chẳng biết là anh tiêu để giải quyết vấn đề gì ...

Ngoài mấy thằng bạn ra thì Mít là người duy nhất mình nghĩ là có thể hiểu mình. Em cầm chai rượu, tu một hơi dài. Lấy mu bàn tay lau khóe miệng, khà một tiếng như thở dài, rồi ôm mình. Em gần như không nói gì, cứ lặng lẽ ở bên mình, dịu dàng lấp đầy những khoảng trống lo lắng trong lòng mình. Còn mình thì chắc là lảm nhảm rất nhiều. Nhiều lúc chỉ muốn nói ra cho nhẹ nhõm chứ thực sự cũng không cần Mít giúp đỡ.

Đợi đến lúc mình lên tinh thần rồi Mít mới bảo :

- Đêm nay bọn mình ngủ lại khu này nhé, xe này em lấy của đứa bạn gần đây.

- Uhm, thế lúc em đi đón anh bạn em có hỏi gì không ?

- Có, em bảo em đi mua ít sữa chua.

- Giờ này thì anh cũng chịu, không mua nổi sữa chua cho em đâu.

- Gần đây có cái phố Kiều ... cùng lắm thì em ra đấy mua.

Mít lúc nào cũng giỏi cái trò nói luyên thuyên. Bọn mình vào 1 nhà nghỉ bên đường Ngô Gia Tự. Hôm đấy Mít mặc quần đùi, áo 3 lỗ, đi dép xốp, mình thì lúc ngồi ngắm sao cởi giày vút trên xe, đi tạm đôi tổ ong nên thằng nhân viên nhìn bọn mình có vẻ dò xét. Nếu không phải là đi ô tô chắc nó đếch thêm mở cửa luôn quá. Lấy phòng xong mình lên trước, còn Mít bảo đi trả xe cho bạn rồi quay lại sau.

Đêm đấy mình nhớ là cứ ngủ được 1 tí thì lại nghe em lèo nhèo :

- Em say rồi ... nói chuyện với em cơ.

- Anh cũng say rồi ... để yên anh ngủ. Anh cử đại diện, em nói chuyện với nó đi.

- Thế thôi, em về đây. Em đổi rồi. Anh lạnh nhạt bỏ xừ ...

- Thôi, nằm đây anh chiều.

Rồi cứ thế cả đêm, mình cứ chợp mắt được 1 lúc thì em lại khều khều mình dậy để cử hành với bóc lột sức lao động. Rượu vào là hư thế đấy.

Đến gần sáng, mình mệt lả, lăn ra ngủ như thế. Không cả đếm nổi đêm mấy lần bị dựng dậy nữa.

Tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm làm mình tỉnh ngủ. Chân tay rã rời, cầm bao thuốc lá còn thấy run lấy bấy.

Rút được 1 hơi, suýt tí nữa thì sặc khói. Cái người từ phòng tắm bước ra không phải Mít.

Chuyện quái quỷ gì thế này !!!

Cô nàng mặt khá xinh, mặc áo 2 dây, quần siêu ngắn, đi chân trần. Da trắng muốt, cặp giò thì cứ gọi là miên man mát mùa ... Mình vội vàng kéo chăn che thẳng em mất nết. Mình không kịp nghĩ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cố cười lấy cái giọng tỉnh bơ :

- Đêm qua vui không em?

Cô nàng sà vào lòng mình, lấy điều thuốc trên tay mình, hít 1 hơi. Thong thả trả lời :

- Vui. Nhưng mà anh làm em hơi đau. Em chưa bao giờ thử ở chỗ ý cả.

- Thế giờ anh phải đền em như nào đây ?

- Thêm lần nữa nhé?! Em thích ...

Mình nhớ là đêm qua mình ngủ với Mít mà. Sao lại thành ra thế này cơ chứ ??? Nhưng mà, gái đẹp quá
(to be continue ...)

29. Chap 29

Trước khi gặp Mít, mình cũng có quen biết với nhiều cô gái thực sự thông minh, có đầu óc sắc sảo nên mình không quá ngạc nhiên trước cái thâm trầm của Mít. Công nhận là Mít nhà mình cũng thuộc loại tâm cơ, nhưng không “khùng” như các bác vẫn nói đâu. Mít trở nên đặc biệt vì người yêu Mít là cái thằng viết truyện thôi

Nếu các bác còn hứng thú, có ngày mình sẽ kể về 1 cô nàng mà trong mắt mình ả mới thực sự là bá đạo, tinh ranh còn trên cả cơ Mít.

Quay trở về Lâm Gia trang.

Cũng may là mình ngắm gái đẹp quen rồi nên thấy bình thường. Chứ không thì chắc lúc ý dù có kiệt sức cũng cố mà lao vào mắt. Điện thoại mình vẫn để trên bàn cạnh giường, không tin nhắn, không cuộc gọi nhờ nào từ Mít. Có khi nào là đêm qua Mít trả xe cho bạn rồi ở lại đây và gọi gái đến troll mình không?! Rõ ràng đây không phải là phong cách của Mít mà. Còn nếu đây không phải là đùa của Mít thì mình phải tự hỏi tại sao lại không thể nhớ ra tí thông tin nào về cô nàng nóng đến bỏng môi này được ?!

Cô nàng vung tay kéo rèm cửa, trưa trở trưa trật xừ rồi. Giọng em ý mượt hơn cả mấy em massage trong resort cao cấp nữa.

- Anh ơi, em phục vụ anh chưa tốt hay sao mà trông anh đăm chiêu thế?

- Không, chỉ nhìn em thôi cũng đã đủ mãn nhãn rồi. Em có bận gì không ?

- Anh bận à ?

- Ừ.

Mình quơ quần áo. Gái quay mặt ra cửa sổ, không nhìn mình, giọng giận dỗi.

- Em làm không tốt rồi, anh chẳng thèm hỏi gì về em cả ...

- À ừ, mình còn gặp nhau nữa không em ?

- Em nghĩ là còn.

- Uhm, anh chỉ cần biết có thể thôi.

Gái kéo tóc sang 1 bên vai, để lộ cái gáy cao, trắng nõn, cười duyên dáng :

- Sao mình không làm thế thêm lần nữa ?

- Ví anh để trên bàn kia. Anh mệt quá, em tự lấy đi.

Cũng chẳng quan tâm trong ví còn bao nhiêu tiền, cùng lắm gái lấy hết tiền mặt thì thôi. Nếu gái là hàng thì chắc cũng ngang ngửa dòng luxury, không sợ hết tiền mà chỉ sợ không đủ tiền trả ý chứ.

Cửa phòng hé mở, Mít thò đầu vào, cười khanh khách :

- Con kia, đùa dai vừa thôi chứ.

May mà mình mặc quần áo tử tế rồi, nhìn thấy Mít như thì mừng như bắt được vàng. Té ra là đùa. Thật là đáng sợ, nếu không phải vì mệt đến run cả tay thì chắc giờ mộ mình xanh cổ rồi, còn Mít thì dự là chưa mãn hạn tù. Quay lại nhìn “em hàng” 2 dây đang che miệng cười khúc khích :

- Em xin lỗi, bọn em chỉ đùa thôi ...

Dạ vâng, các chị thật là vui tính quá đi. Mình không cẩu giận gì được, Mít thì ko tính, còn bạn Mít trông nuốt như Elly Trần, ai mà tức nổi chứ! Chỉ còn nước cái cười khan. Gái lượn khỏi phòng, để dành không gian riêng cho 2 đứa. Mít nhẹ nhàng sà vào lòng mình, cọ trán lên trán mình, thủ thủ:

- Chiều nay đến lượt em đưa anh lên thiên đường.

Thiên đường của Mít không phải là cái giường mà là hồ câu.

Trời trong veo, có nắng, có gió, mặt nước phẳng lặng êm ru, giữa khung cảnh đầy mình cứ như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, bên cạnh là một tiên nữ xinh đẹp dịu dàng tươi cười nhí nhảnh ...

Chòi câu lơ lửng mái lá mát rượi, mình ngồi bó gối ôm cần, Mít ngồi đầu lưng với mình, duỗi chân gọt hoa quả ăn trông nhàn hạ vô cùng. 2 đứa cùng tận hưởng một góc bình yên hiếm hoi giữa cuộc sống, quên đi hết những xô bồ thường nhật. Thỉnh thoảng ra ngoại thành chơi như thế thấy cũng hay hay. Số hưởng thì cũng chỉ đến thế là cùng chứ còn mong gì hơn nữa!

Nhà mình trước giờ đa phần đi theo đường chính ngạch, ăn lương ăn lậu chứ không ai làm dân buôn. Thành ra tính mình cũng không mặn mà thiết tha chuyện ăn thua, kể cả đánh bạc cũng thế huống hồ chuyện buôn bán. Với lại mình được cái nhặt đâu cũng ra tiền, chỉ cần 1 thời gian ngắn lấy chỗ nợ bù chỗ kia là giải quyết êm xuôi hết. Mấy năm sinh viên ăn chơi nhảy múa chán chê ít nhiều tạo cho mình chút bản lĩnh. Mít vẫn bảo ở bên cạnh mình thì dù là đi đến đâu cũng không có gì phải sợ vì mình là người rất biết xoay sở, chắc mê mình cũng vì thế

Mít vẫn sợ mình nặng lòng, buổi tối cứ nhất quyết mời mình đi uống rượu. Mình định không đi, vì muốn về nhà nghỉ ngơi, nhưng Mít khéo dụ dỗ quá. Mít trang điểm cầu kỳ, mặc áo corset, váy ngắn, đi giày cao đến cả gang tay, lần đầu tiên thấy Mít sexy như thế, làm sao mà mình từ chối điều gì thốt ra từ cái khuôn miệng xinh xinh như thế được cơ chứ!

Đi với Mít thì lúc nào cũng vui vẻ thoải mái. Mình cả Mít thích ngồi bar, không hẳn là vì thích thể loại nhạc đấy, cũng không hẳn là rượu ở đây ngon hơn ở nhà mà là vì thích cái cảm giác đắm chìm trong khoảng trời riêng của mình giữa sự ồn ào náo nhiệt.

Đền thì chớp nhá, xung quanh lại ngọt ngào vì khói thuốc, mới hết 1 chai XO thì mắt mình cứ như bị dán vào những khoảng hở ngút mắt trên người Mít

Mít ôm cổ mình, ghé sát mặt vào mặt mình đến độ mũi 2 đứa chạm vào nhau, thì thầm:

- Em móc mắt anh ra bây giờ!

Mình không say rượu, nhưng chắc là say tình.

- Em thế này thì muốn móc cái gì của anh ra cũng được.

- Mẹ anh chắc không thích em nghịch lung tung thế đâu.

Mình thích cái cách em khiêu khích mình, thích cái cách em vô tư ở bên cạnh mình, thích cả cái cách em lên tinh thần cho mình theo kiểu đổi gió làm gái hư đích thực

- Giờ anh đi xe của em, tiêu tiền của em, thiếu mỗi nước ngủ dậy em trả tiền cho anh thôi.

Mít thả ngón tay dạo chơi trên cổ mình, mỉm cười trêu:

- Ồ há, thế thì em trả bằng tiền rượu. Hàng đẹp như anh phải cỡ chai XO này nhỉ ?.

- Tối thứ 7 anh khuyến mại dùng 1 free 1 cho group ... vài cô gái, nếu trong đấy có em với bạn em

- Cân nổi không đây? Mạnh miệng gớm

Mình hôn nhẹ lên trán Mít, đùa:

- Chuyện, anh em nhà anh thằng nào cũng mạnh khỏe cả

Mít cười khúc khích, nâng tay xoắn lại cổ áo cho mình, bảo:

- Được, có bản lĩnh! Riêng cái khoản đấy thôi cũng đủ đẩy giá anh lên vài chai 1 đêm thật.

- Có mỗi một mình em chịu mua anh cái giá đấy. Chứ anh thấy mấy đứa có tí nhan sắc thì chúng nó không phải chịu thua thiệt thế đâu.

- Thì tất nhiên rồi, chúng nó làm gì có chuyện biết điều như em.

Thỉnh thoảng mình với Mít vẫn share, nên suốt mấy tuần mình bí tiền Mít đòi trả mình cũng vô tư, ai sẽ gái thì kệ chứ mình thì không. Thành ra đến lúc mình xông xênh mình chẳng tiếc Mít cái gì, với lại, có một người bạn như thế thì còn gì để mà tiếc được ?!

30. Part 3: Ngoại Truyện - Chap 1

Trời thay đổi thời tiết nhỉ, se se lạnh. Tự nhiên mình nhớ lại những chuyện ngày xưa. Hôm nay muốn kể 1 câu chuyện buồn...

Ngoại truyện

Mình không thích những điều ủy mị, suýt soát, nhưng mình là một người sống tình cảm. Có lẽ vậy.

Trong cuộc đời bất cứ thằng con trai nào cũng có ít nhất vài bóng hình người phụ nữ.

Đầu tiên phải nhắc đến là mẹ, những gì còn đọng lại từ nhỏ trong mình về mẹ là một người thần thông quảng đại, cái gì cũng biết, có thể một tay che trời, hô phong hoán vũ. Mẹ có thể làm tất cả, xoay sở mọi việc ... thậm chí đến tận bây giờ mình vẫn nghĩ vậy. Hết khoe vợ chưa cưới thì giờ tranh thủ khoe về mẹ 1 tí.

Đối với một thằng như mình, rất ít người con gái có thể đến rồi đi nhưng để lại trong mình một cảm giác có thể gọi là sự nuối tiếc... Uhm, rất ít không có nghĩa là không có. Sau này thế nào mình không dám chắc, nhưng ngoài Diệp, người yêu mình hiện tại thì còn một người con gái khác, cũng đã từng một thời là nỗi lo canh cánh trong lòng mình, dù là mình chưa bao giờ yêu cô ấy.

“Em” là từ đại từ riêng mình dùng cho người yêu, nên giờ mình sẽ nhắc đến “người con gái khác” kia bằng từ “cô ấy”.

Nói về cô ấy, trong đầu mình nghĩ ngay đến hình ảnh một người con gái dịu dàng, thùy mị và yếu đuối... cũng là người con gái đầu tiên nhắc đến chuyện cưới xin với mình.

Cô ấy và em là hai thái cực mặc dù mình vẫn cảm giác 2 người có khá nhiều điểm tương đồng.

Em là một cô gái thông minh, thực sự thông minh và biết cách kiềm chế cảm xúc thì cô ấy lại là một người vui vẻ, luôn luôn vui vẻ đến mức tưởng như không ai có thể chọc cho cô ấy giận.

Em là một người đầy kiêu hãnh và tự tôn, sẵn sàng giãi đáp hoặc dùng thủ đoạn với bất cứ ai để bảo vệ những gì em cho là quan trọng thì cô ấy lại là người chấp nhận và cam chịu để đổi lấy bình yên.

Có thể nói cô ấy là một mẫu người nhu mì đến mức nhu nhược, khờ dại đến độ khiến người ta không nỡ làm tổn thương.

Mình và cô ấy quen nhau trước khi mình gặp em, qua facebook.

Không nhớ là mình add cô ấy hay cô ấy add mình, nhưng có tên trong list bạn bè khá lâu trước khi nói chuyện với nhau. Bắt nguồn từ 1 status của cô ấy :

“Cánh chim ơi! còn mặt mũi tận trời nào vui chi nơi xa xôi ấy Anh quên em như quên cánh hoa ...”

Mình là fan cuồng của Minh Tuyết, bài ý chẳng nhẽ lại không biết! Mình để lại cmt:

“Đường về cô đơn lạnh giá

Lang thang phố vắng trong mưa buồn rơi

Lệ nhòa trên mi sầu em khôn nguôi

Người tình ơi!

Thôi hết nằm thàng bên nhau tuyệt vời.”

Cô ấy like cmt của mình. Mình nhận ra sau đấy thỉnh thoảng lại thấy cô ấy like cả những stt của mình, mặc dù trước đấy tên cô ấy chưa bao giờ xuất hiện trên wall của mình. Hồi đấy mới quen, mình với cô ấy chat chit, nhắn tin thường xuyên. Ngay từ đầu cách cư xử của mình với cô ấy đã giống như là tán tỉnh rồi.

Cô ấy cũng khá xinh, khá đáng yêu. Từ ánh mắt, bờ môi, giọng nói đến cách ăn mặc đều toát lên vẻ nữ tính, mỏng manh. Nhưng lúc đấy mình thì là mình không có suy nghĩ muốn gắn bó nghiêm túc với bất cứ ai, kể cả là một người chân phương như cô ấy chứ nói gì đến thể loại gớm mặt như em.

Mình hay đưa cô ấy đi café. Cô ấy là người hoạt ngôn, có thể nói luyên thuyên đủ mọi thứ chuyện trên trời dưới biển, toàn những chuyện không đâu, gây cười vài phút rồi về nhà mình không đọng lại được chút gì về câu chuyện với cô ấy. Một cảm giác cũng thoải mái thực sự, không giống với cảm giác hưng phấn đầy kích thích như khi ở cạnh em.

Cô ấy hay ngượng, hay đỏ mặt, hay dỗi kiểu trẻ con ... mỗi khi bị mình trêu.

Hồi đấy mình bánh bao lắm nhá, vừa đi làm mà. Sơ mi, quần âu lúc nào cũng phẳng lý luôn, mặc dù tiền thì dèch có mấy nhưng được cái tướng công tử với con xe kéo lại nên cũng ra dáng người có tiền. Liếc mắt 1 phút là các em gái chết mình đông như quân Nguyên luôn.

Chỗ mình với cô ấy hò hẹn thường thì là quán café, hồi đấy mình và cô ấy hay ra ngồi winwin đọc báo, uống café sáng rồi đi làm. Tao nhả lắm, cô ấy bằng tuổi mình mà

Sinh nhật mình cách đây 2 năm, mình rủ cô ấy đi hát cùng với đám bạn mình. Lúc ý mình vẫn chưa quen em đâu nhé. Khi về thì cũng ngà ngà say rồi, nhân vật chính nên được chăm sóc khoản rượu bia tử tế đến phát sợ. Đèo cô ấy từ quán về, mình hỏi :

- Mình say rồi đấy, ấy có sợ không ?
- Cũng hơi hơi.
- Thế mình không đưa ấy về thì có sao không ?
- Đi cùng ấy thì sao cũng được!

Cô ấy ôm mình, lần đầu tiên cô ấy ôm mình, mặc dù mình biết cô ấy thích mình từ lâu rồi. Mình đưa cô ấy đến chỗ mà ai cũng biết là chỗ nào đấy. Cô ấy im lặng, chấp nhận một cách ngoan ngoãn. Cứ lú lú đi đằng sau mình, Lúc ý hơi lo, vì sợ đấy là lần đầu tiên của cô ấy nên vào phòng rồi mình vẫn không dám manh động. Cô ấy ngồi trên ghế xem tivi còn mình nằm trên giường. Mình bảo :

- Không ai làm gì đâu, lại đây ngủ đi. Đẳng ấy định thức cả đêm à ?
- Không tin.
- Thế sao còn theo mình vào đây làm gì!
- Thức nói chuyện.

Buồn ngủ gần chết còn chuyện với trò.

- Tặng quà sinh nhật đi rồi nói chuyện.

Lúc rủ cô ấy đi mình không nói là đi sinh nhật nên cô ấy không chuẩn bị quà cho mình.

- Không biết là sinh nhật ấy, quà để lần sau.
- Đùa thế thôi, đám lưng vài phút coi như quà sinh nhật cũng được!

Số mình đúng là số hưởng.

Ai cần đám lưng đâu, kiếm cái cơ hộ cô ấy để leo lên giường cho đỡ ngại thôi.

Người mình đầy mùi rượu. Mình ôm cô ấy, dựa cả người vào vai cô ấy. Cô ấy ngây thơ lắm, không sõi như em, làm sao mà biết được mình say đến mức nào, nghĩ là chắc mình sắp lăn quay ra không biết trời đất trăng sao gì nữa rồi. Mình giả vờ than thở :

- Sao mà nóng thế nhỉ ...

Cô ấy vỗ vỗ lưng mình, bảo :

- Ấy uống rượu nên nóng người đấy mà ... Say rồi à ?

- Uhm ...

Mình hôn lên cổ cô ấy, tay bắt đầu hoạt động. Cô ấy khẽ rùng mình, giữ tay mình rồi nói nửa đùa nửa thật :

- Bạn Long ơi, bạn có yêu mình không ?

Mình không say, nhưng mình muốn cô ấy. Nói có thì thỏa mãn thằng em nhưng là dối lòng thằng anh. Nói không thì vừa ý thằng anh nhưng lại đá bát cơm của thằng em. Lăn tăn phết đấy ...

(còn tiếp ...)

31. Chap 2

Cô ấy hơi gầy, cao gần bằng mình, nhưng mình không thích con gái gầy lắm, vì gầy thì thường là lép mình thích con gái có da có thịt

Mình không nói gì. Vì mình không muốn nói dối, nhất là chuyện tình cảm. Cô ấy có vẻ dối, kéo chân nằm quay lưng lại với mình.

Khổ, mình nào có biết cô ấy thích mình. Hồi đấy mình nghèo mặt rệp, làm gì có nhiều tiền đâu. Tất cả những gì mình làm cho cô ấy là online thì chat chit, thỉnh thoảng hôm nào không đi làm thì ở nhà nhắn với nhau vài chục cái tin, tuần 2-3 buổi café. Đấy, mỗi thế thôi!

Mình ngủ, đoán là cô ấy cũng ngủ.

- Bạn Long tốt y như mình nghĩ ý.

Mình cười thôi, không cần bình luận gì thêm về những điều hiển nhiên tựa tựa chân lý như vậy hết

Cô ấy cũng là dân công sở, mà thực sự là một cô gái đúng chất công sở bấy giờ luôn. Dĩ nhiên, nếu so với 1 người bình thường thì cô ấy hoàn toàn bình thường, nhưng đặt cạnh những người kiểu như Mít và đồng bọn thì cô ấy trở nên ngây thơ và có phần khờ khạo. Cô ấy không quá khôn lanh, không quá lý, không sắc sảo nhưng ở cô ấy luôn toát lên một sự chân thành dễ mến.

Mình không hứng thú với một người quá cơ bản như vậy nên mình không thể nào có tình cảm với cô ấy được, mình chỉ coi cô ấy như bạn bè hoặc em gái.

Sau sinh nhật mình không lâu thì đến sinh nhật cô ấy. Mình kiếm có bạn đi nhậu với bạn nên không đến dự, thực ra là vì mình ngại gặp bạn bè cô ấy rồi lại hiểu nhầm vớ vẩn. Đến khuya, cô ấy nhắn tin bảo là đứa bạn đưa cô ấy đi đã về trước, muốn nhờ mình qua đón về... Trời xui đất khiến thế nào mà mình lại đồng ý qua đón cô ấy.

Cô ấy dễ thương thật, công nhận những cô gái cao tầm 1m65 có thân hình mảnh khảnh ăn mặc khéo 1 tí đều có thể trở nên hấp dẫn vô cùng ... Mà mình lúc đấy vẫn chưa quen Mít, chưa rằng buộc, mình hoàn toàn tự do.

Lúc cô ấy ngã đầu vào lưng mình, mình đã nghĩ 1 là đạp cô ấy xuống xe rồi đi về, 2 là sẽ phải giữ tay đầu hàng cảm dỗ. Đã thế cô ấy lại nhanh tay giắt cái bật lửa của mình, trong khi thuốc lá là cứu cánh duy nhất của mình ...

Đêm đấy mình ngủ với cô ấy. Một trong những sai lầm to lớn nhất đời mình.

Mình biết là cô ấy làm thế vì muốn giữ chân mình. Lần 1, lần 2 ... rồi cứ thế thành thói quen. Mình không đưa cô ấy đi chơi ở những nơi mà mình hay đến, những buổi café sáng cùng nhau cũng ít dần, nhưng đi chơi về thường thì mình đến tìm cô ấy, mà cũng chỉ những lúc nhậu nhẹt chơi bởi chán chê rồi mình mới gọi cô

ấy. Để rồi mỗi sáng thức dậy, nhìn cô ấy, mình lại cảm thấy tội lỗi ngập đầu. Cô ấy vẫn thường ôm chặt mình trước khi mình về nhà như thể không muốn chia ly, vẫn thường ngược đôi mắt to tròn hỏi mình :

- Mình có còn gặp nhau nữa không ?

Cứ mỗi lần như thế mình lại thấy buồn, thấy mình đều, thấy mình khốn nạn ...

- Tùy em cả.

- Đừng quên em.

Cô ấy yêu một cách mù quáng, có thể nói là dai hay dại cũng được.

Rồi mình quen Mít. Nhẽ ra mình sẽ vẫn tốt với cô ấy, vẫn tử tế với cô ấy nếu như mình không quen em. Quả thực, nói gì thì nói cũng không thể phủ nhận rằng mình thực sự rung động trước em, một cô gái có thể xoay mình như đèn cù.

Chuyện mình với em bắt đầu như nào, tính cách em ra sao thì mình cũng đã kể rồi. Mối quan hệ của mình và em giống như 2 người bạn, sex là 1 trò chơi không hơn không kém. Còn giữa mình và cô ấy thì sex là sự bắt đầu cho 1 sự ràng buộc về mặt tình cảm, cô ấy khiến mình có cảm giác mình phải có trách nhiệm với tình cảm mà cô ấy dành cho mình. Tình cảm cô ấy dành cho mình quá chân thành, quá lớn và nó cứ vô điều kiện như vậy khiến mình dù muốn dứt cũng không đành lòng. Thực sự mình sợ ràng buộc, sợ áp lực, phát sợ cái suy nghĩ rằng mình mắc nợ cô ấy (dù là cô ấy không phải lần đầu tiên với mình).

Mình bắt đầu để invi cái yahoo, sợ nhắn tin, sợ gọi điện, sợ cả gặp cô ấy nữa. Nhưng cô ấy lại luôn chủ động nhắn tin, thỉnh thoảng gọi điện cho mình. Cô ấy nhắn vài tin thì mình trả lời 1 tin, tối nào cũng gọi nhưng chỉ những hôm đi nhậu về mình mới nghe máy ... Thực sự là không thể hiểu nổi cô ấy thích mình ở cái điểm gì, mình đối xử với cô ấy như thế cũng vì muốn cô ấy chán mình, rồi bỏ mình mà ai ngờ cô ấy vẫn kiên trì chờ đợi. Phải chăng cái giống đàn bà những gì càng khó có được thì lại càng phát cuồng ?!

Ngày nào cũng nhận đăm ba tin nhắn từ cô ấy cộng thêm vài cuộc gọi nhỡ, mình ức chế đến độ gặp nhau mà không cả muốn nói gì. Ngày đấy mình vẫn còn trẻ, nông nổi và ích kỷ. Mình cứ nghĩ mình không lừa cô ấy bằng những lời lẽ ngọt ngào là mình không phải chịu trách nhiệm về tội cố ý gây thương nhớ ... Mà cũng có thể 1 phần là do sự xuất hiện của em khiến mình lạnh lùng với cô ấy hơn.

Chuyện gì phải đến nó cũng đến. Cô ấy linh cảm có sự tồn tại của một người con gái khác trong cuộc sống của mình. Cô ấy buồn, cô ấy khóc, cô ấy trách mình vô tình.

Cô ấy thật khác với Mít, bằng cách nào đấy, em biết hết tất cả những mối quan hệ bất chính của mình nhưng em luôn im lặng, còn cô ấy lại sợ sự thật vì không dám đối diện. Cô ấy tự ti rằng cô ấy thua kém Mít, rằng cô ấy không bằng Mít ... đủ thứ linh tinh khiến cô ấy sợ mình sẽ bỏ cô ấy (lo bò trắng răng, đã bao giờ yêu đâu mà bỏ). Nhiều lần mình định kể cho cô ấy nghe về em nhưng cô ấy nhất quyết không nghe. Lại bảo :

- Em có tình cảm với anh, phải nghe anh kể về người anh yêu thương làm sao mà em chịu được.

- Thế giờ em muốn anh phải làm sao ?

- Có bao giờ anh nghĩ là sẽ cưới em không ?

- Không. Mà anh cũng chưa nghĩ đến chuyện đấy.

- Thế nếu em có bầu thì sao ?

- Em bỏ uống thuốc đấy à ?

Mình cũng hơi chột dạ, nhưng vẫn cố giữ thái độ bình thường. Khổ, đừng vội trách mình. Cô ấy muốn thế chứ mình thì không ủng hộ phương án chân đất mất toét.

- Em hỏi thì anh cứ trả lời đi.

- Không, anh chưa muốn lấy vợ.

- Thế lúc ý anh định tính sao ?

- Đừng có nếu. Bao giờ có thì anh lo.
- Nhưng nếu em có thì em bắt cưới đấy.
- Em nghĩ bắt mà được à ?

Lúc mình nói câu đấy, cô ấy sững sờ nhìn mình như kiểu mình là cái thằng khốn nạn lắm. Mà chính mình cũng không hiểu sao lại câu với cô ấy. Có thể do mình ghét cái kiểu cổ đằm ăn xôi, sống như con thiêu thân đấy. Mình thích cái gì thì mình tự làm, tốt nhất là đừng có ép uống.

Cô ấy cười buồn. Còn trong đầu mình lúc ý ngập ngụa những suy nghĩ về 1 viễn cảnh đen tối nhất có thể bắt ngờ ụp xuống...

32. Chap 3

Mình sẽ không nói tên cô ấy, chỉ đơn giản gọi là “cô ấy” thôi

Có 1 người yêu mình chân thành, yêu mình tha thiết thật là điều may mắn, nhưng khi mà mình không yêu người ta, mình muốn hướng đến 1 chân trời khác thì cái may mắn đấy lại chẳng khác gì xiềng xích. Thật dễ khiến người ta ức chế mà bốc hỏa.

Sau cái vụ mình phũ đấy, cứ tưởng là cô ấy sẽ quăng cho mình quả bom vào mặt rồi êm xuôi là xong. Ai ngờ cô ấy vẫn cứ nhắn tin đều đặn, gọi đều đặn ... Mình bắt đầu thấy phức tạp. Một nửa thấy tội lỗi, 1 nửa thấy phiền phức. Yêu thì yêu vừa thôi, yêu quá thẳng nào mà chả hỏng!

Nhưng biết phải làm sao với cô ấy được ?! Mình chỉ thương cô ấy chứ không yêu. Mà cái bản tính của mình là không bao giờ phũ được với con gái nên mình cứ bị nước mắt của cô ấy đánh bại, hết lần này đến lần khác.

Ở bên cạnh cô ấy khiến mình thấy đuối, thấy bản thân tồi tệ vô cùng. Mình hạn chế gặp cô ấy, 1-2 tuần gặp 1 lần, ngoài ra cô ấy nhắn tin hay gọi mình cũng mặc kệ, lúc nào mình thoải mái tinh thần thì mình gọi cho cô ấy. Nghĩ thấy mình chó má thật, nhưng mình sợ gặp cô ấy, thề luôn.

Thế mà cô ấy vẫn chờ đợi mình, vẫn nuôi hy vọng mong manh một ngày nào đấy tình cảm của cô ấy sẽ được đáp lại. Thật sự cô ấy quá đổi chân thành chứ không giả vờ ngoan hiền như 1 số đứa con gái khác, mà cô ấy càng như thế mình càng sợ lún sâu hơn ...

Mình phát mệt với cô ấy, còn Mít thì luôn làm mình hứng thú.

Đến hẹn lại lên, mình đón Mít đi chơi cùng mấy đứa bạn, lại nhậu nhẹt thôi. Chả hiểu duyên cớ làm sao mà tự nhiên hôm đấy mấy con chó nhà hàng xóm em sữa như điên. Ai thêm ăn trộm gì nhà chủ chúng nó đâu. Mãi đến lúc em ra thì chúng nó mới chịu im.

- Anh làm gì mà tự nhiên chúng nó sữa ghê thế ?
- Anh có làm gì đâu ?!

Mình giãy nảy cả lên. Còn em cười đều, đi loanh quanh trước mặt mình, rồi phán :

- Haizz. Chắc là em lại nghĩ bậy rồi ... tại quanh đây toàn chó cái! Như kiểu seri tiểu thư và những chú chó ế, nhưng là phiên bản gáy.
- Ngoài đời không có chuyện đấy đâu cô ạ.
- Chứ anh nghĩ HIV từ khi lây sang người qua đường truyền máu à ?
- Nếu thế em phải xem lại em ...em có gì thua kém hay sao mà anh phải làm thế!

Kiểu nói chuyện của mình với cô ấy khác hẳn với em. 1 ván cờ hay phải được chơi bởi 2 kỳ thủ ngang sức ngang tài, còn chênh lệch nhau thì chóng vánh và nhạt lắm.

Bọn mình ngồi uống rượu, nghe nhạc với chém gió linh tinh. Toàn những bữa nhậu ngồi cùng nhau, vui như thế thì bảo sao mình không nghiền những buổi tụ tập bạn bè. Rồi thấy cô ấy nhắn tin.

“Anh đang làm gì vậy ?”

“Anh đi chơi”

“Với mấy cô gái trong ảnh trên fb à ?”

“Uhm”

“Em muốn gặp anh”

“Welcome, girl!”

Mình có post mấy cái ảnh chụp chung thân mật với Mít và bạn bè lên wall fb mấy hôm đi bar, post cả những ảnh mình quàng vai ôm eo mấy đứa em gái mặc váy ngắn áo dây. Mình biết là cô ấy dị ứng những chỗ giải trí như thế. Giờ nghĩ lại thấy mình cũng trẻ con, làm cái trò trấu tre để khiến cô ấy ghét mình. Nhưng vẫn không ăn thua. Ai ngờ đâu là cô ấy dám đến 1 mình chứ!

Cái vụ mình bị Mít bắt quả tang hôm đi nhậu với em rau hột mà mình đã kể đấy, nhiều bạn bạn bảo bọn mình có pha tung hỏa mù hay ho, 1 phần cũng là do cái tiền lệ ở chuyện mình sắp kể đấy.

Cô ấy cũng mới chỉ gặp mấy thằng bạn mình đúng 1 lần hôm sinh nhật mình. Còn chúng nó lúc đấy lại mặc định Mít là 1 nửa của mình rồi, chỉ là vấn đề thời gian thôi, nên chúng nó đối xử với em khác với những đứa con gái thỉnh thoảng mình dẫn đi.

Cô ấy đến, nhập hội trong sự lạc lõng. Một điều quá khó khăn với 1 cô gái có lối sống khá khép kín và rụt rè. Mình nói cô ấy là bạn gái mình, để ý thấy mấy thằng bạn kín đáo liếc nhìn Mít, Mít khẽ nhú mày nhưng vẫn tỏ ra vẻ không có chuyện gì. Cô ấy không hợp với lối nói chuyện của bọn mình nên ngồi im re, không uống được rượu mà chỉ vâng vâng lon coca, cô ấy cứ như lạc vào 1 thế giới khác, đôi khi những câu nói đùa làm bọn mình phá ra cười thì cô ấy lại không hiểu hoặc đỏ mặt. Mình thấy Mít đã có vẻ thái độ.

Cũng thông cảm cho Mít 1 tí. Mít như nào mình cũng không cần dài dòng. Vì em là người như thế, em chơi với bạn bè cũng như thế nên em không đủ kiên nhẫn nói chuyện với những đứa con gái khờ khờ, ngổ ngỗ, tồ tồ cũng là chuyện bình thường. Lại càng không có gì khó hiểu khi em không giấu được thái độ “không ưa” với cô ấy, bởi vì ít nhiều lúc đó em đã có tình cảm với mình.

Mình lúc ý chỉ nghĩ là để cho cô ấy hiểu thêm về cuộc sống của mình, rồi cô ấy sẽ suy nghĩ đến cái chuyện bỏ mình là hợp lý. Cô ấy biết là ở đây cô ấy không được chào đón, nhắn tin cho mình nói là muốn vào toilet.

Mình đưa cô ấy đi, vừa đến cửa thì cô ấy ôm mình khóc nức nở. Tủ thân đây mà. Mệt thật.

- Anh hay đi như thế này lắm à ?

- Ừ.

- Lần nào cũng uống rượu hút thuốc?

- Ừ.

- Anh bắt mẫn gì với cuộc sống mà lại buông thả bản thân như thế ?

- Không, vui thì anh uống thôi.

- Em thấy không có gì vui hết!

- Vì em không hợp với anh.

- Anh thích cô tóc vàng đấy phải không ?

- Ừ.

- Thế sao còn để em đến đây ?

- Em muốn đến còn gì.

- Giờ em muốn về.

- Ok, anh đưa em về. Em ra ngoài trước đợi anh.

Mình nói với Mít cả mấy thằng bạn là mình đưa cô ấy về rồi quay lại. Thực ra là mình muốn Mít nín kéo mình 1 tí, nhưng em chỉ thản nhiên đứng dậy, ôm mình, nói nhỏ :

- Anh cảm thấy cần đi thì cứ đi.
- Em không giữ anh lại à ?
- Không.
- Anh đi thật đấy.
- Uhm. Anh đi đường cẩn thận.
- Em có khó chịu không ?
- Có.
- Không thích mà vẫn để anh đi à ?
- Anh cảm thấy cần đi thì cứ đi.

Mít là thế. Nhìn qua gương (quán lắp gương 2 bên tường), mình thấy em nhếch miệng cười với cô ấy ... Nhưng mình không trách em. Mình không muốn yêu 1 cô gái mà hơi tí lại phải ôm ấp bảo vệ nàng trước những người con gái khác, thà là nàng bắt nạt người khác còn đỡ nhứt đầu hơn!

Mình đưa cô ấy về.

Cô ấy vẫn dầm dút khóc. Lại nắm tay, nước mắt ngấn nước mắt dài :

- Mình có còn gặp nhau nữa không ?
- Em cứ thế này thì anh nghĩ là không đâu.
- Cô ấy ôm mình, ôm chặt cứng như sợ mình lượn mất.
- Em không cho anh đi.
- Bỏ anh ra. Giờ anh phải đi rồi. Anh không thích để bạn anh đợi.

Mít không nói những lời ủy mị sụt sướt nhưng lại bơm vào não mình cái suy nghĩ “cần phải về thì nên về”.

Mình gỡ tay cô ấy ra một cách lạnh lùng. Mình nghĩ dừng lại ở đây là quá đủ rồi. Chia tay sớm, bớt đau khổ.

- Tại sao lại là người đẩy mà không phải em ?
- Vì em cho anh những cái em có, còn cô ấy có những cái anh cần.

Chuyện mình và cô ấy kết thúc như vậy... Một cô gái tốt, nhưng lại đặt tình cảm nhầm chỗ. Sau ngày hôm đấy mình biết là cô ấy đã khóc rất nhiều, đau khổ vì mình đến vài tháng. Mãi đến tận thời gian gần đây, nghe tin cô ấy đã yêu người khác mình mới cảm thấy nhẹ lòng rồi viết lại những dòng này...

33. Chap 4

Những chuyện này mình kể dưới dạng nhớ cái gì thì kể cái đấy, nhiều khi thời gian nó không tuần tự lần lượt mà có thể cái xảy ra sau thì kể trước, cái xảy ra trước thì mãi sau mới nhớ thành ra lại được kể sau ... Thế nên có chỗ nào lủng củng, lộn xộn thì thôi cứ bỏ qua, coi như là những truyện ngắn lẻ tẻ.

Cả tuần không lạch cạch, cái tâm hồn văn chương nó lại chảy lai láng đi chỗ khác rồi, viết cứ gượng gượng, nhưng nhớ ra nên phải viết ngay không lại quên

Hôm nay mình kể chuyện vui thôi, cho nó bớt cái ảm đạm của thời tiết mùa thu.

Một buổi tối đẹp trời, mình cả Mít y hẹn với thằng bạn mình đi karaoke. Số là thằng ku muốn đánh quả mạnh tay để đốn hạ con bé mà nó đang tán. Mấy thằng bạn mình tính giống mình, nhưng ham vui hám gái

hơn, mà như thế thì khỏi cần giải thích nhiều cũng hiểu chúng nó hướng đến đối tượng như thế nào. Thành ra đến giờ đa phần chúng nó vẫn cứ ... lông bông!

Ngày trước (mà có khi đến cả bây giờ) vẫn còn cái mốt gọi là yêu cho đẹp đội hình. Mà giờ đời sống cao, ra đường thấy con gái cứ phấn son vào là đẹp mút mùa, còn xe ga với ô tô thì cũng nhiều chả kém gì quân Nguyên. Đội mình cũng na ná như thế ...

Phải công nhận là bọn con gái đa phần là xấu tính thật. Có 4-5 đứa trong cái phòng hát bé tí mà đứa nào đứa nấy nói chuyện với nhau cũng cái kiểu bằng mặt mà không bằng lòng, cứ như kiểu con gà tức nhau tiếng gáy. Ấu cũng chỉ vì mỗi con đẹp 1 nét, con nào cũng xem xem nhau, mà hình như gái đi đâu cũng chỉ muốn không con nào đẹp bằng nó thì phải.

Mít nhà mình thì không đẹp, chỉ được cái chất. Gái đẹp ngấm mãi cũng ... không chán, nhưng thôi, thế là đủ với mình rồi.

Quán quen, bạn cũ ... nhưng gái thì trừ Mít nhà mình ra, mấy đứa kia trông quen mặt nhưng mình không thể nhớ nổi tên nên chả bao giờ dám gọi tên chúng nó vì sợ nhầm lẫn lại mang tiếng xỏ lá anh em.

Mít chạm cốc với mình, nhìn mấy đứa con gái kia rồi cười tùm nói thâm :

- Bạn anh chả anh nào đại miệng như anh.

Mình có còn lạ cái kiểu móc máy chọc ngoáy của cô nàng nữa đâu!

- Chẳng qua là anh nghèo thôi, chứ không thì làm gì có chuyện đến lượt em!

Em lườm yêu mình, rờ ngón tay lên môi mình, cười nham hiểm :

- Người như anh sờ chỗ nào chả ra tiền... Nghèo làm sao được! Hay là ... ?!

Em lại khúc khích cười trêu tức mình, ôi chả chấp. Đi bóp chát với cô này thì có mà hết ngày cũng chả được gì.

Rượu thì khui đến đâu hết vèo đấy đấy trong khi hoa quả bày la liệt trên bàn mà chẳng ai động vào, phí mồi thật. Mít thì cầm khư khư đĩa bò khô ngồi nói chuyện với mình, 2 đứa mãi chém quá không để ý gì đến mấy đứa kia. Tự nhiên nhạc đổi tông, không ai hát nữa. Giật mình thấy 2 đứa con gái cởi áo trèo cả lên bàn nhảy nhót. Mít nhìn tụi nó, hơi cau mày rồi cũng bật cười, vỗ tay cổ vũ.

Thằng bạn mình, đầu têu vụ hát hò này, cầm chai cầm cốc ra chỗ mình. Chìa ra mấy viên thuốc trước mặt Mít, bảo :

- Just 4 fun!

Mới đầu mình định ngăn lại, nhưng làm thế cũng không ổn. Nghĩ là Mít sẽ từ chối thôi, vì mình biết đến cả thuốc lá, shisha cô nàng còn không động vào huống hồ cái thứ này! Ai ngờ Mít vui vẻ cầm 1 viên, bẻ nửa rồi bỏ tọt vào cốc rượu, nhắm mắt uống cạn cả rượu cả thuốc. Thằng bạn mình cười hài lòng, Mít lại kéo áo nó, thì thầm vào tai nó câu gì đấy mà mình không nghe được. Thấy thằng bạn mình gật gù, cười cười, bảo với Mít :

- Tưởng gì, chuyện đấy thì đơn giản!

Xong nó lại nhét vào tay mình 1 viên, nhìn mình chờ đợi. Mình có thích cái này đâu, cứ nghĩ đến cảnh tỉnh dậy, người bệ rạc là ớn thấy mồ. Nhưng cả nó, cả Mít nhìn mình đăm đăm làm mình đành phải chiều theo...

Có điều, trời sinh mình được cái gian xảo. Mình giả vờ lừng khừng, tay vân vê viên thuốc nhưng thực ra là che che để đẩy viên thuốc kẹp vào cái nhẫn, rồi úp cả bàn tay lên miệng, ra chiều đã nuốt.

Mít rót cho mình cốc nước lọc, như kiểu sợ không làm thế thì mình ới ra luôn vậy!

Kể cũng tò mò, suốt thời gian quen nhau, lúc nào cô nàng cũng giữ hình ảnh là người tự chủ, không say, không phê pha bao giờ ... Hôm nay có khi mình sẽ được chứng kiến kịch hay cũng nên. Quay ra hỏi lại cho chắc ăn :

- Anh tưởng em không thích cái đấy!

- Đầu có, em dễ tính mà. Em chỉ không thích mấy con nữ thần ốc thôi.

Mít nhún vai, ngả đầu vào ngực mình. Nhạc to, không khí trong phòng bắt đầu trở nên ngọt ngào, nhiều lúc tưởng như nó đặc quánh lại như cháo. Mấy đứa kia bắt đầu cởi áo vứt lung tung, lắc lư ưỡn ẹo đủ trò. Nhìn sang bên cạnh, thấy Mít cầm hộp khoai tây chiên nhai rôm rốp ... Chưa ngấm hay sao thế nhỉ?!

- Em nóng không ?

- Anh nóng ?

Mít cười, lặn ngón tay cầm khoai tây lên môi mình. Trời sinh ra em cứ hay trêu ngươi mình bằng những hành động như thế!

- Ủ, sang phòng khác đi.

Mít gật đầu, lúc ý mình thật chả biết cô nàng đang trong tình trạng như nào nữa. Nhưng nhìn đôi mắt ngơ ngác, ngây thơ khắc hẳn lúc bình thường của em khiến mình còn thấy dễ high hơn ...

Mình mượn tạm cái phòng nghỉ trong quán, cũng đầy đủ tiện nghi không thua gì nhà nghỉ. 2 đứa lao vào nhau

Mình hoàn toàn tỉnh táo nhé, định hỏi chơi xem em lúc phê thì ra làm sao. Mít tùm tùm cười, chậm rãi bứt cúc áo mình như kiểu đang tận hưởng trò tiêu khiển mà em yêu thích nhất.

- Anh có sao không ?

- Có ... nhiều sao lắm.

Em kề môi sát môi mình, thì thầm như niệm thần chú:

- Nào ...

Mình ôm ghì lấy em, hỏi :

- Em muốn gì nào ?!

Em ngược nhìn mình bằng đôi mắt trong veo:

-Bình thường anh lúc nào cũng dịu dàng, nhẹ nhàng, Hôm nay dưng thế nữa ...

- Cũng được, nhưng mà như thế thì không ngoan tí nào.

- Tại sao ?

- Vì bọn mình sẽ làm sập cái giường ở đây mất...

- Tại anh hư ...

- Anh gì có như em!

Mình ngồi dậy, xoay cái nhấn móc ra viên thuốc. Mặt Mít đang từ như này chuyển sang như này , rồi như này , và cuối cùng là như này . Em giậm chân giậm tay ra vẻ hăm hực :

- Anh xấu tính ... Anh ăn gian.

Mình ôm bụng cười đắc thắng, nhìn cái vẻ bất lực của em rõ là yêu . Em lại gần ôm cổ mình, gỡ ngón tay mình ra rồi nhè vào lòng bàn tay mình nửa viên thuốc nát mủn cả ra.

- Uầy, em là siêu nhân à ?

- Em bọc trong bã kẹo sao su. Anh đều lắm, mắt công người ta đóng kịch ...

Mình thích Mít của mình như thế, mảnh khảnh, láu lỉnh mà hư như thế cũng không sao cả. Có lần tình cờ đọc được câu bác nào đấy bảo bọn mình đúng là 1 cặp trời sinh. Chắc là thế

34. Part 4: Intro

Mình lượn lờ f17 và f145 cũng không dưới 1 năm trước khi viết cái thread này.

Mình đọc khá nhiều thread về gái hư, gái ngoan, trai tốt, trai đều bla bla bla, mình cũng có những định nghĩa riêng của mình về những khái niệm này. Thấy đa phần mọi người có thành kiến với những cô gái xăm mình, đi bar, sành đời... Mình để ý cứ thỉnh thoảng lại có thread hỏi về gái, về bar, về zai tốt đi liền với cái sự ế ... Những câu hỏi đó quá chung chung, không thể nào mà vợ dũa cả nắm lại như thế được!

Không hẳn đứa con gái nào đi bar cũng biết đi đêm.

Không hẳn đứa con gái nào xăm mình cũng hư hỏng.

Không hẳn cứ “mất” rồi là không thiết tha giữ gìn.

Không hẳn cứ chân dài là óc ngẩn...

Tất cả đều có ngoại lệ.

Và tất nhiên, những gì mà cái thằng mình đang viết cũng không phải là đúng. Mình không phải là thằng có tài, không phải là thằng có bản lĩnh này nọ, cũng ko đến mức thần thánh hay pro, mình chỉ là 1 thằng con trai bình thường, có đôi chút hoa tay trong việc khua bàn phím. Vậy thôi!

Mình muốn kể về 1 cô gái, nếu xét trên quan điểm của số đông thì cô gái ấy thuộc thành phần khó mà chấp nhận được, nhưng đối với mình, nếu mình gặp cô ấy sớm hơn Mít thì có thể câu chuyện này nhiều khả năng sẽ được viết với nội dung khác.

Vì mình gọi Mít là “em”, gọi người con gái ngoại chuyện là “cô ấy”, nên cô gái trong phần này mình sẽ gọi đơn giản là “gái”, không phải gái trong nghĩa đen như gái của dân miền Bắc đâu nhé.

Mình và gái quen nhau tính đến nay được độ gần nửa năm, tức là khoảng thời gian sau khi mình với Mít chính thức yêu nhau.

Trước đây mình có kể là Mít đã từng nói giả như bọn mình quen nhau muộn hơn thì mới có thể tính đến chuyện lâu bền. Lý do là Mít cho rằng 1 thằng con trai tốt nhưng khờ khạo thì dễ bị sa ngã hơn 1 gã từng trải đến độ chín muồi. Thành ra ngày đó cứ lẩn tránh hơi tí là đòi bỏ mình cũng vì nghĩ mình còn trẻ quá, chơi bởi chưa chán để có thể đề kháng được trước những cám dỗ. Lúc ý mình không nghĩ gì nhiều về câu nói đấy, cho đến khi gái xuất hiện trong cuộc đời mình, khiến mình có lúc gần như điêu đứng.

Nếu làm 1 phép so sánh ví von đơn giản giữa những cô gái mình đã kể với rượu thì em Trang giống Malibu, ngửi thì thơm nhưng uống vào thấy hăng hăng; “cô ấy” hẳn là giống 1 ly baileys trứng êm dịu, “em” của mình chắc chắn là nồng nàn tỉ lệ thuận với độ cồn của tequila và tất nhiên, không thể thiếu vị mặn của muối và vị chua của chanh. Còn gái, cô gái mình sẽ kể tiếp theo đây mới đầu tiếp xúc có cảm giác là ngọt lịm như Tia Maria, rồi chuyển qua vị ngậy ngậy của baileys, sau đó lại nhanh chóng chuyển sang mùi cam thơm phức của Grand Marnier, cuối cùng là chút nóng bỏng như ngọn lửa trên chính ly B52 cảm xúc đó ...

(Đoạn mở đầu cho part IV ...)

35. Chap 1

Phòng mình toàn mấy thằng cao to đẹp trai, lúc nào cũng sơ mi quần âu đóng thùng, em nào có việc gì đi ngang qua cũng đều cố lượn vào uống cốc nước nói dăm ba câu tào lào rồi mới chịu về.

Đợt qua tết, phòng mình có nhận 1 em đến thực tập. Chính là “gái”. Gái sinh năm 91 là con của bạn thân chú mình, không biết là vô tình hay cố ý mà chui đúng vào phòng mình. Nói là đến thực tập nhưng có phũ phàng là nhẹ nhàng hướng dẫn bảo ban, không ai được hạnh hợ hay bắt nạt gì nó, thành thử nó đến cty cũng chỉ ngồi ôm laptop xem phim, thỉnh thoảng làm vài việc vớ vẩn. Được cái con bé cũng khéo, hay mang đồ ăn vặt với lại hoa quả đến mời anh em. Từ ngày em nó vào thì phòng mình xôm hẳn, các anh zai bình thường vẫn ham tán dõc, giờ có thêm cô em gái mồm miệng xoen xoe thì lại càng nhộn nhịp.

Xét về nhan sắc, khách quan mà nói thì gái khá là xinh, chân khá là dài, da khá là trắng ... nói chung về tổng thể thì khá là đáng mơ ước. Gái xinh lúc nào cũng lợi thế đấy, ưa nhìn, khéo miệng tí thì ai cũng nhiệt tình vui vẻ giúp đỡ. Con bé tương đối dạn dĩ, bựa tính mà cả phòng cũng chỉ có mỗi nó là con gái chưa chồng, chưa người yêu, ít tuổi nên nhanh chóng hòa nhập vào cái đám lôm côm bọn mình.

Hôm lĩnh lương, mấy anh em trong phòng rủ nhau đi làm vài cơ bi-a thì gái cứ đòi đi theo, mình thì không thích lắm. Mấy thằng con trai đi với nhau, tự nhiên có đứa con gái ngồi cạnh làm sao mà thoải mái được, thế mà 1 ông lại ừ ờ chở nó đi theo.

Mới đầu mình tưởng nó không biết chơi, ai dè nó chọc pro chả kém gì mình. Con bé bình thường toàn mặc sơ mi đi làm, lúc ở cơ quan thì cũng sơ vin, đến lúc đi chơi thì em nó cũng phá thùng, bung cúc chả kém gì ai. Nhìn quả con gái mặc áo sơ mi đuôi tôm, quần bò, đi giày đế bằng cầm cơ chọc bi trông điệu nghệ chả kém gì ai. Mà thực ra nhìn nó cầm cơ thôi cũng đã muốn tình nguyện thua xử rồi.

Con bé cùng phe với mình cả 1 ông nữa, đang thắng thế ngon ăn thì nó làm phát mạnh tay văng cả bi cái ra ngoài, khiến 3 anh em phải làm khán giả bất đắc dĩ. Nó ra đứng cạnh mình, chống cơ xoắn quẩy, hỏi :

- Không thấy bọn anh đưa người yêu đi gì cả ?

Mình coi nó như em gái, thoải mái vui vẻ thôi, hất hàm về hướng mấy em xếp bóng bảo :

- Đưa đi làm gì?! Hâm à!

- Anh tía được em nào chưa ?

- Anh tía tất, thích tất, cân được thì cân tất luôn.

- Anh bệnh vãi.

- Ồ, bệnh anh qua giai đoạn cửa sổ lâu lắm rồi.

Đây cũng là lần đầu tiên mình với gái nói chuyện riêng lâu như thế. Sau hôm ý, gái thỉnh thoảng hỏi bài tập mình trên cơ quan. Mà công nhận gái học dốt thật, điểm thấy lệt đả lệt đệt.

Hồi đấy cả phòng chỉ có mỗi 1 ông anh là biết mình đã có người yêu, còn lại ai cũng nghĩ mình độc thân. Gái cũng tưởng là như thế nên không hỏi mình chuyện đấy, mà đã không hỏi thì chẳng nhẽ mình tự bỏ bô là có người yêu rồi?!

Nhưng mình cũng biết thân biết phận nên không dám ngo ngoe gì hết, ai ngờ đâu mình càng giữ khoảng cách thì mật độ liếc trộm mình của gái với mình lại càng nhiều.

Tiếp xúc với gái 1 thời gian ngắn, đi làm ngày nào cũng gặp nhau, thỉnh thoảng lại cùng đi ăn trưa, đi bar chơi cùng các anh em trong phòng. Mình nhận thấy gái không lì lợm, ít nói như Mít nhà mình, cũng không kém trí tuệ như những đứa nhọt nhẹo ngơ ngơ ngáo ngáo. Nói chung là mình thấy gái rất thú vị. Mình không phủ nhận là có 1 khoảng thời gian mình bị choáng ngợp trước sự hấp dẫn của gái, nhất là khi gái lại muốn quyến rũ mình.

Hôm mình bận việc phải về muộn, lúc lấy xe ra thì trời sấm tối. Lại gặp gái đứng ngoài cổng, gái bảo xe hỏng muốn nhờ mình đưa về. Chả nhẽ lại từ chối, mặc dù mình nghĩ nó tự về bằng taxi cũng được chứ làm sao!

- Anh ăn gì chưa ?

- Anh chưa.

- Anh có đói không ?

- Anh không.

Thực ra mình đói meo, chỉ tại mình ngại đi ăn với gái lại sinh chuyện nên mới bảo thế. Ai ngờ, chạy trời không khỏi nắng. Gái thổ thề bảo :

- Em đói lắm, anh em mình đi ăn đồ nướng uống vài chén rượu đi ...

Gái đã nói thế thì đành mời nó đi ăn. Tính mình hay cả nể mà.

Mình thấy nó uống vodka mà cứ như trà đá. Sang đến chai thứ 2, gái hỏi mình :

- Anh, anh thấy em thế nào ?
- Xinh, thông minh, vui tính ... Niềm mơ ước của biết bao chàng trai ý chứ!
- Nhưng mà em bị ế anh ạ.
- Hở ???

Người như thế nếu có ế thì mình nghĩ là vì 2 khả năng, 1 là quá kén, 2 là ko ai dám tán vì nghĩ là ván đã đóng thuyền hoặc càn cao. Gái thở dài, cười buồn :

- Nhiều lúc em thấy cô đơn lắm.

Mình hiểu cái từ “cô đơn” mà gái nói. Thấy nguy hiểm, muốn chuồn cho nhanh nhưng lại không nỡ, mới bảo :

- Đi chỗ khác làm vài ly thay đổi không khí nhé ?

Gái níu tay mình, ánh mắt long lanh, giọng nói ngọt ngào :

- Em không muốn đi đâu hết. Anh ở lại đây đi.
- Người ta cũng phải dọn hàng chứ, mình ở đây mãi thế nào được ?!
- Tối nay ở lại với em đi... Em có trò này hay lắm.

Má gái ửng hồng, đôi mắt đượm phong tình đầy mê hoặc. Mình cũng có tí men trong người, không tài nào tránh khỏi rung động. Chai rượu thứ 2 mới khai ra, chưa kịp uống được mấy, có cầm theo mình cũng chẳng uống nhưng gái lại nhất quyết ôm khư khư mới chịu lên xe. Mình mua thêm 1 chai nữa với ít nem chua đem về nhà nghỉ nhậu xuyên màn đêm với gái. Thấy cũng tội lỗi với với Mít lắm, nhưng mà ... chẹp!

Gái ngồi xếp bằng khoanh chân dưới sàn, xếp chén rót rượu đợi mình ngồi xuống mới nhoẻn miệng cười, ánh mắt như mời như gọi :

- Anh có thích em không ?
- Có.

Thì đúng là mình thích gái mà, còn với Mít thì là yêu.

- Có muốn em không ?
- Có luôn.

Sự thật đúng là như thế.

- Em như thế này anh có nghĩ xấu về em không ?
- Anh hiểu là em cô đơn mà. Em cũng không thích anh. Em chỉ cần 1 người lấp chỗ trống, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, đúng không ?

Mình biết là gái thích mình. Mình cũng không nghĩ là sẽ gần gũi với gái đâu. Nhưng cũng phải nói thế để giữ sĩ diện cho gái. Gái im lặng, gật gù uống rượu. Bảo mình :

- Chơi trò chơi nhé ?
- Em nói thử xem.
- Anh uống 1 chén, em cời 1 thứ trên người. Tỉnh rượu thì coi như tất cả bay hơi hết. Đồng ý không ?
- Ok, lấy cốc to đi. Nếu là vì em thì chén này bé quá không bỏ!

36. Chap 2

Mình cũng đã tính cả rồi, với tử tượng của mình (sau nhiều lần cân đo đong đếm thì mình biết nó chỉ dao động trong mức độ nào đấy thôi), chắc chắn mình sẽ ngất đến chiều hoặc vào thẳng bệnh viện nếu như cố chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, còn nếu không lịm mà về thích để động chân động tay với gái và đắc tội với Mít thì âu đó cũng là ý trời.

Gái đổ rượu độ 1/3 cái cốc uống nước trong phòng, chắc độ bằng 4-5 chén gì đấy. Gái uống bằng chén, còn mình thì cốc nào cũng xác định là phải cạn 100%.

Tính mình ồm ồm, toàn thích uống rượu mùi. Ngọt ngọt êm êm dễ uống thì mình thích chứ thể loại vodka thì uống để hành nhau là chính

Cốc đầu tiên, gái tháo 1 cái vòng trên tay, mình tháo đồng hồ. May mà gái đeo mỗi 1 cái lắc chứ giả dụ mà nguyên bộ vòng tuần 7 cái thì khéo cái trò “hứng rượu” này làm mình vỡ mạch máu mà chết nếu muốn phá đảo mất.

Cốc thứ 2, gái đứng dậy cởi thắt lưng, còn mình tuốt cái nhẫn ra khỏi tay Gái có đôi mắt nâu long lanh nhưng đuôi mắt trông rất buồn. Chả nhẽ lại cứ như thế thì tảng băng chìm trong mình bị gái làm cho tan chảy rồi bốc hơi ngùn ngụt mất. Mình kiếm cớ gọi chuyện để phân tán sự tập trung vào những suy nghĩ bậy bạ:

- Em đang nghĩ gì thế ?
- Em thấy ngón tay của anh thật là dài ...

Gái cười ranh mãnh, kéo lê chữ “dài” một cách hóm hỉnh, đôi mắt ánh lên cái điều đen tối mà mình đang nghĩ ... Cô nàng này “nóng” cũng không kém gì Mít nhà mình đây. Thật sai lầm khi hỏi câu đấy.

Cốc thứ 3, gái cởi cúc áo thứ 2 tính từ trên xuống, mình lợi hơn, đi những 2 chiếc tất nên chưa bị lộ hàng. Đã bắt đầu thấy lấp ló một vài thứ nhưng mình cố gắng không nhìn. Thậm chí mình sợ cả chuyện gái cúi xuống rót rượu cho mình nên với lấy chai tự rót. Thoảng qua suy nghĩ hay là dừng cuộc chơi rồi về với Mít ...

- Thế còn anh đang nghĩ cái gì đấy ?
- Anh nghĩ nhẽ ra anh không nên sử dụng uống bằng cốc như này. Sốt ruột quá.

Gái cười chúm chím, xiên 1 cái nem chua chấm tương ớt đưa cho mình :

- Em thích con trai tử lượng cao.

Bao thuốc còn có 2 điếu, không đủ cho cuộc kháng chiến trường kỳ. Tranh thủ lúc đi ra ngoài mua bao khác thì gọi cho Mít nói vài câu. Lúc ý mình biết là mình sai rồi, nhưng kệ, đâm lao thì cứ theo lao thôi.

Mình cạn cốc tiếp theo. Thêm 1 cái cúc áo được bung ra, nhưng là cúc ở dưới. Chung qui là vẫn kín bưng. Đây là cốc thứ 4 rồi. Trò chơi này chắc là kích thích nhất trong tất cả những pha buộc phải huy động tối đa sự tỉnh táo mà mình từng tham gia. Lại thấy gái bấu môi, có vẻ hậm hực.

- Em sao thế ?
- Anh cứ như là uống lấy được ý, chả để ý gì đến em cả!

Mình với gái thỉnh thoảng có đi nhậu với anh em cùng phòng, cũng đôi lần đả động đến tình 1 đêm ... Mình thoáng tính, gái cũng là người phóng khoáng, biết thế rồi thì còn nói làm gì nữa. Mình nhìn gái, xinh phết, nuốt nước bọt một cách vô thức, làm cái mặt ngẩn ngơ bảo :

- Để ý đến em quá đi ý chứ, không thì anh cố uống làm gì!

Mình lại uống tiếp cốc thứ 5, thấy hơi hoa mắt rồi. Gái vẫn giữ luật chơi, nhìn gái lúc này mình bắt đầu có cảm giác muốn ngâm đầu vào bể nước cho bớt nóng. Mình vẫn chưa phải cởi áo nhờ còn cái dây chuyền trên cổ.

Mít với mình không sống chung sống thử gì hết. Nhà đứa nào đứa ấy ở, gắn bó với nhau dựa trên tình cảm và sự tin tưởng, ghen thì tất nhiên thỉnh thoảng cũng không tránh được, nhưng về cơ bản là không ai quản lý ai, bảo sao mình mới có những lúc phá củi sổ lồng đi đêm không về. Phũ phàng mà thừa nhận thì dù có thể kìm nén không phản bội trên phương diện thể xác thì cũng sẽ gây tội lỗi trong tư tưởng. Đòi hỏi sự chung thủy tuyệt đối gần như là điều không thể.

Gái nhìn mình, trông hơi buồn buồn, dỗi dỗi. Mình biết gái tự ái vì mình chỉ nghĩ đến chuyện kia chứ không phải là vì bản thân gái, nhưng biết làm sao được, vì mình không quen dỗi lòng. Đảm bảo:

- Anh không muốn nghĩ đến những chuyện khác. Anh không thích rằng buộc, ít nhất là những lúc như này.

Ý mình là không muốn đến vấn đề tình cảm hay yêu đương. Còn gái thì lại hiểu nhầm là mình chưa muốn yêu đương. Có thể là mình hiểu, mình thừa nhận là mình muốn ngủ với gái, nhưng mình biết thừa gái không khờ khạo như “cô ấy”. Mình có cảm giác gái là sự cộng lại chia đôi hoàn hảo giữa Mít và “cô ấy”.

- Cứ y như rằng lúc em chọn được ai thì người đấy cũng lại chưa muốn yêu hoặc có người yêu rồi!

Gái thuộc loại kén cá chọn canh. Mà điều kiện của gái cũng tốt nên con cá của gái phải là cá to, chỉ tiếc là cá to thì không dễ bắt. Cái giọng của gái lúc ý không phải là thốt ra 1 câu tự sự, mình có cảm giác nó chứa đựng sự bất mãn, và có chút gì đó là không cam tâm... Những đứa con gái như thế một khi đã chăm con mồi thì nào xem ra cũng khó mà thoát được.

Tiếp cốc thứ 6, căn phòng đầy khói thuốc, kết hợp với cái điều hòa tạo thành 1 thứ mùi đặc quánh. Gái đã không còn cái cúc áo nào để bứt nữa. Mình không muốn tháo cái khuyên tai đôi với Mít, nên đứng dậy cởi ... thắt lưng!

Bắt đầu lăn tăn. 1 là uống tiếp và lăn ra ngủ, 2 là uống tiếp lấy can đảm quên đi cô người yêu bé nhỏ để lao vào cảm dỗ, 3 là dừng lại giải tán quốc hội. Phương án 3 có thể loại bỏ ngay từ trong trứng nước. Vậy là chỉ còn mỗi việc phải uống thôi và phó mặc cho dòng đời xô đẩy.

Điều hòa vẫn đang chạy ro ro mà mình thấy nóng hừng hực, mồ hôi ướt rịn cả lưng.

Đến cốc thứ 7, lúc ý mình vẫn nghe rõ gái nói cái gì, mình nghe và hiểu hết, cũng trả lời lại nhưng về sau không tài nào nhớ nổi nội dung cuộc trò chuyện từ đoạn đấy ra làm sao.

Sau cốc thứ 8 là tiếng sột soạt của quần bò của gái, mình nude phần trên. Căn phòng bắt đầu chao đảo quay cuồng.

Mình lảo đảo đứng dậy, không đủ kiên nhẫn ngồi uống tiếp mà chơi cái trò ngu xuẩn đấy nữa. Tất cả những gì mình kịp thấy trước khi mí mắt sụp xuống là khuôn mặt của người con gái mình yêu, nụ cười của em, giọng nói ngọt ngào trong trẻo và làn da mát lạnh cũng như là của em luôn ...

37. Chap 3

Lúc say người ta bị nhầm lẫn hay ảo giác cũng là chuyện bình thường. Tính ra mình cũng uống độ gần chai rưỡi chứ ít gì, may mà rượu 29 độ chứ 39 độ thì chắc là òe í e rồi, nghe nói uống 1 lúc 3 chai 750ml 40 độ thì sẽ tỉnh dậy dưới tuổi vàng...

Mình say khướt.

Không phải là không muốn dắt dê đi ngủ, cũng muốn lắm chứ, nhưng không đành lòng. Con gái nhà người ta không phải hàng họ, không phải người yêu mình, trong khi mình thì đã có nửa kia rồi, làm thế không ổn. Đành phải uống đến ngất lịm vì sợ trên bảo dưới không nghe.

Mình từng trải qua rồi nên mình hiểu chứ không dám lộng ngôn mà bảo không bao giờ có chuyện ham muốn đè bẹp lý trí, kể cả là say đi nữa. Cốt lõi nằm ở chỗ người ta có muốn kiềm chế hay là không thôi.

Vô tình, chính người con gái mình yêu đã trở thành liều vắc xin chống lại virus cảm dỗ.

7h sáng. Chuông báo thức réo inh ỏi.

Đầu mình đau như búa bổ. Nằm im vài giây để định hình là mình đang ở đâu, với ai và đang trong tình trạng như nào. Không đến nỗi thảm lắm, quần trong quần ngoài vẫn còn nguyên.

Gái nằm lẩn quay dưới đất, cuộn tròn người trong chăn, chai rượu thứ 2 đổ chồng chơ trên sàn. Chắc hôm qua mình say, nên gái uống 1 mình đây.

Mình đá đít gái vài cái nhẹ nhẹ để gọi dậy đi làm. Gái nhăn nhó mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy, quần cả cái chăn mặt nặng mặt nhẹ đi vào toilet.

Mình đang ngồi lượm mấy cái đồ phụ kiện nhẵn, đồng hồ ... thì nghe tiếng gái hát. Sao bọn con gái cứ thích bóng gió người ta bằng lời bài hát thế không biết!

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why ...

Thấy chột dạ, chả nhẽ đêm qua mình nói hớ là mình có người yêu rồi hay cái gì à?! Nếu thế thì mắt mặt quá, mang tiếng có người yêu rồi còn đi đêm với gái, dù là không làm gì cũng sụp đổ hết cả hình tượng người đứng đắn bao nhiêu năm giữ gìn

Mình đứng trước gương chải đầu vuốt tóc, đang mặc áo thì gái đi ra, điệu bộ trông rất chi là đáng yêu, khác hẳn lúc bị gọi dậy, lại còn bá vai bá cổ vò đầu mình nữa. Phải như ở nhà mà đứa em ruột đùa thế đang lúc mệt thì chắc mình tóm chân dốc đầu quăng nó qua cửa sổ luôn quá. Nhưng mà gái đẹp thì ai nỡ mạnh tay.

- Sao anh lạnh nhạt với em vậy ?!

- Bài cả đấy!

- Bài đặt!

Mình chép miệng, thở dài :

- Em trông anh giống thằng thiếu thốn chuyện đấy lắm không?!

- Không giống, nhưng có cần phải tránh né em thế không ?

- Anh say, mệt chứ tránh né cái gì! Vớ vẩn!

- Thế mà em lại có cảm giác hình như anh đang đấu tranh tư tưởng ý!

- Ủ, đấu tranh mạnh ý.

- Anh sợ cái gì? Em không bắt anh đâu, cũng không có thằng nào đánh ghen hết á!

- Anh sợ dính phải em rồi không thoát ra được thì coi như là chấm dứt quãng đời ăn chơi nhảy múa.

Mình không sợ sợ gái, mà sợ Mít. Mít mà biết mình dây dưa tình cảm với người khác thì sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt mình luôn, và dù mình biết Mít sẽ không động chạm gì đến mình nhưng cũng chẳng thể nào an tâm mà sống yên ổn được.

Cảm giác tội lỗi ngập từ đầu đến chân. Có 1 lần thì có thể sẽ có lần thứ 2, mình thấy có lỗi với người yêu dã man. Trong lòng tràn lên 1 cảm giác sợ hãi, dịch vị chua loét ứa lên tận họng. Mình sợ nếu có lần thứ 2 ở cạnh gái thì sẽ đắc tội với Mít mất.

Mình đưa gái đi làm. Mấy thằng anh thấy mình cả gái đi cùng nhau, vẫn mặc bộ quần áo từ hôm trước... khỏi nói cũng hiểu mấy lão nghĩ cái gì trong đầu. Gái cười tủm tỉm, còn mình không muốn giải thích. Nghiêm nhiên mọi người mặc định mình với gái thành đôi.

Phòng mình là phòng của những thanh niên chưa lập gia đình, ham chơi ham vui mót mùa. Sau vụ đấy, lần nào đi chơi mọi người cũng ngầm nhường chỗ cho gái bên cạnh mình.

Gái không giống với Mít. Mít thích cái trò đùa đẩy để người khác dụ dỗ còn gái thì chủ động đánh bầy người ta. Gái có cái hiểu thẳng, tự tin của 1 đứa con gái biết ý thức giá trị của bản thân nhưng lại được ngụy trang bằng những sự tình cờ khéo léo.

Hóa ra gái không phải là muốn chuyện kia với mình mà là muốn mượn gió bẻ măng, tạo dư luận để gián tiếp đưa đẩy mình và gái xích lại gần nhau. Gái khôn lanh và ranh ma quá.

Mình cũng biết là gái có ý đồ rồi, nhưng nhiều lúc biết mà không thể nào tránh được, thành thử nhiều phen bị gái làm cho khóc dở mếu dở ...

38. Chap 4

Đợt 8/3 mình quần quýt ở nhà với mẹ cả buổi tối, Mít cũng về quê ăn cơm với gia đình nên chỉ online nói chuyện. Sau đấy là cuối tuần, mấy thanh niên phòng mình rủ nhau đi Cô Tô du lịch 2 ngày 1 đêm.

Mà cái đảo Cô Tô bác nào đi rồi thì biết, đã làm gì được đầu tư dịch vụ mấy đâu. Mình rủ Mít đi, vừa là đi chơi, vừa là để dẹp loạn thị phi nhưng Mít lại bảo không thích đi. Tính Mít nhà mình mà có rủ đi chơi đâu thì chỉ khoái kiểu du lịch nghỉ dưỡng, tức là phải có resort, khách sạn, ăn uống đi lại dễ dàng thì mới chịu, còn không thì cứ nằm nhà ngủ với nghe nhạc cũng là xả xì trét rồi.

Thế là gái lại có dịp củ hành mình.

Bình thường mình cả Mít mỗi ngày nhắn với nhau độ dăm bảy cái tin, rải rác đều từ sáng đến tối. Mình vẫn hay có thói quen không để tin nhắn hiện trên màn hình, lại còn cài pass hộp tin rất cẩn thận để tránh người ngoài đọc được những tin nhắn “nhạy cảm”. Thế mà hôm đi chơi mình đã gỡ pass hộp thư, cài hiện hộp thoại tin nhắn trên màn hình xem trước rồi cứ hờ hững là quảng điện thoại ở những chỗ anh em dễ thấy với hy vọng Mít sẽ nhắn tin hay gọi đến và có ai đó sẽ lên tiếng “Long ơi, “vợ sắp cưới” gọi/mes cho mày này” ... nhưng cả ngày Mít chả thèm đoái hoài gì đến mình

Đến mức mình nhắn tin trước rồi mà cũng chỉ nhận được cái reply lạnh lùng “a cứ đi chơi vui vẻ đi, ôm khư khư cái điện thoại thế này bạn bè lại cười cho”. Tâm lý kiểu này hơi lạnh nhạt. Mà ngấm thấy các cụ nói cũng chuẩn thật, lạt mềm buộc chặt, chả trệt đi đâu được.

Mấy anh em ngủ 1 phòng, mấy chị em ngủ 1 phòng. Buổi tối ăn uống nhậu nhẹt chán chê ngoài bãi biển rồi thì mấy thằng con trai về phòng mở xối. Chạm đúng nọc của mình luôn, gì chứ lúc ngồi đan quạt là khi mình thấy tập trung nhất, tự tin nhất (hơn cả lúc ngồi bên quầy bar cạnh 1 cô gái xinh đẹp, hay những lúc nghe tiếng kéo kệt của 4 cái chân giường).

Gái vẫn lú lú quanh quẩn bên cạnh mình từ lúc lên xe đi, chuyển xe mấy lượt cho đến lúc ngồi sát phạt. Mình thì vẫn đối xử với gái như trước, thoải mái, vô tư thôi. Mình với gái không hợp tuổi, không hợp cả mệnh luôn (88 với 91 tứ hành xung), gái ngồi cạnh cứ như ám quẻ mình, lên bài toàn cộc lịch Thua gần nửa tháng lương thì mình đứng dậy đi rửa tay, gái lại rủ hay là ra ngoài hóng gió?! Ừ thì hóng gió.

Gái mặc quần short không đến mức short lắm, đi chân đất, mình cũng thế. Biển đêm đen thăm thẳm, cái không khí có mùi mặn mặn và hơi lạnh nữa khiến tâm trạng người ta cũng trở nên man mác buồn ...

- Hình như anh không vui ?

- Có thấy ai thua bạc mà vui không ?

Thực ra mình cũng không để ý chuyện đấy lắm, cờ quạt thắng thua là chuyện bình thường, lúc được lúc mất không có chi mà phải lặn lội săn.

- Đêm hơi lạnh anh nhỉ ?

- Ừ.

Mình lơ đãng trả lời, không để ý nghĩa ẩn trong câu nói đấy lắm. Gái dừng lại, còn mình thì ngờ đến độ cứ thế là mà đi thêm 1 đoạn dài mới nhận ra.

- Anh cứ như người mất hồn ý ?!

Chả muốn đi nữa, ngồi xuống ngắm sao nói chuyện cho đỡ mỏi chân.

- Em biết tại sao trông anh lại ủ rũ thế rồi ?

- Tại làm sao ?

- Chắc anh thích Đồ Sơn, Hạ Long hay Nha Trang hơn ... ở đây vắng tẻ, tìm đồ con mắt không thấy gái lạ mặc bikini cho anh mãn nhãn!

- Ồ, thế nên mới phải ngồi bài bạc với nhau giết thời gian!

Đại khái là ngồi nói linh tinh mấy cái chuyện vớ vẩn trên trời dưới biển. Lúc ý khuya rồi, chắc qua 12h gì đấy. Rồi gái bắt ngờ hỏi :

- Anh có thấy cô đơn không ?

- Không.

- Em thấy ngưỡng mộ anh thật đấy!

- Ngưỡng mộ anh á?! Anh dựa hơi bố mẹ cô dì chú bác chứ cái thằng anh vứt ngoài đường thì có mà đói mốc mòm ...

- Anh có bạn bè, có gia đình ... Có người để tin tưởng, dựa dẫm...

Mình đoán là gái có chuyện muốn tâm sự, nên im lặng chờ gái nói tiếp :

- Em lúc nào cũng thấy trên đời này có mình em bơ vơ...

Gái ngồi bó gối, mắt long lanh ngấn ngấn nước. Mình biết là gái có mối tình đầu không suôn sẻ, bị thằng ex phản bội để chạy theo con khác. Một thời gian dài sau mới lại yêu người khác nhưng rồi cũng chia tay.

Hơn nữa, bố mẹ gái li dị từ lâu rồi, mẹ gái sống ở nước ngoài với chồng khác, gái ở cả bố và vợ hai .. Nói gì thì nói, kể cả kinh tế khá giả những gia đình như thế thì con gái cảm thấy thiếu thốn tình cảm cũng là điều dễ hiểu. Nên gái ưng ai thì hết mình với người đấy, khao khát có hạnh phúc riêng đến mức trở nên nhu nhược trước người yêu. Khi yêu gái quá chân thành, quá nhiệt tình, quá nồng nàn nên dễ gây nhầm lẫn, mà những thằng gái thích thì tính tình chắc cũng ít nhiều đào hoa lãng tử như mình ... bảo sao chúng nó chả ham vui mà không muốn rằng buột.

Chuyện gia đình gái như nào chứ mình kể hết nhưng ở cơ quan thì không ai biết. Mà gái thì lúc nào cũng vui vẻ, lí lắc nên nào ai nghĩ gái lại có tuổi thơ không êm đềm như thế. Cái thói đời kể cũng buồn cười, khi người ta giữ trong lòng 1 tâm sự gì đấy nặng nề thì người ta lại càng cố yêu cuộc sống, trân trọng lấy từng phút từng giây hạnh phúc nhỏ nhoi. Không giống như nhiều người khác, bình yên quá đến khi gặp chút sóng gió thì đã vội vàng than thân trách phận đủ đường, suốt ngày kêu ca khổ sở ...

Mình coi gái như mấy đứa em mình, thấy thương thương, tội tội. Xoa đầu gái, thở dài, chép miệng, bảo :

- Khổ thân em gái anh ...

Gái dựa đầu vào vai mình, gió đêm mát lạnh thổi bay bay mái tóc thơm dịu. Ở góc độ nhìn nghiêng, gái có cặp lông mi dài và đen mượt. Không muốn đổ thừa cho hoàn cảnh, nhưng cũng phải thừa nhận là cái hôn nhẹ của mình lên trán gái lúc đó còn chứa đựng đôi chút tình cảm trên mức bạn bè...

Gái hình như cảm nhận được điều đó (gái khôn vãi cả ra chứ không ngờ ngờ ngờ nghếch đầu), được dịp lấn tới luôn:

- Anh chỉ giỏi nói miệng thôi, ra về thương em lắm mà chả làm gì cho em vui cả!

- Thế em muốn anh làm gì? Đêm hôm đi dạo với em như này là chiều em quá còn gì nữa!

Gái cười một cách dịu dàng, không mặt nhu mì đến độ ma mị, nhưng mình lại thấy nó có chút gì đấy ranh ma, nguy hiểm.

Thấy nhói nhói ở cổ ... mình đẩy gái ra nhưng gái lại cứ ôm ghì lấy cổ mình mà đánh dấu bằng miệng. Mịa, cái kiểu mút thật lực để tạo vết bầm trên da đấy phải mấy ngày, có khi đến cả tuần mới chịu tan.

Mình thở dài thườn thượt, như này thì vác mặt về gặp Mít ra làm sao cơ chứ!!! Còn gái thì bật cười khanh khách, gái vốn là thế, lúc vui lúc buồn, tính cách thất thường đúng kiểu ... con gái!

Gái này khôn quá, làm thế nếu mình chưa có người yêu thì không sao, mà lỡ có rồi thì vớ vẩn tạch để gái nhảy vào cũng nên

39. Chap 5

Mấy bữa nay mình bận nhiều việc. Không cả có thời gian log acc vào voz nên chẳng rảnh lúc nào để viết lách cộc cạch cả.

Nhiều chuyện rắc rối vớ vẩn cứ bu vào, toàn việc linh tinh mà giải quyết mãi không hết.

Vết bầm trên cổ mình sau hôm đẩy về nhà chườm nóng chườm lạnh các kiểu mà mấy ngày sau mới chịu tan. Mít nhìn thấy cũng cau có mất vài hôm, nhưng không giận dữ gì cả. Bọn mình yêu nhau chưa bao giờ thấy Mít than thở là mình thiếu quan tâm, rồi lạnh nhạt hay ghen tuông gì cả. Lúc nào cũng bình yên, không cãi vã, không nghi ngờ. Mít chỉ gửi đúng 1 tin nhắn cho mình bảo “chỉ cần chưa nói câu chia tay thì em vẫn là người yêu anh, anh nói gì hay làm gì với ai khác em không quan tâm. Nhưng nếu anh không muốn em ở đây nữa thì anh nói 1 câu. Em chỉ cần có thể thôi”

Sinh nhật 1 anh cùng phòng, lão tổ chức ở quán karaoke.

Mít thì không thích đi với mấy bà chị cùng làm với mình lắm thì phải, hôm nào anh em đi chơi đưa người yêu đi thì Mít cũng đi, nhưng có mấy đứa con gái thì Mít lại từ chối. Gái không đi 1 mình mà có 1 thằng ku đẹp trai hộ tống (mình công nhận nó đẹp trai thật). Lúc đứng chờ thằng đấy giữ xe, gái nháy mắt bảo mình :

- Đang định cưa em đấy, anh thấy sao ?

- Đẹp trai vãi *ái ra.

Rồi gái lại tỳ tay lên vai mình, vô tư bảo :

- Được mỗi cái khoản đấy, nếu không thì em thà cưa anh còn hơn!

Tự nhiên nghe gái nói thế mình lại thấy tiếc tiếc. Nhưng thôi cũng thấy an tâm phần nào.

Ngồi hát hò được 1 lúc thì gái và thằng kia về trước. Lúc đấy là khoảng hơn 10h thì phải, vẫn còn sớm.

Gái có 1 cơ sở vệ tinh từ “traai tốt” cho đến “traai hư”(theo đúng nghĩa “traai tốt” của 1 bộ phận các bạn trẻ không thực sự phân biệt được khái niệm tốt-dốt). Dễ hiểu thôi, 1 đứa con gái cao ráo, xinh xắn, bình thường trông ngoan hiền đáng yêu nhưng lúc cần thì cũng biết sexy và khêu gợi, biết cách nói chuyện để mời mọc người khác ...

Hôm bữa có đọc 1 bài viết về những cô nàng bắt cá nhiều tay, chắc là gái cũng nằm trong số đấy. Trước khi tìm được tình yêu đích thực thì thú tiêu khiển của gái là đàn rọ bắt cá. Gái không bắt cá để làm thịt mà bắt để đẩy, ngắm chơi cho vui, chán thì phóng sinh rồi lại quăng chài thả lưới làm mẻ khác.

Mình thì không bao giờ đánh giá 1 người con gái dựa trên số mối tình hay người tình của họ, nên gái về sớm hay tạt qua đâu đó thì cũng kệ. Ko đánh giá trên tiêu chí bạn bè thôi chứ không có nghĩa là có thể yêu 1 người con gái sống quá buông thả.

Đến 11h hơn, lại thấy điện thoại nheo nhéo chuông. Số của gái.

- Ờ, sao thế em ?

- Mọi người về chưa anh ?

- Sắp, có việc gì đấy ?

- Em để quên cái chìa khóa nhà trên ghế, anh lấy xuống mang ra đây cho em.

Thấy gái đứng 1 mình bên kia đường, thằng ku kia không có ở đấy. Mình mới hỏi:

- Lên kia hát thêm mấy bài rồi về 1 thể ?
- Thôi, các anh ý lại cười em mất, anh đưa em về được ko ?
- Ủ, thì về.
- Hay mình đi ăn khuya nha?

Trông gái có vẻ buồn buồn, nhìn nó buồn thật, không phải là cái kiểu giả vờ buồn đâu.

- Em muốn ăn gì ?
- Ăn cái gì nóng nóng, cay cay ...

Đưa gái đi ăn lẩu. Gái có tâm sự thật. Thấy nó uống cũng nhiều, rồi bắt đầu ngấn ngấn nước mắt.

Gái bảo gái nhớ mẹ, thấy tủi thân vì gia đình không hạnh phúc... Rồi gái kể chuyện gái tình yêu, nói chung là toàn chuyện buồn. Mình thương gái cực, như 1 người bạn nghe 1 người bạn kể chuyện, gái tin tưởng mình thì mới kể cho mình nghe những chuyện trắc trở toàn đứt gánh giữa đường.

Mình cũng mặc kệ cho gái uống. Nhiều khi người ta cũng phải buông xuôi để cho bản thân thoải mái chứ!

Giả tí như người khác, người mà được gọi là “trao tốt” ở trong trường hợp của mình thì chắc là sẽ ngăn không cho gái uống, đưa gái về rồi khuyên mãi thêm cho 1 lô xích xông những bài giảng đạo đủ khiến cho người ta dù không say cũng phải phát nôn đi được.

Nhưng mình nghĩ khác. Người ta sống trên đời ai cũng có tâm sự, những lúc như thế để người ta được buông xuôi, được ngã vào ai đó nghỉ ngơi có phải là tốt hơn không?! Đa phần thời gian đều đã phải gượng cười mà sống thì cái lúc người ta muốn nghỉ ngơi chẳng nhẽ lại còn nói “cố lên” hay là “đừng như thế” à?!

Nói chung là cái khái niệm trao tốt-hư mình thấy nó buồn cười lắm. Đi học bao nhiêu năm, tốn biết bao nhiêu là cơm gạo tiền bạc của bố mẹ để học cái gọi là đạo đức, cái tâm, cái lễ, cái nghĩa mà lại chỉ vì gái(gái ở đây đúng hơn thì là từ để chỉ cái làm thỏa mãn bản năng đàn ông mà thôi) mà muốn làm người đố! Chẳng hiểu xã hội đang phát triển theo cái lối gì nữa!

Mình chỉ nghĩ đơn giản là tốt thì cứ tốt thôi, cần gì phải được cái gì! Tốt với gái tức là cho gái cái mà gái cần, chứ không phải mình có cái gì thì tặng người ta cái đấy mà không cần biết người ta có thích hay không. Với chính bản thân mình cũng thế thôi, đâu phải cứ người khác cho mình thì là mình vui đâu, phải là cho đúng cái mình cần hay là muốn. Vấn đề nó nằm ở chỗ đấy mà các bạn cứ đâm đầu vào hiến tặng rồi các bạn lại trách móc người ta chạy theo cái phù phiếm.

Mình không bảo gái ngừng uống, mình vẫn kiên nhẫn ngồi cạnh gái, nghe gái kể và tiếp rượu cho gái vì mình nghĩ lúc đấy gái muốn nói hơn là muốn nghe người khác nói.

Đến lúc gái say quá, đứng dậy đi toilet mà khuỵu chân ngã oạch ngay bậc tam cấp. Mấy người đứng gần đấy chạy lại đỡ gái, rồi nhìn mình như kiểu trách móc. Mình kéo gái dậy, đỡ vào toilet. Gái gục đầu vào người mình khóc nức nở rồi ngất lịm.

Nghĩ là uống thế chắc cũng đủ rồi, mình xe đưa gái về.

Đêm đấy mình ở lại với gái. Để nó nằm trên giường còn mình thì kéo 2 cái ghế lại ngồi đốt thuốc. Nói thật là mình không hám cái chuyện đấy, cho dù có là người mẫu hay hotgirl mà ở trong hoàn cảnh đấy thì cũng đến thế cả thôi! Người gái toàn mùi rượu, mình không cả muốn ngồi cạnh hay chạm vào chứ nói gì đến cái việc kia.

Nửa đêm gái tỉnh rượu, mình thì ngủ rồi. Thấy lục đục nên mới dậy. Gái ngo nguậy đòi uống nước, mình lấy nước cho uống xong rồi gái đi tắm. Mình bảo tắm xong mình đưa về, gái cũng gật đầu, ánh mắt buồn thảm thảm .

Gái tắm xong, ăn mặc tử tế đi ra. Lặng lặng ôm mình từ đằng sau, hỏi mình với cái giọng phều phào của người bị nghẹt mũi :

- Anh có người yêu rồi phải không ?

- Sao em lại hỏi thế ?
 - Em đoán thế, nếu không thì chắc anh đã từng yêu ai đấy, đến giờ vẫn chưa quên được.
 - Thật ra là anh có người yêu rồi.
 - Anh yêu người ý lắm phải không?
 - Ừ.
 - Chia cho em 1 ít được không?
- Mình thở dài, không nói gì. Gái lại bảo:
- Em không cần nhiều, chỉ cần 1 ít thôi...
 - 1 ít thì biết đong đếm kiểu gì được?!
 - Dễ thôi mà, em không có đòi hỏi gì quá đáng đâu.

Người gái nóng bừng, không biết có phải là do say nên mặt + nóng người hay là bị ồm nữa... Như thế này làm sao đưa về được nữa, đỡ gái lên giường nằm thì gái lại cứ ôm chặt mình không chịu buông tay ...

Thôi vài bữa nữa lại viết tiếp. Giờ mình có việc mất rồi

40. Chap 6

Định là drop chuyện, nhưng mà anh em động viên tinh thần và hăm dọa nhiều quá nên mình viết nốt, ngắn gọn thôi, để khỏi phụ lòng những người đã chúc phúc + có lòng với câu chuyện của mình.

Có những điều thực sự không muốn nói, muốn giấu đi để làm “siêu nhân” vì sự thật nó trần trụi và phũ phàng quá. Cũng may là không có nhiều người biết mình, vài người nhận ra thì chưa thấy ai có ác ý chọc phá gì cả, gặp mình chỉ trêu trêu vài câu thôi chứ không thì chắc drop chuyện vĩnh viễn luôn Cảm ơn các bạn đã lịch sự như thế. Mình không public vì 1 cộng đồng có rất nhiều loại người, tốt xấu đủ cả, cứ bình yên thì hơn.

Tính mình thì mọi người đọc từ đầu cũng hiểu, rất cả nể, gallant và dịu dàng Yêu mình khổ chứ chả sung sướng gì, mình không phải mẫu người “tiêu biểu” cho những cái đích “phải lấy người như anh”.

Như mình đã kể, người yêu mình là một cô gái cá tính, có tài, cứng cáp, nói được làm được chứ không như những người giả vờ mạnh mẽ hay tỏ ra mình bất cần thế này thế khác. 2 đứa yêu nhau bao nhiêu lâu mà chưa khi nào kể cho mình nghe những chuyện khó khăn, tất tần tật Mít đều tự giải quyết cả. Vì thế nhiều lúc làm mình cảm thấy tự ti lắm, có cảm giác 2 đứa là 2 đường thẳng song song, không ai dựa dẫm vào ai, chỉ lẳng lặng đi bên nhau như thế đến vô cực ... Buồn phết đấy, chả sướng đâu.

Còn gái, cứ mong manh yếu đuối kiểu gì ấy, khiến cho mình không nở ruồng rẫy. Mối quan hệ đấy có lúc tưởng như vượt khỏi tầm kiểm soát của mình. Không đếm nổi là bao nhiêu lần mình tự nhủ phải chấm dứt với gái, nhưng đến khi gặp thì lại im re, nửa không nở, nửa vẫn ... thích thích, thành ra vẫn cứ đi lại

Mít nhà mình vẫn giữ quan điểm cũ, không ghen tuông linh tinh, không ngăn cấm những mối quan hệ với bạn khác giới của mình ... Bởi vì người yêu mình có lòng tự tôn quá lớn, không bao giờ hạ mình đi ghen vớ vẩn, nếu có thì phải đúng đối thủ mới ghen thế nên mới đầu cứ tưởng gái với mình đơn giản như kiểu gió thoảng qua thôi.

Mà mình cũng tự tin là mình khéo giấu, nên không tài nào ngờ được là bị người yêu biết hết rồi, chẳng qua cứ im im xem mình thế nào

Hôm đấy ngủ lại nhà Mít, mình giả vờ bỏ quên điện thoại trong túi để nhờ gái có gọi thì cũng không lộ. Ai ngờ tính già hóa non, nửa đêm gái alô mình thì điện thoại rung như được mùa, tại nó đập vào bao thuốc lá bằng sắt nên kêu te te, oái ồm nữa là mình ngủ như chết còn Mít thì lọ mọ dậy lục túi moi bằng được cái điện thoại đưa cho mình bảo :

- Chắc là có chuyện quan trọng thì đêm hôm mới gọi thế này, anh nghe đi.

Đành phải nghe, mà lúc ý trong phòng hoàn toàn im lặng, không nhạc, không tiếng ồn. Giọng gái cất lên mà tim mình chùng xuống :

“Nhớ anh quá à, qua với người ta đi”

Mít nghe thấy hết, mặt tỉnh bơ, cười nhạt kéo chăn ngủ tiếp còn mình thì cứng đờ luôn. Cố lấy cái giọng vô tư nhất có thể:

“Anh đang ngủ”

“Lạnh nhạt thế, lại đang ở cạnh người yêu chứ gì?!”

“Biết rồi còn hỏi”

“Thật thế à?”

Nghe tiếng của gái có vẻ buồn buồn khi hỏi câu đấy.

“Uhm”

“Em xin lỗi”

“Không có gì”

Mình tắt máy. Còn Mít lẩm bẩm, cố ý cho mình nghe thấy:

- Đang ngon giấc thì mất ngủ lại còn bảo không có gì!

Có vẻ là cũng hậm hực đây Phải lựa lời an ủi không thì năm sau hỏng hết cả cổ bàn.

- Gớm chết, dối gì! Nó biết anh có người yêu rồi, có họa là hâm hấp mới đâm đầu vào.

- Ai biết được! Miệng anh nói thế mà chỉ sợ em để sến ra cái là đứa khác nằng nết mất lúc nào chả biết!

- Có khi thế thật ý, giữ anh cẩn thận vào.

Tính Mít nhà mình thì càng chối càng chết, nên cứ nhận hết, đúng cũng nhận, sai cũng nhận, nhận xong là chả còn gì để nói. Mình thì nghĩ là bình thường thôi, chắc Mít chả để tâm đâu, coi như là đứa nào đấy trên treu vớ vẩn ý mà, nên không giải thích.

Sáng hôm sau đi làm, gái vẫn hồn nhiên vui vẻ như thể là hôm qua không có chuyện gì xảy ra, mình thì tâm trạng rất nhiều mẩu thuẫn, không biết diễn tả như thế nào. Đến trưa gái đòi mình mời cơm, thì Mít lại cũng nhắn tin rủ đi ăn cơm sườn. Mình chọn đi ăn cơm sườn, lúc nhận tin nhắn của người yêu thì cũng xác định là hôm đấy sẽ cắt luôn với gái cho khỏi dây dưa về sau lằng nhằng khó dứt.

Gái cũng có vẻ hiểu ý, thấy mình xa cách mà. Nên lúc mình đi ăn cơm với Mít thì gái nhắn tin bảo muốn mình đưa đi xem phim vào 1 ngày nào đấy, để giữ kỉ niệm rồi sau đấy coi nhau như anh em.

Nhục lần 2 là tin nhắn đến đúng lúc mình ngồi ăn cơm, điện thoại để trên mặt bàn, khốn nỗi nó lại chỉ hiện lên mỗi cái dòng “cuối tuần mình đi xem nha anh ...” Từ dạo đấy mình tắt luôn cái trò hiện trước cửa sổ tin nhắn đến. Mít đọc thấy, mặt lạnh tanh, mắt như hình viên đạn, hỏi mình :

- Anh chiều mấy cô em gái ghê nhỉ ?!

Mình chưa bao giờ thấy Mít cáu, hôm đấy là lần đầu tiên. Mít mạnh tay đẩy đôi đũa xuống bàn, rồi xô ghế đứng dậy đi về, không thèm nói câu gì. Mình ngồi chết lặng. Đơ đơ nghĩ linh tinh một lúc.

Về đến cơ quan thì ông anh đột đi công tác Vinh với mình có gặp Mít bảo người yêu mình đến gọi gái hẹn ra ngoài nói chuyện rồi.

Móa, không biết Mít biết mình với gái dầm dúi đi lại với nhau từ khi nào ... Mình lại càng sợ. Gọi cho Mít thì không nghe điện thoại. Gọi cho gái thì thấy bật máy nhưng không thấy nói gì, lại nghe thấy giọng Mít:

“.... Chị không nghĩ là người yêu chị quyền rũ em, tốt nhất là em đừng giở trò với chị. Anh ý đã bao giờ nói yêu em chưa? Nếu rồi thì em tự hiểu cái tình yêu đấy nó như thế nào, nhưng chị tin là anh ý không nói thế. Vì anh ý yêu chị. Em tự liệu đường mà cư xử...”

Quả thật, lúc nào mình cũng nghĩ Mít là người đánh đá. Tuy là không giống em Gà bên nhà Bờm nhưng thà như thế còn đỡ, đằng này người yêu mình cứ thâm nho kiểu này mình run lăm.

Gái khóc ròng từ chỗ gặp Mít đến lúc về cơ quan, ai hỏi gì cũng bảo không sao. Thế là mọi người đoán ngay ra là người yêu mình đến sinh sự, mà mọi người lại quý gái mới chết, mấy hôm đấy cả phòng cứ rì rào chuyện của mình. Mít cao tay, gái cũng không vừa.

Tạm thế đi ngủ đã, mai mình viết nốt

41. Chap 7

Có rất nhiều lý do khiến mình ghét phim truyền hình, vì đa phần các vai diễn đều thể hiện “quá” theo đủ mọi khía cạnh, người hiền thì quá hiền, quá ngu; người ác thì quá ngang, quá không biết điều ... Cuộc sống đâu phải cái gì cũng vô lý như thế được!

Mình nghĩ mỗi người đều có sở thích riêng, mẫu người lý tưởng riêng, có người thích người yêu hiền lành, trong sáng, ngây thơ, thánh thiện; có người lại thích dịu dàng, đảm đang, đảm đảm Còn mình, mình bị mê mẩn bởi những cô gái thông minh, sắc sảo, ghê gớm chút cũng không sao. Mà cũng chính vì thế nên nhiều lúc đến là khốn khổ cái thân còm.

Lại nhớ hôm vừa rồi đi cắt tóc, ngồi chờ lâu quá chả có việc gì làm thì vớ tạm được quyền tạp chí tiếp thị và gia đình đọc chơi giết thời gian. Cầm đúng cái cuốn nói về giữ gìn hạnh phúc với lại nghệ thuật ghen tuông

Kể cho các bác nghe để mà biết bọn con gái giờ chúng nó còn khủng hơn cả phim luôn ấy Cái vụ cãi nhau của Mít nhà mình với gái thì ai nhìn vào cũng tưởng gái bị bắt nạt, nhưng đây chỉ là đoạn đầu của câu chuyện, đoạn sau, mình không nghe được, nhưng nghe kể lại thì là gái nói với Mít những câu đại ý là đến cả vợ chồng cưới nhau còn lý dị được thì mới chỉ yêu đương chưa nói lên điều gì cả, gái cũng chỉ vui vẻ với mình thôi chứ không yêu thương gì mình sát, còn Mít tử tế thì nó để cho yên, nếu không thì nó phá đến khi chia tay thì thôi ...

Giờ nhiều lúc ngồi 1 mình, nghĩ lại ngày đấy thấy con bé công nhận là đánh đá cá cây thật. Thế mới biết đàn bà con gái bình thường hiền lành, điềm đạm, dễ thương cách mấy mà lên cơn ghen thì cũng chẳng thua ai.

Thật tình, mình biết là con bé không đến mức như thế, nó chỉ to còi vậy để dọa lại Mít nhà mình thôi, trêu vào nó cũng nào có đơn giản dễ dàng gì!

Mình bị giận mất gần tuần liền, Mít cứ bảo có để mình thiếu thốn cái gì đâu mà mình lại phải đi tìm tình cảm ở người khác như thế bla bla bla, ừ thì không thiếu, nhưng đàn ông là thế Mình thì sợ cái kiểu những lúc gần nhau Mít vẫn nhẹ nhàng âu yếm nhưng ít nói hẳn đi, ánh mắt thỉnh thoảng cứ đau đáu nhìn mình ... thái độ như thế còn đáng sợ hơn cả nổi cơn ghen đập phá linh tinh ý chứ! Sau này có cho kẹo chắc mình cũng chả dám ngo ngoe

Tính Mít nhà mình thì kể bao lâu nay rồi, giờ khỏi kể lại nữa. Phải cái mình lại đào hoa, từ ngày quen nhau đến lúc yêu đương cũng dây dưa không dứt chuyện lằng nhằng gái gú rồi, mà với mỗi 1 người Mít có 1 cách giải quyết khác nhau, mình không ý kiến gì cả, tại thấy cũng hợp lý

Nói chung mình cũng hiểu là ai cũng có lòng tự trọng, danh dự và cái tôi cần được bảo vệ, nhưng cái gì đúng thì nói là đúng, cái gì sai vẫn phải bảo là sai. Như cái hồi mình với Trang vẫn còn ngọt nhạt với nhau thì Mít cư xử rất mềm mỏng, nên nã vì biết bản thân mình đang đứng ở đâu.

Cô bé có nhắn tin với mình nói là không cần gì cả, cô bé không đòi hỏi gì ở mình, không cần mình phải hứa hẹn ... “chỉ muốn được làm cái bóng của người đến trước”. Đến khổ, tuổi trẻ thường rất cố chấp và háo thắng, đến mức tự mình hại mình như cô bé ngốc đấy.

Mấy anh em cùng làm với mình sau vụ đấy cũng có người tác động, vun vào cho mình với gái, nhưng tự mình biết nên đi đâu về đâu. Thực ra thì cô bé đó cũng chẳng có vấn đề gì mà bảo không xứng hay thế nọ thế kia cả, chẳng qua là mình không yêu thôi.

Có người bảo mình nếu so giữa gái và người yêu thì họ sẽ chọn gái chứ, dĩ nhiên, không phải ai cũng biết những cái “chất lừ” của người yêu mình, mình chỉ cười bảo “chả phải tự nhiên mà em bị hợp hồn dễ thế đâu”

Lúc đấy, mình hiểu ra thêm 1 điều, tình yêu không cần phải cháy bỏng, không cần phải đắm đuối, cũng không cần nồng nàn ... cái cần nhất là sự bình yên. Mình thấy an toàn trong tình yêu của mình và Mít, có 1 cái gì đó bền chặt, chắc chắn chứ không phù phiếm như ảo giác.

Ngày trước, hồi đi học thì mình cũng có thời gian ăn chơi gái gú linh tinh, lúc đấy sống lạnh lùng có thương xót đứa nào đâu thì chúng nó lại cứ bầu vào, nhẽ ra cũng coi gái như những đứa đấy thôi, nhưng thật lòng là không nỡ. Giả tí như không biết tí gì về cuộc sống của nó thì dứt ra đã dễ, chứ đằng này đã từng coi nhau như anh em giờ bảo cắt cũng khó chứ đơn giản đâu.

Mình hẹn gái đi uống nước, bảo với cô bé là 1 thằng con trai đã có người yêu mà vẫn còn qua lại với người con gái khác thì dù có nói gì đi nữa cũng không thể viện đấy làm lý do được, và nếu như mình bỏ nơi bình yên này để đến với cô bé thì liệu cô bé có cảm thấy bình yên bên mình được hay không... Ngày hôm đấy mình đã nói rất nhiều, để cô bé hiểu rằng nếu không thể “hợp hồn” được 1 chàng trai thì tốt nhất không nên cố gắng chiếm hữu vì sớm muộn cũng có ngày hắt ra đi.

Cô bé không khóc mà chỉ lặng lẽ dựa vào vai mình, hỏi nhỏ :

- Đến bao giờ thì em mới gặp 1 người như thế ?!
- Anh không biết, cũng có thể là em đã gặp rồi cũng nên!

Cô bé cũng là một người hiểu biết, tình cảm của cô bé là thật, và cô bé đã làm tất cả những gì có thể để nắm bắt nó, cho dù là thất bại ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-dua-voi-gai-hu>